

ป้ายบอกทาง

แผนที่วัดญาณสังวรารามฯ
ต.ห้วยใหญ่ อ.บางละมุง จ.ชลบุรี
www.kammatthana.com

แจกเป็นธรรมทาน ห้ามจำหน่าย

ป้ายบอกทาง

ป้ายบอกทาง

โดย พระจุลนาถ (สุชาติ อภิชาโต)
วัดญาณสังวรารามฯ จ.ชลบุรี

โดย พระจุลนาถ (สุชาติ อภิชาโต) วัดญาณสังวรารามฯ จ.ชลบุรี

“วันสำคัญทางศาสนาเปรียบเหมือนป้ายบอกทาง”

ป้ายบอกทาง

ฉบับพิมพ์ ครั้งที่ ๒

ความอยากทั้งสามประการ คือ

กามตัณหา	ความอยากในกาม
ภวตัณหา	ความอยากมี อยากเป็น
วิภวตัณหา	ความอยากไม่มี อยากไม่เป็น

“...เมื่อตัดความอยากทั้งสามประการนี้แล้ว ใจก็ไม่มีอะไรมาผลักดันให้ไปจับจองร่างกาย จับจองภพชาติอีกต่อไป...”

พระจุลนายก (สุชาติ อภิชาโต)

ป้าย บอก ทาง

ตรวจทานต้นฉบับ : อัมภา กาญจนวิโชติ
ชญญา อนุเคราะห์

ถ่ายภาพ : ณัฐพล ปฐมกสิกุล

ภาพวาดในวันสำคัญ : คณะศิษย์

เรียบเรียง : คณะศิษย์

จัดทำต้นฉบับ/ ออกแบบปก : DayDreamingTeam.com
ศักดิ์สิน บุญยรัตพันธุ์

ไม่สงวนลิขสิทธิ์ หากประสงค์นำไปเผยแพร่เป็นธรรมทาน
ติดต่อขอต้นฉบับที่ paphatp@hotmail.com หรือ www.kammatthana.com

คำนำ

ภายหลังจากหนังสือธรรมะ “ป้ายบอกทาง” ฉบับจัดพิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวน ๑,๔๐๐ เล่ม ได้มีผู้สนใจและหมดลงในระยะเวลาไม่ถึงหนึ่งเดือน ทางคณะศิษย์เห็นควรให้มีการจัดพิมพ์เพิ่มเติมขึ้นจึงได้กราบนมัสการเรียนท่านอาจารย์สุชาติ ซึ่งท่านเมตตาอนุญาตให้มีการจัดพิมพ์ได้ และแนะนำให้จัดพิมพ์จำนวนที่มากขึ้น เพื่อให้เพียงพอต่อผู้ที่สนใจและเพื่อเป็นการลดราคาต้นทุนการจัดพิมพ์ต่อเล่ม

ในฉบับจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒ นี้ ได้ปรับปรุงเรียบเรียงเนื้อหาในส่วนของประวัติท่านอาจารย์ โดยเรียบเรียงจากที่ท่านได้เมตตาถ่ายทอดให้ ลูกศิษย์ได้รับฟังเพิ่มเติม ซึ่งที่ท่านอนุญาตให้มีการเผยแพร่ประวัติของท่าน นั้นส่วนหนึ่งก็เพื่อป้องกันไม่ให้มีผู้นำเรื่องราวที่ได้ยินได้ฟังมาอย่างไม่ถูกต้อง ไปเผยแพร่ในอนาคตและยังมีการเพิ่มเนื้อหาบางส่วนในบทป้ายบอกทางท้ายเล่มอีกด้วย อีกทั้งภาพวาดประกอบบทในวันสำคัญทางศาสนาก็เกิดจากศรัทธาความเพียรของลูกศิษย์वादใหม่ เพื่อถวายบูชาคุณพระทั้งล้น ในโอกาสนี้ท่านอาจารย์สุชาติได้เมตตาอนุญาตให้คณะศิษย์ถ่ายภาพในกิจวัตรต่างๆ ตั้งแต่การบิณฑบาตที่หอฉัน และการแสดงพระธรรมเทศนาบนเขาชีโอน และนำภาพดังกล่าว

มาประกอบในส่วนของประวัติของท่านอาจารย์ในหนังสือดังกล่าว

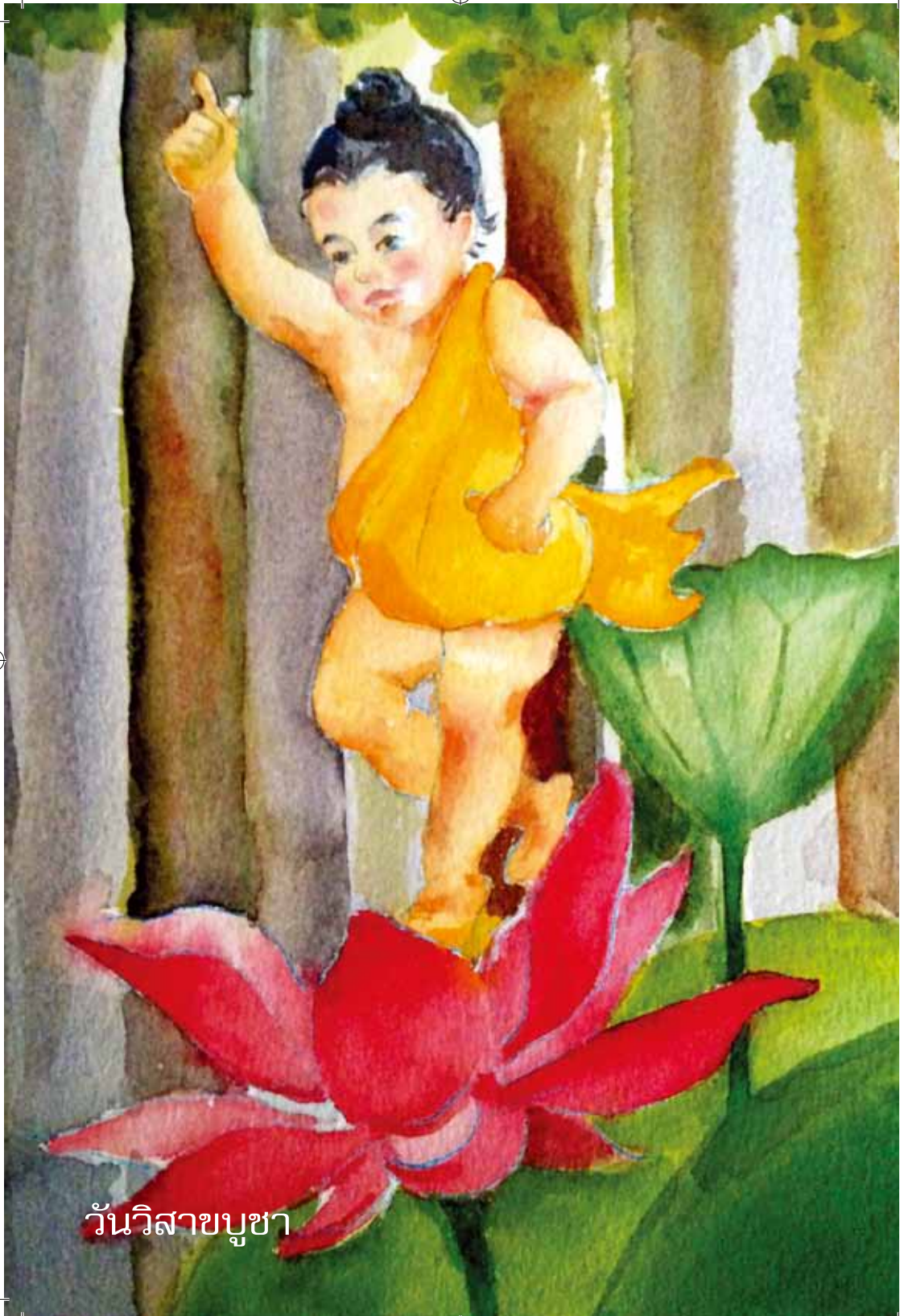
นอกจากนี้ หนังสือป้ายบอกทางฉบับนี้ได้ขยายขนาดตัวอักษรให้มีขนาดใหญ่ขึ้น โดยคำนึงถึงท่านผู้อ่านที่อาจมีปัญหาดูสายตา มีภาพประกอบ ๔ สี เพื่อความสวยงาม โดยหวังให้ท่านผู้อ่านเกิดปิติ มีพูนฐานสติ ไปตลอดการอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วย ทั้งนี้เนื้อหาอื่น ๆ ยังคงเดิมไว้ โดยมุ่งหวังให้พุทธศาสนิกชนมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา และนำเอาวันเหล่านั้นมาเป็นสติเหมือนดังป้ายบอกทาง ที่ช่วยเตือนความทรงจำของพุทธศาสนิกชนในแต่ละปีตามคำสอนของท่านอาจารย์สุชาติ อภิชาโตนั่นเอง

ทางคณะศิษย์ผู้จัดพิมพ์ขอขอบพระคุณท่านอาจารย์สุชาติ ที่ได้มีเมตตาอบรมสอนสั่งศิษย์เสมอมา และขอขอบพระคุณท่านทั้งหลายที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดทำ และสละทรัพย์ในการจัดพิมพ์ ทำให้หนังสือป้ายบอกทางฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๒ นี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี หากมีความบกพร่องประการใดทางคณะศิษย์ผู้จัดทำขอกราบขออภัยเป็นการล่วงหน้าและขออน้อมรับไว้เพื่อปรับปรุงในโอกาสต่อไป

คณะศิษย์
๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

← สารบัญ

วันวิสาขบูชา	๖
พระธรรมเทศนา	๑๒
วันอาสาฬหบูชา	๒๐
พระธรรมเทศนา	๒๕
วันมาฆบูชา	๓๔
พระธรรมเทศนา	๓๘
วันเข้าพรรษา	๔๖
พระธรรมเทศนา	๕๒
วันพระ	๕๖
พระธรรมเทศนา	๕๙
วันตาย(แต่ใจไม่มีวันตาย)	๗๔
ประวัติท่านอาจารย์สุชาติ อภิชาโต	๘๗
ป้ายบอกทางท้ายเล่ม: ให้รักษาที่ของจริง	๑๐๙

วันวิสาขบูชา

สรุปเรื่องสำคัญ เนื่องใน วันวิสาขบูชา

วันวิสาขบูชาเป็นวันที่มีเหตุการณ์สำคัญที่สุดในพระพุทธศาสนา ๓ เหตุการณ์ด้วยกัน คือ เป็นวันคล้ายวันประสูติ, ตรัสรู้ และปรินิพพาน แห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โดยทั้งสามเหตุการณ์นั้นได้เกิดตรงกับวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ หรือในวันเพ็ญแห่งเดือนวิสาขมาส เพียงแต่ต่างปีกันเท่านั้น ชาวพุทธจึงถือว่าเป็นวันที่รวมเหตุการณ์อัศจรรย์ยิ่ง จึงเรียกการบูชาในวันนี้ว่า “วิสาขบูชา” ย่อมาจาก “วิสาขปุรณมีบูชา” แปลว่า “การบูชาในวันเพ็ญเดือนวิสาขะ” อันเป็นเดือนที่สองตามปฏิทินของอินเดีย ซึ่งตรงกับวันเพ็ญเดือน ๖ ตามปฏิทินจันทรคติของไทย ซึ่งมักจะตรงกับเดือนพฤษภาคม หรือมิถุนายน

เหตุการณ์แรกใน ๓ เหตุการณ์ คือ เมื่อ ๘๐ ปี ก่อนพุทธศักราช เป็น “วันประสูติของเจ้าชายสิทธัตถะ” ณ ใต้ร่มสาละพฤกษ์ ใน พระราชอุทยานลุมพินีวัน (อยู่ในเขตประเทศเนปาลในปัจจุบัน) พระนางสิริมหามายาพระมารดาประทับยืนพระหัตถ์ทรงจับกิ่งสาละไว้ เมื่อพระโอรสประสูติแล้ว (โดยอาการที่พระบาทออกจากพระครรภ์ก่อน) พระองค์ได้ทรงพระดำเนินไปได้ ๗ ก้าว และได้ทรงเปล่งอาสภิวาจา (วาจาประกาศความเป็นผู้สูงสุด) ขึ้นว่า “อคโคหมสมิ โลกสส เขฏโฐหมสมิ โลกสส เสฏโฐหมสมิ โลกสส อยมนตมาชาติ. นตถิทานิ ปุนพุกโว” (๓) แปลว่าเราเป็นผู้เลิศแห่งโลก, เราเป็นผู้เจริญที่สุดแห่งโลก, เราเป็นผู้ประเสริฐที่สุดแห่งโลก. ชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย. บัดนี้ ภพใหม่ย่อมไม่มี

เหตุการณ์ถัดมาคือเป็นวันที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ณ ใต้ต้นอัสสละพฤกษ์ (หลังจากการตรัสรู้จึงได้ชื่อใหม่ว่า “ต้นพระศรีมหาโพธิ์” หรือ “ต้นโพธิ์”) ต้นหนึ่ง ริมฝั่งน้ำเนรัญชรา โดยมีหญ้าคา (หญ้าकुสะ) ๔ กำมือ ที่นายโสตถิยะพราหมณ์ถวาย ปลูกเป็นโพธิบัลลังก์ ในวันนั้นทรงหันพระพักตร์ไปทางทิศตะวันออก หันพระปฤษฎางค์ (หลัง) ไปทางลำต้นพระศรีมหาโพธิ์ ทรงอธิษฐานในพระทัยว่า “...แม้หนั่ง เอ็น กระดูก จะไม่เหลืออยู่ แม้เนื้อและเลือดในสรีระจะเหือดแห้งไปก็ก็ตามที เมื่อยังไม่ถึงประโยชน์อันบุคคลจะบรรลु การหยุดความเพียรนั้นเสียเป็นไม่มี...”

ตลอดคำทรงได้ต่อสู้กับพญามารซึ่งได้ยกพลเสนามารมาพจญ พระองค์ต้องต่อสู้ด้วยพระบารมี ๑๐ ทศ อันทรงได้สั่งสมมาตลอดแต่ครั้งเป็นพระโพธิสัตว์ ทรงต่อสู้จนพญามารพ่ายแพ้ไปตอนพระอาทิตย์จะตกแล้ว พระองค์จึงทรงเริ่มเจริญสมณภาวนา ทำจิตใจให้เป็นสมาธิ จนบรรลุปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน และจตุตถฌาน ตามลำดับแล้วทรงทำให้ฌานอันเป็นองค์แห่งปัญญา ๓ ประการ เกิดขึ้นในยามทั้ง ๓ คือ

ปฐมยาม ทรงบรรลุ “บุพเพนิวาสานุสสติญาณ” คือ ทรงสามารถระลึกชาติได้

มัชฌิมยาม ทรงบรรลุ “จุตูปปาตญาณ” คือ หยั่งรู้การตาย การเกิดของสัตว์ทั้งปวง

ปัจฉิมยาม พระองค์ได้ทรงพิจารณาปฏิจสุมุปปาท คือ ธรรมที่อาศัยซึ่งกันและกัน เกิดขึ้นเป็นเหตุเป็นผลของกันและกันต่อเนื่อง เสมือนกับลูกโซ่ จนได้รู้แจ้งซึ่งอริยสัจธรรม ๔ ประการ แล้วพระองค์จึงทรงบรรลุซึ่ง “อัสสวัทขญาณ” คือ ความรู้เป็นเหตุสิ้นอาสวกิเลสทั้งปวง เมื่อนั้นจิตของพระองค์ก็หลุดพ้นจากกิเลสและอาสวะทั้งปวง อันเป็นการได้ตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ สำเร็จเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างสมบูรณ์

เหตุการณ์สำคัญสุดท้าย คือ เป็นวันที่พระพุทธเจ้าทรงเสด็จ
 ดับขันธปรินิพพาน ระหว่างต้นสาละคู่ ในพระราชอุทยาน
 ของมัลลกะศตริย์ ทรงประทับสรีรเสวยยาสน์หันพระเศียรไปทาง ทิศ
 เหนือ วันนี้ได้เกิดอัศจรรย์ คือ ดอกสาละผลิดอกผิดปกติกาลโปรยลง
 บนพระสรีระ เพื่อบูชาต่อพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงอนุญาตให้พวก
 มัลลกะศตริย์เข้าเฝ้าและได้ตรัสแก้ปัญหของสุภัททะ ปริพาชกจนเกิด
 ศรัทธาขอบรรพชาด้วยเอหิภิกขุอุปสัมปทาเป็นพระสาวกองค์สุดท้าย
 ในบรรดาสาวกที่ทันเห็นพระพุทธองค์ แล้วทรงตรัสให้พระธรรมคำ
 สั่งสอนของพระองค์เป็นผู้สืบศาสนาไว้ว่า **“...ธรรมก็ดี วินัยก็ดี ที่**
เราแสดงแล้ว บัญญัติไว้ชอบแล้วแก่พวกเธอทั้งหลาย ธรรมวินัย
นั้น จักเป็นองค์ศาสนาของพวกเธอทั้งหลายในกาลล่วงไปแล้วแห่ง
เรา...” จากนั้นทรงตรัสพระโอวาทที่สำคัญๆ อีกจำนวนหนึ่ง ก่อน
 ที่ในที่สุดจึงทรงตรัสพระปัจจิมโอวาทเตือนเป็นครั้งสุดท้ายเป็นพระ
 บาลีว่า“หนุททานิ ภิกขเว อามนตยา มิโว วยธมมา สงฺขารรา อปฺปมา
 เทน สมฺปาเทถ”(๔) แปลว่า ภิกษุทั้งหลาย ! บัดนี้ เราจักเตือนพวก
 เธอทั้งหลายว่า **“สังขารทั้งหลายมีความเสื่อมไปเป็นธรรมดา พวก**
เธอทั้งหลาย จงยังประโยชน์ตนและท่าน ให้ถึงพร้อมด้วยความไม่
ประมาทเถิด” จากนั้น พระองค์ทรงนั่งเญิบ เข้าปฐมฌาน ทุตติยฌาน
 ตติยฌาน จตุตถฌาน อากาสนัญญายตนฌาน วิญญานัญญายตน
 ฌาน อากิญจัญญายตนฌาน เนวสัญญานาสัญญายตนฌาน สัญญา

เวทียตินิโรธ แล้วย้อนลงมาตามลำดับ ถึงปฐมฌานแล้วย้อนขึ้นอีก
โดยลำดับจนถึงจตุตถฌาน เมื่อออกจากจตุตถฌานนั้นจึง “เสด็จดับ
ชั้นปรินิพพาน”

แหล่งอ้างอิง :

๑. <http://th.wikipedia.org>
๒. <http://scoop.mthai.com/specialdays/108.html>
๓. สยามรัฐเทปิกัม ปาลี. อัจฉริยอภิญญตรมมุสสุต อภิปริ.ม.๑๔/๒๔๙-
๒๕๑/๓๖๖-๓-๔-๙, ๓๗๑
๔. สยามรัฐเทปิกัม ปาลี. มหาปรินิพพานสุตต มหา.ที. ๑๐/๑๔๙/๑๑๗

พระธรรมเทศนา ชุด กำลังใจ ๓๕
เรื่อง วันวิสาขบูชา
กัณฑ์ที่ ๓๓๓ วันที่ ๓๑ พ.ค. ๒๕๕๐

วันนี้เป็นวันวิสาขบูชา วันที่เราน้อมจิตน้อมใจบูชาพระบรมศาสดา พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ ผู้มีพระคุณอย่างยิ่งต่อสัตว์โลกทั้งหลาย เพราะการปรากฏของพระพุทธรูปแต่ละพระองค์ ไม่เกิดขึ้นได้ง่ายๆ การประกาศพระธรรมคำสอนก็ไม่ได้ประกาศทุกๆ พระองค์ ถ้าไม่ได้สั่งสอนสัตว์โลก ก็จะเป็นปัจเจกพระพุทธรูป ทรงหลุดพ้นจากความทุกข์เพียงพระองค์เดียว ไม่ทรงเผยแผ่สั่งสอนสัตว์โลก สัตว์โลกทั้งหลายก็เลยไม่ได้รับประโยชน์จากการปรากฏขึ้นของพระปัจเจกพระพุทธรูป เพราะไม่มีพระพุทธรูปศาสนา ถ้าทรงประกาศพระธรรมคำสอนก็จะมีพระศาสนาปรากฏขึ้นมา ผู้มีศรัทธาก็จะได้รับประโยชน์จากพระศาสนา อย่างพวกเราเป็นต้น ทำให้พวกเราดำเนินชีวิตไปอย่างร่มเย็นเป็นสุข อย่างเจริญรุ่งเรือง การรำลึกถึงพระพุทธรูปจึงเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะถ้าไม่รำลึกถึงพระพุทธรูป มัวแต่ไปทำมาหากิน หาความสุขกับสิ่งต่างๆ ในโลกนี้ เราก็คงลืมพระพุทธรูป จะลืมพระพุทธรูปศาสนา แล้วเราก็คงเสียสิ่งที่มีคุณมีประโยชน์ ที่จะช่วยเราในยามที่เรามีความทุกข์ไป เพราะไม่มีอะไรจะดับความทุกข์ในใจของเราได้ นอกจากพระธรรมคำสอนของพระพุทธรูปเท่านั้น ต่อให้มีเงินทองกองเท่า

ภูเขา ก็ยังหนีความทุกข์ไปไม่ได้ ต่อให้เป็นประธานาธิบดี เป็นนายกรัฐมนตรี เป็นพระมหากษัตริย์ ก็ยังหนีความทุกข์ไปไม่ได้ ถ้าไม่มีธรรมะอยู่ในใจแล้ว จะต้องตกเป็นเหยื่อของความทุกข์ด้วยกันทุกคน พวกเราจึงเห็นคุณค่าของพระพุทธศาสนา เห็นคุณค่าของ พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า จึงได้รำลึกถึงวันของพระพุทธเจ้าวันนี้ เป็นวันประสูติ วันตรัสรู้ และวันเสด็จดับขันธปรินิพพาน ซึ่งเป็นวันเดียวกันแต่ต่างปีกัน คือวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ถ้าเป็นปีที่มีอธิกมาส เช่นปีนี้ (พ.ศ.๒๕๕๐) คือมีวันเพ็ญ ๑๓ ครั้ง ก็เลื่อนไปเป็นวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๗ แทน

เป็นวันที่พระพุทธเจ้าได้ทรงประสูติ ได้เกิดมาในโลกนี้ จากนั้นอีก ๓๕ ปีก็ได้ทรงตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ต่อจากนั้นก็ทรงสั่งสอนสัตว์โลกอีก ๔๕ ปี ให้มีดวงตาเห็นธรรม ให้มีปัญญา ที่จะทำให้หลุดพ้นจากความทุกข์ หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด ซึ่งในสมัยพระพุทธเจ้าก็มีผู้บรรลุเป็นพระอรหันต์เป็นจำนวนมาก หลุดพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิด ไม่ต้องกลับมาเกิดมาแก้มาเจ็บมาตายอีกต่อไป หลังจากนั้นก็ทรงเสด็จดับขันธปรินิพพานในอายุพรรษาที่ ๘๐ ต่อจากนั้นก็มิพระธรรมคำสอนเป็นศาสดาแทนพระองค์มาจนถึงวันนี้ เวลาได้ยินได้ฟังพระธรรมคำสอน ได้ประพฤติปฏิบัติ ตาม ก็เท่ากับได้อยู่ใกล้ชิดพระพุทธเจ้า ได้เห็นพระพุทธเจ้าเพราะพระพุทธเจ้าได้ทรงตรัสไว้ว่า ธรรมวินัยที่ตถาคตได้ตรัสไว้ชอบแล้ว

นี่แหละจะเป็นศาสดาของพวกเธอ พวกเธอจะไม่ได้ยูโยโดยปราศจากศาสดา ถ้านำเอาคำสอนของตถาคตไปศึกษาไปปฏิบัติ จนมีดวงตาเห็นธรรม เธอก็จะได้เห็นตถาคตที่แท้จริง ที่อยู่ในใจของเธอนั้นแหละ เพราะว่าผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเราตถาคต ผู้เห็นตถาคตคือผู้เห็นธรรม จะเห็นธรรมได้ก็ต้องมีศรัทธาความเชื่อ แล้วก็ให้นำเอาคำสอนของพระพุทธเจ้า มาปฏิบัติกับกายวาจาใจของตน ชำระกายวาจาใจให้สะอาด จนปรากฏเป็นดวงตาเห็นธรรมขึ้นมา นี่คือเรื่องของพระพุทธเจ้าของพวกเรา ที่ประสูติมาเพื่อทำความดี

การมาเกิดของมนุษย์ก็ได้ ๓ ลักษณะด้วยกัน คือ ๑.มาทำความดี ๒.มาทำความชั่ว ๓.มาไม่ทำความดีหรือความชั่ว สำหรับพระพุทธเจ้าทรงเสด็จมาทำความดี มาทำคุณทำประโยชน์ให้กับพระองค์และสัตว์โลก พวกที่มาทำความชั่ว ก็มาสร้างความเดือดร้อน ความวุ่นวาย ความหายนะให้กับตนเองและผู้อื่น ส่วนพวกที่มาแบบกลางๆ ไม่ทำความดีหรือความชั่ว ก็จะไม่ทำคุณทำประโยชน์ ไม่สร้างความเสียหายความทุกข์ให้กับใคร การมาเกิดของมนุษย์จึงมีอยู่ ๓ รูปแบบด้วยกัน การมาแบบพระพุทธเจ้าเป็นการมาที่ดีที่สุด เพราะจะทำให้ตนและผู้อื่นได้รับความสุข ได้หลุดพ้นจากความทุกข์นั่นเอง เราจึงควรยึดเอาแบบฉบับของพระพุทธเจ้าเป็นตัวอย่าง ทรงสอนให้ทำความดี เราก็กทำความดี ให้ละบาป เราก็กต้องละบาป สอนให้ชำระกายวาจาใจให้สะอาดกำจัดความโลภ ความโกรธ ความหลง

ด้วยการปฏิบัติบูชา คือทำบุญให้ทาน รักษาศีล ปฏิบัติธรรมเป็นต้น
ที่จะพาไปสู่ที่ดี ไปสู่ที่เจริญ ทั้งตัวเราเองและผู้อื่น การบูชาที่ถูกต้อง
ต้องบูชาด้วยการประพาด ด้วยการปฏิบัติ การบูชามีอยู่ ๒ ลักษณะ
ด้วยกันคือ ๑. อามิสบูชา ๒. ปฏิบัติบูชา อามิสบูชาได้แก่การบูชาด้วย
เครื่องสักการะ เช่นดอกไม้ธูปเทียนเป็นต้น ส่วนการปฏิบัติบูชา ก็คือ
การทำความดี ละบาป กำจัดความโลภ ความโกรธ ความหลง การ
บูชาทั้ง ๒ ชนิดนี้ พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า การปฏิบัติบูชาเป็นการ
บูชาที่แท้จริง เพราะจะให้ประโยชน์กับผู้บูชาได้อย่างแท้จริง เรา
จึงต้องเชื่อพระพุทธเจ้า และปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอน

ทรงสอนให้ทำดีก็หมายถึงให้มีความกตัญญูกตเวที สำนึกในบุญ
คุณของผู้ที่มีพระคุณ เช่นบิดามารดาครูบาอาจารย์เป็นต้น ท่านเป็น
ผู้ที่ให้เรามากกว่าเราให้ท่าน ท่านให้กำเนิดกับเรา ให้ความรู้กับเรา
ให้เราได้เป็นอยู่ทุกวันนี้ บุญคุณของท่านจึงมีมาก เราจึง
ควรตอบแทนบุญคุณท่าน ด้วยการแสดงความเคารพ ความกตัญญู
กตเวที มีโอกาสใด มีเวลาใด ที่จะทดแทนบุญคุณท่านได้ก็ควรทำ ถ้า
มีฐานะพอที่จะเลี้ยงดูให้ท่านอยู่อย่างร่มเย็นเป็นสุขก็ต้องเลี้ยงดูท่าน
ให้ท่านอยู่อย่างสุขสบายเท่าๆกับที่เราอยู่กันอย่าให้พ่อแม่อยู่
อย่างลำบากลำบน แต่เราอยู่อย่างสุขสบาย อย่างนี้ถือว่าไม่มี
ความกตัญญู ต้องคิดถึงพ่อแม่เป็นอันดับแรก มากกว่าคิดถึงตัวเรา
เราต้องเสียสละเหมือนกับที่พ่อแม่เสียได้เสียสละให้กับเรา เสียสละ

เพื่อให้พ่อให้แม่ได้สุขได้สบาย ไม่ทำให้เราเสียหายล้มจม แต่จะทำให้เราเจริญรุ่งเรือง เพราะคนที่มีความกตัญญูเลี้ยงดูคุณพ่อคุณแม่ จะเป็นคนที่น่ารัก น่าชื่นชมยินดี น่าสนับสนุน น่าคบค้าสมาคม ไม่มีใครรังเกียจ ไม่มีใครประณามว่าชั่วช้าเลวทราม แต่คนที่ไม่มี ความกตัญญูนี้แล จะไม่มีใครชื่นชมยินดี ยกย่องสรรเสริญ คบค้าสมาคม ด้วย นี่คือการดีประการที่ ๑ ที่พวกเราทุกคนควรทำกัน เป็น พื้นฐานของความคิดทั้งหลาย เกิดมาเป็นมนุษย์แล้วอย่าให้ด้อยกว่าสัตว์เดรัจฉาน แม้แต่สุนัขมันยังรู้จักคุณของคนที่ยังมัน เวลามันเห็นเจ้าของมันจะต้อกดีใจ กระดิกหาง วิ่งล้อมหน้าล้อมหลัง เอาอกเอาใจเจ้าของ เราเป็นมนุษย์ที่ประเสริฐกว่าสัตว์เดรัจฉาน อย่าให้ สัตว์เดรัจฉานมันดีกว่าเรา ด้วยการไม่มีความกตัญญูกตเวที

นอกจากมีความกตัญญูแล้วก็ให้มีความเคารพ มีสัมมาคารวะ ให้รู้จักที่สูงที่ต่ำ ในโลกนี้มีคนสูงต่ำไม่เท่ากัน จะถือเท่ากันหมดไม่ได้ คนที่สูงกว่าเราก็ต้องให้ความเคารพ คนที่ต่ำกว่าเราก็ให้ความ กรุณาสงสาร ให้ความเมตตา คนที่เท่าเราก็ให้ความเป็นมิตรเป็นเพื่อน กัน ควรปฏิบัติให้สมกับฐานะ เช่นผู้มีพระคุณ บิดามารดา ครูบาอาจารย์ ปู่ย่าตายาย ผู้หลักผู้ใหญ่ ก็ต้องให้ความเคารพ เพราะจะ ทำให้เราเป็นคนดีเป็นคนเจริญนั่นเอง นอกจากทำความดีแล้ว ก็ทรง สอนให้ละบาป ไม่ทำความชั่ว ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ลักทรัพย์ ประพฤติ ผิดประเวณี พุดโกหกหลอกลวง เสพสุรายาเมา เพราะการกระทำ

ทั้ง ๕ อย่างนี้เป็นโทษ ทั้งกับตัวเราและผู้อื่น ทำให้ตกทุกข์ได้ยาก ต้องใช้เวรใช้กรรมทั้งในชาตินี้และในชาติต่อไป จึงไม่ควรทำบาป ถ้าไม่อยากตกอยู่ในบ่วงของความทุกข์ความลำบาก ประการสุดท้าย ก็ทรงสอนให้ต่อสู้กับความโลภ ความโกรธ ความหลง ที่เป็นเหมือน เชื้อโรค ถ้ามีอยู่ในร่างกายก็จะทำให้เจ็บไข้ได้ป่วย เราจึงต้องกำจัด ด้วยธรรมโอสธ คือทำจิตให้สงบแล้วก็เจริญปัญญา พิจารณาให้เห็นว่า สิ่งที่เราโลภเราโกรธเราหลงนั้น ไม่เที่ยง มาแล้วเดี๋ยวก็ไป ไม่ต้องไปอยากได้ เพราะเวลาจากไปเราจะเศร้าโศกเสียใจ เวลาโกรธใครก็ ไม่ต้องไปทำร้ายไปฆ่าเขา เพราะเดี๋ยวเขาก็ตายไปเองเพราะเกิดมาแล้วไม่ช้าก็เร็วก็ต้องตายไปด้วยกันทุกคน ใครทำบุญทำกรรมอะไร มา ไม่ช้าก็เร็วก็ต้องไปใช้บุญใช้กรรม ไม่ต้องไปสร้างเวรสร้างกรรม เพราะจะย้อนกลับมาหาเรา เวลาโกรธก็ทำให้หนึ่งเฉย ให้อภัย ไม่จองเวร แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็จะผ่านไป ไม่ช้าก็เร็วเขาก็ต้องไปใช้เวรใช้กรรมของเขา ไปตกทุกข์ได้ยาก ไปตายในที่สุด ไม่ต้องไปทำอะไรให้เสียเวลา ให้เหนื่อยเปล่าๆ

นี่คือวิธีกำจัดความโลภ ความโกรธ ความหลง ความอยาก ต่างๆ ด้วยการเจริญปัญญาให้คิดเสมอว่าไม่มีอะไรเที่ยงแท้แน่นอน ไม่มีอะไรอยู่กับเราไปตลอด เวลาอยากจะได้อะไร ก็พยายามมองให้เห็นว่ามีความทุกข์ด้วย ไม่ใช่มีความสุขอย่างเดียว เวลาได้อะไรมาใหม่ๆ ก็จะมีสุขติดอกดีใจ แล้วก็ต้องมาห่วง มากังวล มาดูแล

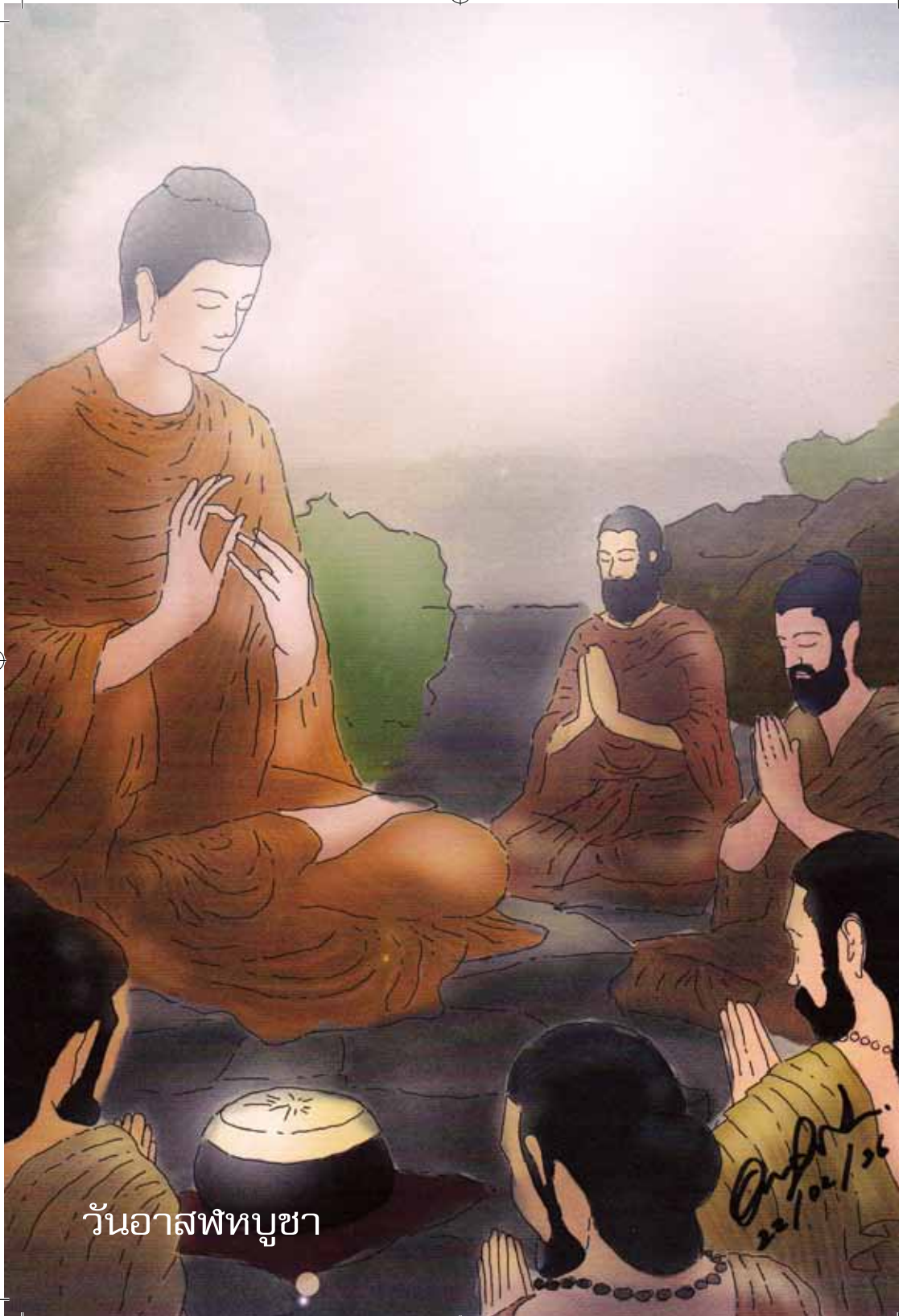

รักษา มาเสียออกเสียใจร้องห่มร้องไห้ เมื่อสิ่งที่ได้มาต้องจากเราไป
 อย่าไปเอามาดีกว่า คนเราไม่จำเป็นต้องมีอะไรมากมายก่ายกอง ถ้า
 มีปัจจัย ๔ พอเพียงก็พอแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีสิ่งอื่นๆอีก ถ้าไม่ยาก
 มีความทุกข์เพิ่มมากขึ้นไปอีก พระพุทธเจ้าทรงสอนให้หาความสุข
 ภายในใจ ด้วยการปล่อยวางความโลภ ความโกรธ ความหลง อย่า
 ไปอยากได้อะไร อย่าไปโกรธใคร อย่าไปหลงอะไร แล้วจะมีแต่ความ
 ร่มเย็นเป็นสุข ดังที่พระพุทธเจ้าได้ทรงบำเพ็ญมาเป็นตัวอย่าง มีผู้นำ
 เอาไปศึกษาและปฏิบัติตาม จนได้บรรลุเป็นพระอรหันต์เป็นจำนวน
 มาก พวกเราก็อยู่ในฐานะที่จะดำเนินตามพระพุทธเจ้าได้ ถึงแม้จะ
 ไม่ได้ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ อย่างน้อยก็ทำให้ชีวิตของเราไม่วุ่นวาย ไม่
 ทุกข์มากจนเกินไป เวลาอยากจะได้อะไรถ้าไม่มีปัญญาที่จะหามาได้
 ก็ตัดใจไปเสีย ไม่มีก็ไม่ได้ตาย คิดเพียงเท่านี้ก็จะสบายใจ ไม่ต้องไปเป็น
 หุ่นเป็นสิน ไม่ต้องไปลักเล็กขโมยน้อย เพื่อหาเงินหาทองมาซื้อสิ่งที่
 เราอยากได้ ที่ไม่ได้ทำให้เราวิเศษให้เราสุขมากขึ้นเลย แต่จะทำให้
 ทุกข์มากขึ้นถ้าคิดอย่างนี้แล้วการดำเนินชีวิตด้วยการทำความดีคือ
 มีความกตัญญู มีสัมมาคารวะ ละบาป กำจัดความโลภ ความโกรธ
 ความหลงก็จะเป็นไปได้อย่างง่ายดาย จะมีความร่มเย็นเป็นสุข ความ
 เจริญก้าวหน้าอย่างแท้จริง จึงขอให้ท่านเอาพระธรรมคำสอนของ
 พระพุทธเจ้ามาประพฤติปฏิบัติ เพื่อเป็นปฏิบัติบูชาในวันวิสาขบูชา
 นี้ แล้วความเป็นสิริมงคลแก่ชีวิตของท่าน ก็จะเป็นผลที่จะตามมา
 ต่อไป การแสดงก็เห็นว่าสมควรแก่เวลา จึงขอยุติไว้เพียงเท่านี้

วันอาสาฬหบูชา

22/02/26

สรุปเรื่องสำคัญ เนื่องใน วันอาสาฬหบูชา

อาสาฬหบูชา ย่อมาจาก “อาสาฬหปุรณมีบูชา” แปลว่า “การบูชาในวันเพ็ญเดือนอาสาฬหะ” เกิดขึ้นเมื่อ ๔๕ ปี ก่อนพุทธศักราช ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ คือวันอาสาฬหปุรณมีดิถี หรือวันเพ็ญเดือนอาสาฬหะ ณ ป่าอิสิปตนมฤคทายวันเมืองพาราณสี แคว้นมคธ มีเหตุการณ์สำคัญสรุปได้ดังนี้คือ

- เป็นวันแรกที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศพระพุทธศาสนา
- พระพุทธเจ้าทรงแสดงพระธรรมเทศนาเป็นครั้งแรกเป็นปฐมเทศนา คือ ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร แก่ปัญจวัคคีย์ผู้ประกอบด้วย พระโกณฑัญญะ พระวชิระ พระภัททิยะ พระมหานาม

และพระอัสสชิ (ด้วยเหตุที่ทรงแสดงปฐมเทศานี้ วันอาสาฬหบูชา จึงถือว่าเป็น “วันพระธรรม” ด้วย)

-เมื่อเทศนาจบ พระโกณฑัญญะ ก็ได้ดวงตาเห็นธรรมมีความ เห็นแจ้งชัดว่า **ยัม ภิกขุ สมุทฺยธมฺมํ สพฺพนตํ นิโรธธมฺมนฺติ สิ่งใดสิ่ง หนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งใดสิ่งนั้นย่อมดับไปเป็นธรรมดา**

จึงได้ทูลขอบรรพชาและได้รับประทานเอหิภิกขุอุปสัมปทา เป็นพระอริยสงฆ์สาวกองค์แรกของโลก (วันอาสาฬหบูชา จึงถือว่าเป็น “วันพระสงฆ์” ด้วยเช่นกัน)

-นับเป็นวันแรกที่เกิดสังฆรัตนะ สมบูรณ์เป็นพระรัตนตรัย คือ พระพุทธรัตตะ พระธรรมรัตตะ พระสังฆรัตตะ

หลักธรรมสำคัญที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงที่ควรแก่การนำไปพิจารณาและทำความเข้าใจคือ

-ทรงแสดงสิ่งที่ไม่ควรเสพสองอย่าง อันได้แก่ การปฏิบัติตน ย่อหย่อนสบายกายเกินไป (กามสุขัลลิกานุโยค) และการปฏิบัติตน จนทรมาณกายเกินไป (อัตตกิลมถานุโยค)

-ทรงแสดง มัชฌิมาปฏิปทา คือ การปฏิบัติที่ไม่สุดถึง ด้านใดด้านหนึ่ง อันได้แก่การดำเนินตามมรรคมืองค์ ๘ ซึ่ง ควรพิจารณาจากข้อความจากพระโอษฐ์โดยตรง ดังนี้ “ปฏิปทาสายกลาง ไม่เข้าไปใกล้ที่สุดสองอย่างนั้น นันตถาคตได้ ตรัสรู้แล้วด้วยปัญญาอันยิ่งทำดวงตาให้เกิด ทำญาณให้เกิด ย่อม

เป็นไปเพื่อความสงบ เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความตรัสรู้ เพื่อนิพพาน
ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็ปฏิปทาสายกลางที่ตถาคตได้ตรัสรู้แล้วด้วยปัญญา
อันยิ่ง ทำดวงตา ให้เกิด ทำญาณให้เกิด ย่อมเป็นไปเพื่อความสงบ
เพื่อความรู้ยิ่ง เพื่อความตรัสรู้ เพื่อนิพพาน นั้น เป็นไฉน ? ปฏิปท
าสายกลางนั้น ได้แก่อริยมรรค มีองค์ ๘ นี้แล คือปัญญาอันเห็นชอบ๑
ความดำริชอบ ๑ เจรจาชอบ ๑ การกระทำชอบ ๑ เลี้ยงชีวิตชอบ
๑ พยายามชอบ ๑ ระลึกชอบ ๑ จิตตั้งมั่นชอบ ๑”

-ทรงแสดงอริยสัจสี่คือความจริงอันประเสริฐที่พระองค์ค้นพบ
มี ๔ ประการได้แก่ทุกข์ ได้แก่ความเกิด ความแก่ ความตาย ความได้พบ
กับสิ่งที่ไม่เป็นที่รัก ความพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รักปรารถนา
สิ่งใดแล้วไม่ได้สิ่งนั้นว่าโดยย่อ อุปาทานในขันธ ๕ เป็นทุกข์
สมุห์ทัย คือ สาเหตุแห่งทุกข์ ได้แก่ ตัณหาความทะยาน
อยาก อันทำให้เกิดอีกความกำหนัด เพลิดเพลินในอารมณ์
คือกามตัณหา ความทะยานอยากในกาม ภวตัณหา ความ
ทะยานในภพ วิภวตัณหา ความทะยานอยากในความไม่มีภพ
นิโรธคือ ความดับทุกข์โดยการดับตัณหาด้วยอริยมรรค คือ วิราคะ
สละ ดับ ปล่อยไป ไม่พัวพันมรรค คือ หนทางปฏิบัติเพื่อดับทุกข์
ได้แก่ อริยมรรคมองค์ ๘ คือ ความเห็นชอบ ความดำริชอบ การ
เจรจาชอบ การกระทำชอบ การเลี้ยงชีพชอบ ความพยายามชอบ
การระลึกชอบ และการตั้งจิตมั่นชอบ

แหล่งอ้างอิง :

๑. www.scoop.mthai.com/specialdays/1205.html

๒. www.th.wikipedia.org

๓. พระไตรปิฎก เล่มที่ ๔ พระวินัยปิฎก เล่มที่ ๔ มหาวรรค ภาค ๑

ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

พระธรรมเทศนา ชุด กำลังใจ ๕
เรื่องพระปฐมเทศนา
กัณฑ์ที่ ๗๔ วันที่ ๕ ก.ค. ๒๕๔๔

วันนี้เป็นวันครบรอบวันเกิดของพระพุทธศาสนา คือวันนี้เมื่อ ๒๕๔๙ ปีมาแล้ว เป็นครั้งแรกที่พระพุทธเจ้าได้ทรงประกาศพระศาสนา พระธรรมคำสอนให้แก่สัตว์โลก เป็นการบอกให้รู้ว่าเดี๋ยวนี้มีพระพุทธเจ้าได้มาตรัสรู้ในโลกนี้แล้ว และจะทำการเผยแผ่พระธรรมคำสอนให้แก่สัตว์โลกทั้งหลาย ผู้ที่ยังตกอยู่ในห้วงของความทุกข์ ความเวียนว่ายตายเกิดที่ไม่มีสิ้นสุด จะได้มีหนทางหลุดพ้นจากสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยเหล่านี้เสีย ตราบไถยังไม่มีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้และประกาศพระธรรมคำสอนให้กับสัตว์โลกแล้ว สัตว์โลกก็จะต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในไตรภพ คือ กามภพ รูปภพ อรูปภพ ขึ้นๆลงๆอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เมื่อเกิดแล้วก็ต้องมีการแก่ มีการเจ็บ มีการตาย มีการพลัดพรากจากของรักของเจริญใจ มีการประสบกับสิ่งที่ไม่ปรารถนาทั้งหลาย ซึ่งพระบรมศาสดาทรงชี้ว่าเป็นความทุกข์

ความทุกข์เหล่านี้เป็นสิ่งที่สามารถหลีกเลี่ยงได้ หลบหลีกเลี่ยงได้ ดับมันได้ถ้ารู้เหตุของความทุกข์ว่าเกิดจากอะไร ในพระปฐมเทศนา คือ พระอัมมจักกัปปวัตตนสูตร ที่พระบรมศาสดาได้ทรงแสดงโปรดปัญจวัคคีย์ ทั้ง ๕ คือ โกณฑัญญะ วัปปะ ภัททิยะ มหานาม อัสสชิ เนื้อหาสาระของพระสูตรนี้ คือ พระ

อริยสัจ ๔ เป็นสัจธรรมที่พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสรู้เกี่ยวกับเรื่อง
ทุกข์ ต้นเหตุของทุกข์ การดับทุกข์ และวิธีดับทุกข์ เป็นความรู้ที่ไม่มี
ใครในโลกนี้รู้มาก่อน เป็นวิสัยของพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่จะสามารถ
ตรัสรู้เข้าถึงความจริงทั้ง ๔ ประการนี้ เมื่อได้ทรงตรัสรู้พระอริยสัจ
๔ แล้วพระพุทธองค์จึงนำมาสั่งสอนแก่ผู้อื่นต่อไป

พวกเรายังไม่รู้จักพระอริยสัจ ๔ ยังมีความหลงอยู่ ยังเห็น
ผิดเป็นชอบอยู่ เห็นว่าต้นเหตุของความทุกข์เป็นความสุข อะไรคือ
ต้นเหตุของความทุกข์ พระบรมศาสดาทรงแสดงว่าต้นเหตุของ
ความทุกข์ก็คือความอยากทั้งหลาย ความโลภ ความโกรธ ความหลง
เมื่อเกิดขึ้นในจิตแล้วจะสร้างความทุกข์ให้เกิดขึ้นมาทำให้จิตร้อนรน
กระวนกระวาย กินไม่ได้นอนไม่หลับ อยู่ไม่สุข และเมื่อเกิดความทุกข์
แล้วก็พยายามไปหาวิธีแก้ ก็แก้ไม่ถูกอีก คือแทนที่จะเอาน้ำมาดับไฟ
ในใจ กลับเอาฟืนเติมเข้าไปในกองเพลิง ทำให้ไฟของความทุกข์ในจิต
ไหม้ลุกแรงขึ้นไปอีก แทนที่จะลดละความโลภ ความโกรธ ความหลง
ความอยากทั้งหลายกลับไปเพิ่มความโลภ ความโกรธ ความหลงขึ้น
อีกเลยยิ่งทำให้เกิดความทุกข์ขึ้นมาอีกมากมายก่ายกองเลยทีเดียว

สังเกตดูเวลาเกิดความโลภเกิดความอยาก แทนที่จะระงับความ
โลภนั้นด้วยการใช้เหตุใช้ผลว่า เอาไปทำไมของเหล่านี้ ไม่พอใช้หรือ
อย่างไรไม่มีสิ่งเหล่านี้จะตายหรือเปล่า นี่คือนิเวศน์ความโลภต้องใช้
เหตุผลเข้ามาระงับ เห็นอะไรก็อยากจะได้ อยากจะมี อยากจะเป็น

กับเขาทั้งๆที่เมื่อได้มาแล้ว มีแล้ว เป็นแล้ว ก็ไม่ได้ทำให้ความทุกข์
หมดไปกลับเพิ่มความทุกข์ขึ้นมา เพราะความไม่อิ่ม ไม่พอนั่นเองต้อง
ถามตัวเองว่าสิ่งที่อยากจะได้สิ่งที่อยากจะเป็นนั้น ถ้าไม่ได้ ไม่มีจะ
ตายหรือเปล่า ถ้าไม่ตายก็แสดงว่าไม่จำเป็น ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ต้องเอา

ถ้าไม่เอาแล้วก็จะดับความโลภได้ ดับความอยากได้ ดับความ
ทุกข์ได้ แต่ถ้าเอามาแล้ว ต่อไปก็จะเกิดความอยากขึ้นมาอีก เช่นวัน
นี้ได้เงินมา ๑๐,๐๐๐ บาท พรุ่งนี้ก็อยากจะได้เพิ่มขึ้นอีก ความอยาก
นี้จะต่อเติมไปเรื่อยๆจะไม่ทำให้หยุดกับที่ จะเป็นเหมือนกับการวิ่ง
ตะครุบเงา วิ่งเท่าไรก็จะไม่ทันเงา เพราะเงาจะต้องอยู่ข้างหน้าเสมอ
ฉนั้นใด ความอยากต่างๆ ก็เหมือนกัน อยากมีความร่ำรวยเพิ่มขึ้น มี
เงินทองขนาดนี้แล้วยังไม่พอ อยากจะมีมากขึ้นไป มีตำแหน่งต่างๆ
ที่มีอยู่ตอนนี้ ก็ไม่พอยากจะมีสูงขึ้นไปอีก แต่หารู้ไม่ว่าเมื่อได้มาแล้ว
แทนที่จะมีความสุขเพิ่มขึ้น กลับมีความทุกข์เพิ่มขึ้นไปอีกเพราะอยาก
จะได้มากขึ้นไปอีกนั่นเองไม่มีที่สิ้นสุด

แต่ถ้าตัดความอยากได้แล้ว ใจจะสบาย ใจจะเย็น ใจจะสงบ
เพราะรู้จักคำว่า พอ คำว่า พอ เป็นคำที่ประเสริฐที่สุด เมื่อพอแล้ว
ก็จะมีความสุข ถ้ายังไม่พอ ก็ยังจะต้องหาไปเรื่อยๆจนกระทั่งวันตาย
เมื่อตายไปแล้วก็ต้องไปเกิดใหม่ แล้วก็ไปหาใหม่ นี่คือความจริงของ
สมุทัย ต้นเหตุของความทุกข์ ที่พระพุทธองค์ได้ทรงตรัสรู้เห็นด้วย
พระสติปัญญา ใช้เหตุผล ถ้าไม่จำเป็นต่อการดำรงชีพก็ไม่เอา ถ้า

ไม่มีแล้วไม่ตายก็ไม่เอา นี่คือวิธีการดับทุกข์ พระพุทธองค์ตรัสว่า มรรค คือวิธีดับทุกข์ จะดับทุกข์ได้จะต้องใช้ปัญญา เพราะว่าทุกข์ เกิดจากความหลง ความหลงทำให้เกิดความอยาก หลงว่ามีแล้วจะดี หลงว่ามีแล้วจะสุข คิดว่ามีแล้วจะอึดจะมีความสุข แต่ที่ไหนได้ ยิ่งมีมากเท่าไร ยิ่งอยากจะมีมากขึ้นเท่านั้น นี่คือการหลง

พระพุทธองค์จึงใช้ปัญญา ใช้เหตุใช้ผล ถ้ามีความจำเป็นต่อการดำรงชีพก็เอา เช่นถ้าไม่รับประทานอาหารก็จะตาย ก็ต้องรับประทานอาหารกัน เสื้อผ้าเครื่องนุ่งห่มก็ต้องมีนุ่งห่ม แต่มีเท่าที่จำเป็น พอสมควรก็พอ ถ้าทำอย่างนี้ได้แล้ว ใจจะไม่มีความทุกข์ ใจจะมีความสุข ใจจะมีความสุข วันๆหนึ่งไม่ต้องไปเหนื่อยยากกับอะไรให้มาก จนเกินควร ไม่ต้องไปเหนื่อยทำมาหากินจนเกินความจำเป็น แล้วเอาเงินทองที่หาได้มาด้วยความเหนื่อยยาก ไปใช้โดยที่ไม่เกิดประโยชน์อะไร คือเอาไปใช้ตามความอยาก เช่นเอาไปซื้อข้าวซื้อของที่ไม่จำเป็น เอาไปเที่ยวเตร่ เหมือนกับเอาเงินไปถมเหว ถมเท่าไรก็ไม่เต็มเพราะเหวมันลึกมากฉันใด เงินทองที่เอาไปใช้สนองความอยาก ก็ไม่ทำให้ความอยากหมดไป มีแต่จะเพิ่มความอยากให้มีมากยิ่งขึ้นไป

จึงต้องใช้เหตุ ใช้ผล ใช้ปัญญา ปัญญาเป็นเครื่องดับความทุกข์ได้ เพราะปัญญาเป็นเหตุที่จะไปดับความหลง แต่ก่อนที่จะมีปัญญาได้ จิตจะต้องสงบก่อน ต้องมีสมาธิก่อน การที่จะมีสมาธิได้จะต้องมีศีลก่อน ถ้ายังไม่มีศีล จะมีแต่ความวุ่นวายใจ เพราะเวลาไปทำผิด

ศีลผิตรมแล้ว จิตจะมีความกังวล มีความวิตก มีความเดือดร้อน
ใจ ทำความสงบได้ยาก ทำจิตให้สงบตั้งมั่นได้ยาก จึงต้องมีศีลก่อน
และการที่จะรักษาศีลได้ ก็ต้องมีทาน การให้ก่อน คนที่ทำบุญให้ทาน
เป็นคนมีเมตตา เป็นคนที่มีมองมนุษย์ร่วมโลกเป็นเพื่อนกัน เป็นเพื่อน
เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นพี่ เป็นน้องกันถ้ามีความเมตตาแล้ว ก็จะมี
การให้กันจะไม่คิดเบียดเบียนผู้อื่น จะไม่กล้าฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ลักทรัพย์
ประพฤติดิผิประเวณี โกหกหลอกลวง เพราะรู้ว่าจะสร้างความเดือด
ร้อนให้กับผู้อื่น

นี่คือทางที่จะนำพาไปสู่ปัญญา ความรู้ ความฉลาด ที่จะนำ
ไปสู่การดับทุกข์ เรียกว่ามรรค เป็นอริยสัจข้อที่ ๔ ถ้ามีมรรคครบ
บริบูรณ์แล้วก็จะสามารถระงับดับความทุกข์ต่างๆได้ การดับทุกข์
ก็คืออริยสัจข้อที่ ๓ อริยสัจ ๔ ที่พระพุทธองค์ได้ทรงแสดงไว้ คือ
ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค อริยสัจที่ต้องเจริญให้มากๆ ก็คือมรรค
นั่นเองเพราะมรรคเปรียบเหมือนกับน้ำดับไฟ เวลาไฟไหม้บ้าน สิ่ง
ที่จำเป็นต่อการดับไฟคืออะไร ก็คือน้ำ จะต้องรีบโทรศัพท์ไปเรียกร
ถดับเพลิง ช่วยกันขนน้ำมาดับไฟฉับไ้ ถ้าต้องการที่จะดับความ
ทุกข์ในใจ ต้องการจะมีความสุขใจ ก็ต้องมีน้ำดับไฟในใจ น้ำดับไฟ
นี้ก็คือธรรม เรียกว่ามรรคนั่นเอง มรรค เมื่อสรุปลงแล้วก็คือ การ
ทำบุญ ให้ทาน การรักษาศีล การเจริญจิตตภาวนา นั่งสมาธิและ
เจริญปัญญา ถ้าปฏิบัติธรรมเหล่านี้อย่างต่อเนื่องแล้ว จิตจะค่อยๆ

สงบ จะค่อยๆ เย็น ความทุกข์ต่างๆที่มีอยู่ในจิต ที่เกิดจากความอยาก ความโลภ ความโกรธ ความหลง ก็จะค่อยๆหมดไป เพราะน้ำแห่ง ธรรมค่อยๆชำระความโลภ ความโกรธ ความหลง ความอยาก ให้ สลายออกไปจากจิตจากใจ

นี่คือพระปฐมเทศนา พระธรรมคำสอนครั้งแรกที่พระพุทธ องค์ทรงประกาศสั่งสอนแก่ปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ หลังจากการแสดง ธรรม หนึ่งในปัญจวัคคีย์ คือ โกณฑัญญะ ก็ได้บรรลุธรรม มีดวงตา เห็นธรรมขึ้นมา บรรลุเป็นพระอริยบุคคลเบื้องต้น คือ พระโสดาบัน ในวันนั้นพระรัตนตรัย คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ก็ปรากฏ ครบองค์ขึ้นมาเป็นครั้งแรก มีพระพุทธเจ้าทรงแสดงพระธรรม มี ผู้ฟังธรรมได้บรรลุเป็นพระอริยสงฆ์ องค์แรกขึ้นมา พระพุทธ ศาสนาจึงปรากฏขึ้นมาในวันนั้น พระศาสนาก็ได้เจริญรุ่งเรืองมาโดย ลำดับจนถึงปัจจุบันนี้ มีอายุครบ ๒๕๔๙ ปี เพราะความศรัทธาของ พุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ที่น้อมเอาพระธรรมคำสอนของพระบรม ศาสตามาศึกษาและประพฤติปฏิบัติจนบรรลุเห็นธรรมขึ้นมา หลัง จากนั้นก็นำเอามาเผยแผ่สั่งสอนถ่ายทอดกันไปเรื่อยๆจนกระทั่ง ถึงปัจจุบันนี้ ศาสนาจะเจริญรุ่งเรืองต่อไปได้ก็ต้องขึ้นอยู่กับ พุทธศาสนิกชน ทุกคน ที่จะชวนช่วยศึกษา ร่ำเรียนและนำไปประพฤติ ปฏิบัติจนบรรลุเห็นธรรม แล้วจึงค่อยเอาไปเผยแผ่ให้ผู้อื่นต่อไป

ในวันอันสำคัญอย่างยิ่งคือวันนี้พุทธศาสนิกชนจึงได้มาบูชา

พระคุณของพระพุทธ พระธรรม และ พระสงฆ์ ด้วย อามิสบูชา และ ปฏิบัติบูชา อามิสบูชาคือการบูชาด้วยเครื่องสักการะ เช่น ดอกไม้ธูปเทียน ส่วนการปฏิบัติบูชาคือการประพฤติตน ให้อยู่ตาม ทำนองคลองธรรม ตามหลักพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ใน การบูชาทั้ง ๒ นี้ พระพุทธองค์ทรงยกย่องว่าการปฏิบัติบูชาคือการ บูชาที่แท้จริง ผู้ใดประพฤติปฏิบัติธรรมสมควรแก่พระธรรมคำสอน ผู้นั้นแลคือผู้บูชาเราตถาคต นี่คือนสิ่งที่พระพุทธองค์ทรงปรารถนา จากพุทธศาสนิกชน ทรงประกาศพระศาสนาเพื่อประโยชน์ของ พุทธศาสนิกชนโดยตรง พระพุทธองค์ไม่ได้รับประโยชน์จากการสั่ง สอนพระธรรมคำสอนของท่านเลย

เพราะว่าจิตของพระพุทธองค์นั้นสะอาดหมดจดแล้ว บริบูรณ์ ด้วยบุญและกุศลทั้งหลายแล้ว เปรียบเหมือนกับน้ำที่เต็มแก้วแล้ว จะเทน้ำอะไรลงไปอีกก็จะล้นออกมาฉ่นใด การที่พระพุทธองค์ได้สละ เวลาประกาศพระธรรมคำสอนให้แก่พุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ก็เพื่อ ประโยชน์ของพุทธศาสนิกชนนั่นเองเพราะความกรุณา ความสงสาร ที่เห็นพวกเราผู้ที่ยังหลงอยู่ในกองเพลิงแล้วหาทางออกไม่ได้ส่วน พระพุทธองค์ทรงเป็นผู้ที่ได้หลุดออกจากกองเพลิงแล้ว จึงอุทิศส่สำหรับ กระโดดเข้ามาในกองเพลิงเพื่ออุดพวกเราให้ออกจากกองเพลิง วิธี ที่จะออกได้ก็ต้องเดินตามพระธรรมคำสอน พระพุทธองค์ไม่ สามารถอุ้มเราออกมาได้ เราจะต้องเดินออกมาเอง คือต้องเชื่อในสิ่ง

ที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอน เมื่อเชื่อแล้วก็นำเอาไปปฏิบัติ

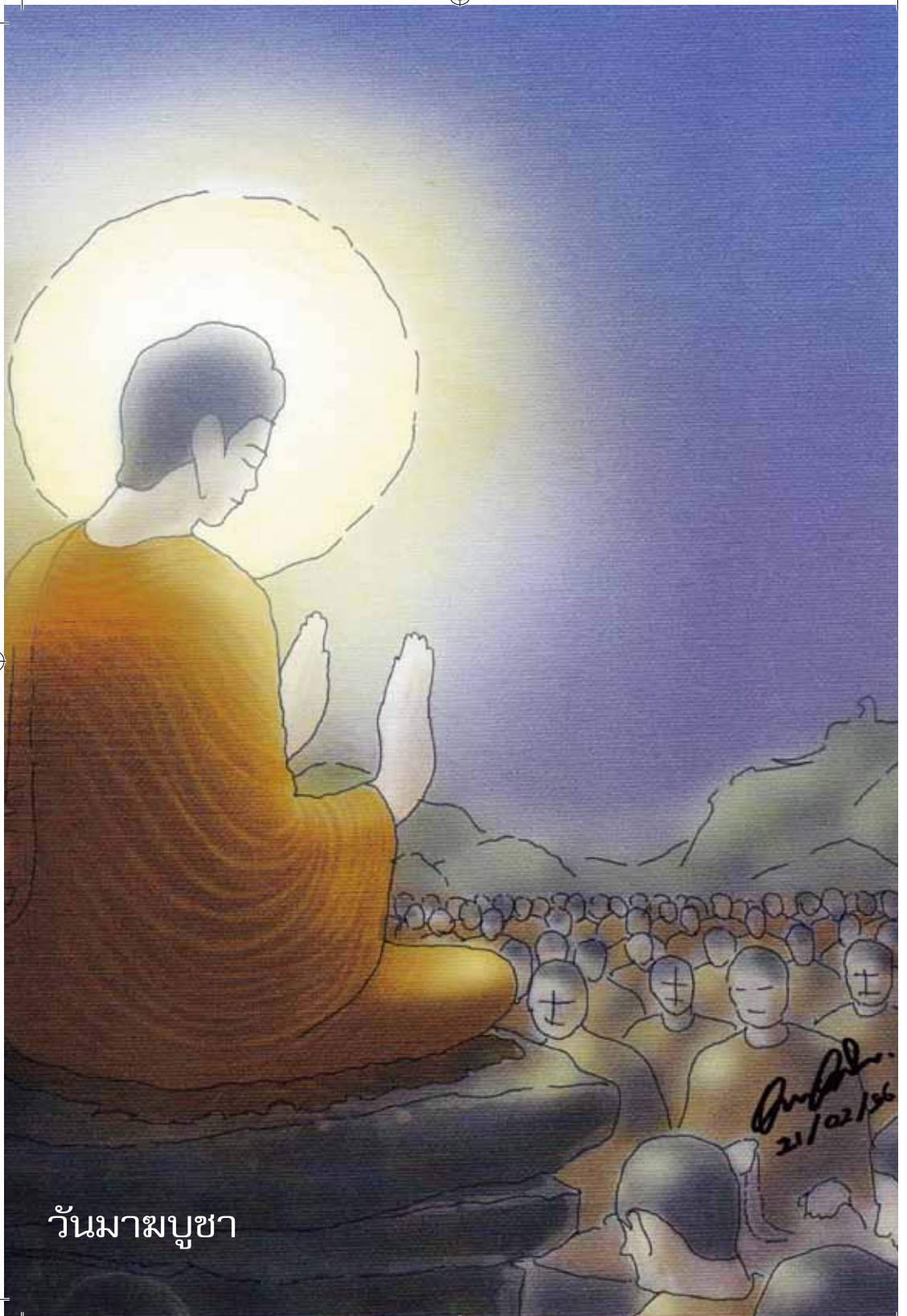
การสนองตอบพระคุณของพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ที่ได้อุทิศเวลาอบรมสั่งสอนพวกเรา จึงต้องกระทำด้วยการปฏิบัติบูชาทำความดีทั้งหลายให้ถึงพร้อมละการกระทำบาปทั้งปวง ชำระจิตใจให้สะอาดหมดจด ชำระความโลภ ความโกรธ ความหลงให้ออกจากจิตจากใจทุกครั้งเวลาเกิดความโลภก็ให้มีสติให้บอกว่าโลภไม่ได้นะ โลภแล้วจะทุกข์ขึ้นไปใหญ่ เวลาเกิดความโกรธก็เช่นกัน บอกว่าต้องหยุดความโกรธนี้ เวลาเกิดความหลง ต้องบอกตัวเราให้หยุดความหลงนี้ถ้าเตือนสติตัวเองได้ ต่อไปก็จะสามารถระงับดับความโลภ ความโกรธ ความหลงได้ เมื่อทำได้แล้วก็ถือว่าได้บูชาพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์อย่างเต็มที่ด้วยการปฏิบัติบูชา เมื่อได้บูชาอย่างนี้แล้วความเป็นสิริมงคลย่อมเกิดขึ้นกับตน ดังในพระบาลีที่แสดงไว้ว่า ปุชา จ ปุชนียานัง เอตัมมังกลมุตตมัม การได้บูชาบุคคลที่สมควรแก่การบูชา เป็นมงคลอย่างยิ่ง ในวันอุตมมงคลวันนี้ จึงขอให้ท่านทั้งหลายน้อมเอาพระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดามาประพฤติปฏิบัติกับตัวของท่านเอง ทั้งทางกาย ทางวาจา และทางใจแล้วความสุข ความเจริญรุ่งเรือง ความเป็นสิริมงคล ย่อมเป็นของท่านต่อไปอย่างแน่นอน การแสดงให้เห็นว่าสมควรแก่เวลา ขอยุติไว้เพียงเท่านี้

ดวงตา ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่าง ได้เกิดขึ้นแก่พระองค์ว่านี่เป็นทุกข์ อันควรกำหนดรู้ และพระองค์ได้กำหนดรู้แล้ว

นี่เป็นสาเหตุแห่งทุกข์ อันควรละและพระองค์ได้ละแล้ว นี่เป็นความดับทุกข์ อันควรทำให้แจ้ง และพระองค์ได้ทำให้แจ้งแล้ว
นี่เป็นหนทางดับทุกข์ อันควรเจริญ และพระองค์ ได้เจริญแล้ว !!!

วันมาฆบูชา

สรุปเรื่องสำคัญ เนื่องใน วันมาฆบูชา

“มาฆบูชา” ย่อมาจาก “มาฆปุรณมีบูชา” หมายถึงการบูชาในวันเพ็ญกลางเดือนมาฆะ ตามปฏิทินของอินเดีย หรือเดือน ๓ ตามปฏิทินจันทรคติของไทย ซึ่งมักจะตรงกับเดือนกุมภาพันธ์หรือเดือนมีนาคม

วันมาฆบูชาเป็นเสมือนวันประชุมกันเป็นพิเศษแห่งพระอรหันตสาวก โดยมีได้มีการนัดหมายล่วงหน้าซึ่งได้มีขึ้น ณ บริเวณเวฬุวันมหาวิหาร กรุงราชคฤห์ แคว้นมคธ หลังจากที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้เป็นเวลานานับได้ ๔ เดือน วันนี้มีชื่อเรียกกันอีกชื่อหนึ่งว่า วันจาตุรงคสันนิบาต (มาจากศัพท์บาลี คือ จตุ+องค+สนฺนิบาต แปลว่า

การประชุมอันประกอบด้วยองค์ประกอบทั้งสี่ประการ) เนื่องจากมีเหตุการณ์เกิดขึ้นอย่างประจวบเหมาะ ๔ ประการ คือ

วันที่พระสงฆ์ทั้งหมดมาชุมนุมกันนี้ตรงกับวันเพ็ญเดือนมาฆะ (วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓)

พระภิกษุ ๑,๒๕๐ รูป มาประชุมกันโดยมิได้นัดหมาย

พระภิกษุ เหล่านั้น ทั้งหมด ได้รับการอุปสมบทจากพระพุทธเจ้า โดยตรง (เอหิภิกขุอุปสมบทา)

พระภิกษุทั้งหมดล้วนเป็นพระอรหันต์ ประภทฉฬภิญญา คือ ได้อภิญญา ๖

พระพุทธองค์จึงทรงแสดง โอวาทปาฏิโมกข์ เป็นพระพุทธพจน์ ๓ คาถากึ่ง ซึ่งถือได้ว่าเป็นหัวใจของพระศาสนา มีใจความดังนี้

พระพุทธพจน์คาถาแรกทรงกล่าวถึง พระนิพพาน ว่าเป็นจุดมุ่งหมายหรืออุดมการณ์อันสูงสุดของบรรพชิตและพุทธบริษัท อันมีลักษณะที่แตกต่างจากศาสนาอื่น ดังพระบาลีว่า “นิพพานํ ปรมัตถนติ พุทธา” แปลว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลายกล่าวว่า พระนิพพานเป็นบรมธรรม

พระพุทธพจน์คาถาที่สองทรงกล่าวถึง “วิธีการอันเป็นหัวใจสำคัญเพื่อเข้าถึงจุดมุ่งหมายของพระพุทธศาสนาแก่พุทธบริษัท ทั้งปวงโดยย่อดังพระบาลีว่า “สพฺพปาปสฺส อภินิวกฺกมฺมสฺส”

ทา สจิตตปริโยทปนํ เอตํ พุทธธานสาสนํฯ” คือ การไม่ทำความชั่วทั้งปวง การบำเพ็ญแต่ความดี และการทำจิตของตนให้ผ่องใสเป็นอิสระจากกิเลสทั้งปวง ส่วนนี้เองของโอวาทปาฏิโมกข์ที่พุทธศาสนิกชนมักท่องจำกันไปปฏิบัติ ซึ่งเป็นเพียงหนึ่งคาถาในสามคาถาทั้งของโอวาทปาฏิโมกข์เท่านั้น

ส่วนพระพุทธรูปจนัศาคาสุดท่าย ทรงกล่าวถึงหลักการปฏิบัติของพระสงฆ์ผู้ทำหน้าที่เผยแผ่พระศาสนา ๖ ประการ คือ การไม่กล่าวร้ายใคร, การไม่ทำร้ายใคร , การมีความสำรวมในปาฏิโมกข์ทั้งหลาย, การเป็นผู้รู้จักประมาณในอาหาร และการรู้จักที่นั่งนอนอันสงัด

แหล่งอ้างอิง :

๑. www.th.wikipedia.org

๒. www.learntripitaka.com/History/MakhaBucha.html

๓. พระไตรปิฎก เล่มที่ ๑๐ พระสุตตันตปิฎกเล่มที่ ๒

ทีฆนิกาย มหาวรรค มหาปทานสูตร

พระธรรมเทศนา ชุด กำลังใจ ๓๑
เรื่อง วันมาฆบูชา
กัณฑ์ที่ ๓๐๒ วันที่ ๓ มี.ค. ๒๕๕๐

วันนี้เป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาอีกวันหนึ่ง เป็นวันมาฆบูชา วันที่มีเหตุการณ์มหัศจรรย์ ที่เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียวในสมัยพุทธกาล คือมีพระภิกษุสงฆ์ ๑,๒๕๐ รูปจากทุกสารทิศ มาเฝ้าพระพุทธเจ้า โดยไม่ได้นัดหมายกันมาก่อน ต่างคนต่างมาด้วยความศรัทธา เลื่อมใส เคารพรักพระบรมศาสดา พระภิกษุสงฆ์ทั้ง ๑,๒๕๐ รูปที่มาเฝ้าพระพุทธเจ้าในวันนั้นก็ล้วนเป็นพระอรหันตสาวกทั้งหมด เป็นผู้เสร็จภารกิจของพระพุทธศาสนาแล้ว ได้ชำระจิตใจจนสะอาด บริสุทธิ์หมดจดจากความโลภ ความโกรธ ความหลง ล้นสุดการเวียนว่ายตายเกิด ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงดำเนินไปถึง และประกาศให้สัตว์โลกทั้งหลายปฏิบัติกัน ถ้าปฏิบัติจนเป็นพระอรหันต์แล้ว ก็หมดทุกข์ หมดภัย หมดความเศร้าโศก ไม่มีความทุกข์ ที่เกิดจากความแค้น ความเจ็บไข้ก็ดี ความตายก็ดี การพลัดพรากจากกันก็ดี อยู่ในจิตของพระอรหันต์ พระอรหันต์ที่มาเฝ้าพระบรมศาสดาก็เป็นเอหิภิกขุด้วย เป็นผู้ที่พระบรมศาสดาอุปสมบทให้ เป็นผู้บวชให้ ในสมัยแรกๆนั้น พระพุทธเจ้าเป็นผู้บวชพระ ใครมีจิตศรัทธาอยากจะบวช ก็ไปกราบขออนุญาตจากพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็จะทรงบวชให้ แต่ต่อมาเนื่องจากมีผู้มีจิตศรัทธาเป็นจำนวนมาก พระพุทธเจ้าไม่สามารถบวช

ให้ทุกคนได้ จึงทรงมอบให้สงฆ์เป็นผู้บวชแทน เช่นในการบวชสมัยนี้ต้องมีพระภิกษุสงฆ์ ๑๐ รูปขึ้นไปทำการบวช เหตุการณ์มหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นจึงมีอยู่ ๔ ประการคือ ๑. มีพระภิกษุ ๑,๒๕๐ รูปมาเฝ้าพระพุทธเจ้าโดยไม่ได้นัดหมายกันมาก่อน ๒. ผู้ที่มาล้วนเป็นพระอรหันต์ทั้งสิ้น ๓. เป็นเอหิภิกขุ พระพุทธเจ้าทรงเป็นผู้บวชให้ ๔. พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงหัวใจของพระศาสนา ของพระธรรม คำสอนแก่ผู้เข้าเฝ้า

ไม่ว่าจะเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดก็ตาม เมื่อได้ตรัสรู้และประกาศคำสอนแล้ว ก็จะประกาศหัวใจของศาสนาด้วยกันทั้งสิ้น ซึ่งมีหัวข้อสำคัญอยู่ ๓ หัวข้อด้วยกันคือ ๑. ละเว้นจากการทำบาปทั้งปวง ๒. ทำกุศลทั้งหลายให้ถึงพร้อม ๓. ขำระจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ กำจัดความโลภ ความโกรธ ความหลงให้หมดสิ้นไปจากจิตจากใจ นี่คือหัวใจของพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ที่อุบัติขึ้นมาในอดีตก็ดีหรือจะมาตรัสรู้ในภายภาคหน้าก็ดี ก็จะสอนเหมือนกันทั้งนั้น เพราะคำสอนนี้เป็นเหตุที่จะนำสัตว์โลกไปสู่ความสุขความเจริญ แคล้วคลาดปลอดภัยจากทุกข์ภัยอันตรายทั้งหลายทั้งปวง เพราะสัตว์โลกทั้งหลายตั้งแต่ท้าวมหาพรหมลงมาจนถึงสัตว์นรก ก็ตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมทั้งสิ้น คือ กฎของเหตุและผล เหตุก็คือการกระทำ ผลก็คือความสุขความเจริญ หรือความทุกข์ความเสื่อม ก็จะตามมาไม่ยกเว้นใครทั้งสิ้น ถ้าทำเหตุที่ดีตามที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ทำ

ทั้ง ๓ ประการ ก็จะได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ในที่สุด ถ้ายังไม่ได้บรรลุ ก็จะได้เป็นเทพ เป็นพรหม เป็นมนุษย์ไปก่อน จนกว่าจะทำภารกิจ ให้เสร็จสิ้นไป ก็จะได้กลายเป็นพระอรหันต์กลายเป็นพระพุทธรเจ้า ไม่ต้อง เวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไป ถ้ายังไม่ถึงขั้นพระอรหันต์ก็จะ เวียนว่ายอยู่ในภพที่ดี อยู่ในสุคติ เกิดเป็นมนุษย์บ้าง เป็นเทพบ้าง เป็นพรหมบ้างแล้วในที่สุดก็จะได้เป็นพระอรหันต์ ไม่ต้องไปเกิดอีกต่อไป ได้ไปอยู่ในพระนิพพาน อันเป็นดินแดนที่มีแต่ความสุขมีแต่ ความเจริญโดยฝ่ายเดียว ปราศจากความทุกข์ต่างๆ

วันนี้พวกเราก็ได้มาละบาปกัน ด้วยการสมาทานศีล ๕ คือ ละเว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ลักทรัพย์ ประพฤติผิดประเวณี พุด ปดมดเท็จ เสพสุรายาเมาเพื่อป้องกันไม่ให้เรตกไปสู่ที่ต่ำ ไปเกิด เป็นเดรัจฉาน ไปตกนรก ไปเป็นเปรตเป็นผี นี่คือสิ่งที่พระพุทธรเจ้า ทรงสอนให้พวกเรารักษากันไว้ให้ได้ คือศีล ๕ เพราะจะได้กลับมา เกิดเป็นมนุษย์อีก ไม่เช่นนั้นก็จะได้เกิดเป็นเทพเป็นพรหมเป็นพระ อรหันต์ในลำดับต่อไป แต่ถ้าไม่เชื่อพระพุทธรเจ้า ไม่รักษาศีล ๕ กัน ก็จะไปอบายทั้ง ๔ กัน เป็นเดรัจฉาน เปรต อสุรกาย สัตว์นรก เป็น หลัगतายตัว จะเชื่อหรือไม่ก็ตาม ไม่สำคัญ ถ้าทำไปแล้วต้องได้รับ ผลอย่างแน่นอน ถ้าไม่ได้ทำก็จะไม่ได้รับผล แต่เชื่อไว้จะดีกว่า เชื่อ ในสิ่งที่พระพุทธรเจ้าทรงสั่งสอน เพราะพระพุทธรเจ้าไม่โกหกหลอกลวงใคร คำสอนของพระพุทธรเจ้าทุกคำล้วนเป็นความจริงทั้งนั้น ไม่มี

ใครที่ปฏิบัติแล้วจะว่าเป็นคำสอนที่ไม่ตรงกับความจริง พระอรหันต์
 ทุกรุปล้วนรับรองคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งนั้นว่าเป็นความจริงถ้า
 สามารถปฏิบัติตามได้ก็จะได้รับผลที่ดี ได้ความเจริญ ได้ความสุข ได้
 พันทุกข์ หน้าที่ของพวกเราจึงไม่ได้อยู่ที่เชื่ออย่างเดียว ความเชื่อเป็น
 เพียงจุดเริ่มต้น คือต้องเชื่อในสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรงสอน คือให้ละบาป
 ให้ทำบุญ ให้ทำแต่ความดี ให้ชำระจิตใจ กำจัดความโลภ ความโกรธ
 ความหลงให้หมดไปจากจิตจากใจให้ได้ เชื่อแล้วก็ต้องปฏิบัติตาม ถ้า
 ทำได้ผลที่ดีก็จะตามมาทั้งในปัจจุบันและในอนาคต ถ้าไม่ไปทำบาป
 ทำกรรม ก็จะอยู่อย่างสุขอย่างสบาย ไม่มีใครมาทำร้าย ถ้าทำร้าย
 ผู้อื่นฆ่าผู้อื่น ก็จะต้องถูกเขาฆ่า ถ้าลักทรัพย์ก็ต้องถูกจับเข้าคุกเข้า
 ตาราง ถ้าประพฤติดุติประเวณีก็จะมีปัญหากับผู้อื่น มีการต่อสู้มี
 ทำลายกัน ถ้าโกหกหลอกลวงก็จะเป็นคนที่ไม่สามารถอยู่ในสังคมได้ เพราะ
 จะไม่มีใครเชื่อในสิ่งที่พูด เพราะไม่มีสัจจะ ไม่มีความจริง ถ้าเสพ
 สุรายาเมา ก็จะเป็นคนพาล คนเกเร ไม่เรียบร้อย ไม่มีใครอยากจะ
 คบค้าสมาคมด้วย

เป็นผลที่เราเห็นกันในขณะนี้ยังมีชีวิตอยู่ เมื่อตายไปผลเป็น
 อย่างไร เราจะไม่เห็นกัน แต่พระพุทธเจ้าทรงเห็น ว่าจะต้องไปเป็น
 เดรัจฉานบ้าง เป็นเปรตบ้าง เป็นอสุรกายบ้าง ไปตกนรกบ้าง ขึ้นอยู่
 กับบาปกรรมที่ทำไว้ว่ามีมากน้อยเพียงไรหนักเบาเพียงไร เพราะ
 บาปกรรมมีน้ำหนักต่างกัน เหมือนกับเงินที่มีค่าต่างกัน มีแบ่งคัลล

เบงค์ร้อย เบงค์ห้าร้อย เบงค์พัน เป็นเงินเหมือนกัน แต่มีคุณค่าต่างกัน ฉะนั้นการทำความบาปทำกรรมก็มีน้ำหนักต่างกันไป เช่นการยิงนกตกปลา บาปไม่หนักเท่ากับการฆ่ามนุษย์ ถ้าฆ่าคนอื่นก็ไม่หนักเท่ากับการฆ่าพ่อฆ่าแม่ฆ่าพระอรหันต์บาปกรรมจึงมีน้ำหนักต่างกัน แต่เมื่อได้ใช้กรรมแล้ว ก็มีวันหมดได้เหมือนกัน ไม่ได้หมายความว่า จะต้องตกนรกไปตลอด เมื่ออยู่ในนรกจนหมดกรรมแล้ว ก็จะได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ มาสร้างบุญสร้างบาปใหม่อีก ถ้าได้ไปเกิดเป็นเทวดา ไปเกิดเป็นพรหม ก็เสื่อมได้เหมือนกัน เมื่อหมดบุญแล้วก็จะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก มาเจอพระพุทธศาสนาที่สอนให้ละบาป ทำดี ชำระความโลภ ความโกรธ ความหลงอีก ชีวิตของเราก็จะเวียนว่ายไปแบบนี้อยู่เรื่อยๆ ขึ้นๆลงๆ ถ้าทำบาปก็ไปใช้กรรมในอบาย พอพ้นจากกรรมก็กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ถ้าทำความดีก็ได้ไปเกิดในสวรรค์ กลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก วนไปเวียนมาอย่างนี้ ไม่มีที่สิ้นสุด จนกว่าจะชำระจิตใจให้สะอาดบริสุทธิ์ เพราะความไม่บริสุทธิ์จากความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นเหตุพาให้ใจไปเกิดใหม่ ถ้าไม่อยากไปเกิดใหม่ ไม่อยากไปทุกข์กับเรื่องราวต่างๆ เช่นการเจ็บไข้ได้ป่วย การแก่ การตาย การพลัดพรากจากกัน ก็ต้องหยุดยังจิตใจไม่ให้ไปเกิดใหม่ ด้วยการชำระความโลภ ความโกรธ ความหลงให้หมดไปจากจิตจากใจ

เวลาเกิดความโลภก็อย่าไปโลภตาม เช่นอยากจะได้อะไรที่ไม่จำเป็น ถ้าไม่ได้มาไม่ตายก็อย่าไปเอามา เวลาโกรธก็ระงับดับด้วยการ

ให้อภัยไม่จองเวรกัน ใครทำอะไรให้เราโกรธก็คิดเสียว่า เขาทำไปแล้ว โกรธไปก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ไม่ได้ไปลบสิ่งที่ทำไว้ ทำไปแล้วก็แล้ว กันไป ถ้ามีสติเราก็คจะไม่โกรธ จะสบายใจ ถ้าโกรธเราก็คจะวุ่นวายใจ อาจจะต้องไปทำในสิ่งที่เสียหายขึ้นมา ทำให้กลายเป็นยักษ์เป็นมาร ไป แต่ถ้าไม่โกรธก็จะกลายเป็นพระไป พระและมารก็อยู่ตรงที่โกรธ หรือไม่โกรธนี้เอง ถ้าโกรธก็จะกลายเป็นยักษ์เป็นมารไป ถ้าไม่โกรธก็ กลายเป็นพระเป็นเทพเป็นพรหมไป เราอยากจะเป็นอะไรก็ต้องเพ็ดดู ที่ใจของเรา กำจัดสิ่งที่จะทำให้เราไม่ดี ไม่มีใครอยากจะเป็นยักษ์เป็น มารเป็นเดรัจฉานกัน ก็ต้องระงับความโลภความโกรธความหลง โดย เฉพาะอย่างยิ่งความหลง ที่เป็นต้นเหตุของความโลภและความโกรธ เราหลงเพราะไม่รู้ว่สิ่งที่เราอยากได้ไม่มีคุณค่าอะไร คิดว่าเป็นเพชร นิลจินดา แต่ความจริงเป็นก้อนอิฐก้อนกรวดก้อนทราย เพราะใจเรา มีติดบอด ไม่มีปัญญา มองเห็นสิ่งที่เป็นทุกข์ว่าเป็นสุข สิ่งที่ไม่เที่ยงว่า เที่ยงแท้แน่นอน สิ่งที่ไม่มีตัวตนว่าเป็นตัวตน เป็นเราเป็นของเรา เมื่อ มีความหลงก็จะเกิดความโลภ ความอยาก ความยึดมั่นถือมั่น เมื่อ ไม่ได้ดังใจก็จะเกิดความโกรธขึ้นมา เวลาใครมาแย่งสิ่งที่อยากได้ ไป เราก็คจะโกรธ ถ้าไม่หลงเพราะรู้ด้วยปัญญาว่า ไม่มีอะไรในโลกนี้ ที่จะให้ความสุขกับเรา ที่จะเป็นของเราได้อย่างแท้จริง ที่จะอยู่กับ เราไปตลอด มีแต่จะให้ความทุกข์กับเรา เวลาจากเราไป ก็จะไม่โลก ไม่อยากได้อะไร ก็จะไม่มีความโกรธตามมา เพราะไม่มีใครทำให้เรา

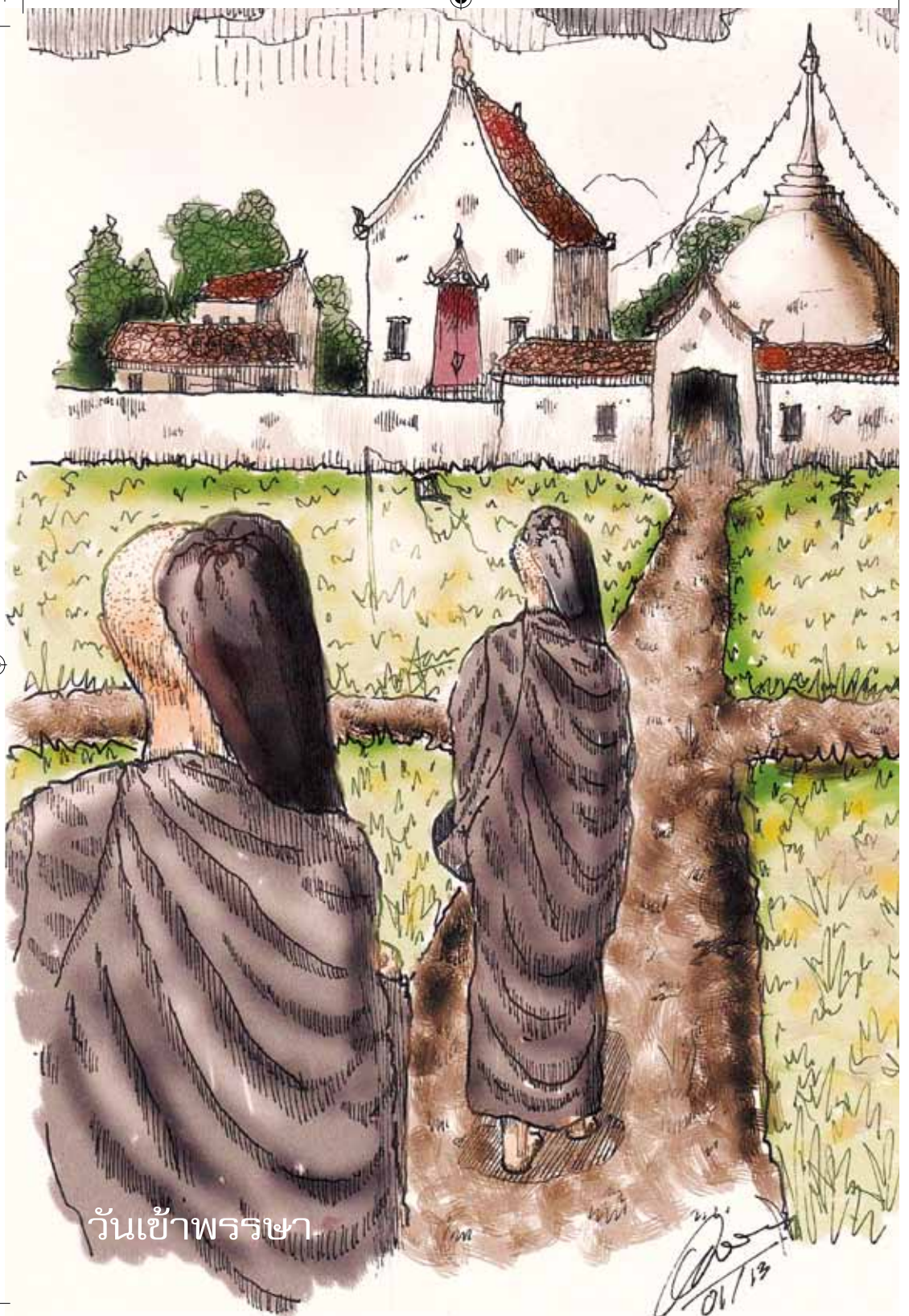
โกรธได้นั่นเอง ใครจะทำอะไรเราก็ไม่เดือดร้อน เพราะไม่ต้องการอะไรจากใครทั้งนั้น

นี่คือการกำจัดความโลภความโกรธความหลง ด้วยการสร้างปัญญาให้เกิดขึ้น สอนตนเองว่าไม่มีอะไรในโลกนี้ที่เที่ยงแท้แน่นอนที่เป็นของเราอย่างแท้จริง ที่จะอยู่กับเราไปตลอด ที่จะให้ความสุขไร้ความทุกข์ เมื่อต้องพลัดพรากจากกัน ก็จะปล่อยวาง เตรียมตัวเตรียมใจว่าสักวันหนึ่งจะต้องจากกันไป จะรู้สึกเฉยๆ ไม่เดือดร้อนไม่ทุกข์ เพราะเดือดร้อนไปทุกข์ไป ก็ไม่ได้ห้ามไม่ให้เกิดขึ้นได้ เมื่อถึงเวลาจะต้องตายจากกันก็ต้องตายจากกัน จะทุกข์หรือไม่ทุกข์ก็ต้องตายจากกันเหมือนกัน แต่คนที่ไม่ทุกข์เป็นคนฉลาด เพราะสบายใจ คนที่ทุกข์เป็นคนโง่ ต้องแบกความทุกข์เศร้าโศกเสียใจกินไม่ได้นอนไม่หลับ เพราะไม่สร้างปัญญามาทำลายความหลงนั่นเอง นี่คือการกำจัดความโลภ ความโกรธ ความหลงในจิตในใจ เพื่อจะทำให้ไม่ต้องไปเกิดอีกต่อไป จะได้เป็นเหมือนกับของพระพุทธเจ้าของพระอรหันต์ ถ้าชำระในสมัยที่ไม่มีคำสอนของพระพุทธเจ้า ชำระตนเองสอนตนเอง โดยไม่มีใครสั่งสอน ก็จะบรรลุเป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา ถ้าชำระในสมัยที่มีคำสอน เช่น ในสมัยนี้ ก็จะเป็นพระอรหันตสาวก มีความบริสุทธิ์เท่ากันกับพระพุทธเจ้า ถ้าเป็นเสื้อผ้าที่เอาไปซักก็จะสะอาดเท่ากันไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้าของใครก็ตาม ต่างแต่ชื่อ ต่างแต่ฐานะ ต่างที่สมมุติเท่านั้นเอง แต่ความบริสุทธิ์ของจิตใจเหมือน

กัน ไม่ต้องไปเวียนว่ายตายเกิดอีกต่อไปเหมือนกัน นี่คือความสำคัญ
ของวันมาฆบูชา ทุกครั้งที่วันนี้มาถึงเราก็จะได้ยินได้ฟังเรื่องหัวใจ
ของพระพุทธศาสนาที่จะพาเราไปสู่ความสุขความเจริญ สู่ความพ้น
ทุกข์อย่างแท้จริง ขอให้เรามอบพระธรรมคำสอนอันประเสริฐทั้ง ๓
ประการนี้ไปปฏิบัติคือ ๑. ละเว้นจากการทำบาปทั้งปวง ๒. ทำกุศล
ทำบุญทั้งหลายให้ถึงพร้อม ๓.ชำระจิตใจ กำจัดความโลภ ความ
โกรธ ความหลงให้หมดสิ้นไปจากจิตจากใจ เพื่อความดีงาม ความ
สุขความเจริญ ที่จะเป็นผลตามมาต่อไป การแสดงก็เห็นว่าสมควร
แก่เวลา จึงขอยุติไว้เพียงเท่านี้

สรุปเรื่องสำคัญ เนื่องใน วันเข้าพรรษา

วันเข้าพรรษาเริ่มตั้งแต่วันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ ของทุกปี ถ้าปีใดมีเดือน ๘ สองครั้ง ก็เลื่อนมาเป็นวันแรม ๑ ค่ำ เดือนแปด หลังและออกพรรษาในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑

เป็นวันที่พระสงฆ์จะอธิษฐานว่าจะพักประจำอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง ตลอดระยะเวลาฤดูฝนที่มีกำหนดเป็นระยะเวลา ๓ เดือน ตามที่พระธรรมวินัยบัญญัติไว้ โดยไม่ไปค้างแรมที่อื่น หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า จำพรรษา (“พรรษา” แปลว่า ฤดูฝน, “จำ” แปลว่า พักอยู่) เว้นแต่มีกิจธุระเจ้าเป็นซึ่งเมื่อเดินทางไปแล้วไม่สามารถจะกลับได้ในวันเดียวนั้น ก็ทรงอนุญาตให้ไปแรมคืนได้ คราวหนึ่งไม่เกิน ๗ คืน เรียกว่า สัตตาหรรณียะ

พระพุทธเจ้าทรงกำหนดให้มีการจำพรรษาอยู่ ณ สถานที่ใดสถานที่หนึ่งตลอด ๓ เดือนแก่พระสงฆ์นั้น มีเหตุผลเพื่อให้พระสงฆ์ได้หยุดพักการจาริกเพื่อเผยแพร่ศาสนาไปตามสถานที่ต่างๆ ซึ่งจะเป็นไปด้วยความยากลำบากในช่วงฤดูฝนและเพื่อป้องกันความเสียหายจากการอาจเดินเหยียบย่ำธัญพืชของชาวบ้านที่ปลูกลงบนแปลงในฤดูฝน

สิ่งที่พุทธศาสนิกชนนิยมกระทำกันในช่วงเข้าพรรษานี้ ได้แก่ มีการถวายหลอดไฟหรือเทียนเข้าพรรษาและผ้าอาบน้ำฝน หรือผ้าวัสสิกสาฎกแก่พระสงฆ์ เพื่อสำหรับให้พระสงฆ์ได้ใช้สำหรับการอยู่จำพรรษาและในช่วงออกพรรษาก็จะมีการถวายผ้าจ่านำพรรษาหรือผ้าวัสสาวาสสิกสาฎก เป็นผ้าไตรจีวรที่ถวายแก่พระสงฆ์ที่อยู่จำพรรษาครบ ๓ เดือน ที่ผ่านวันปวารณาไปแล้วหรือที่ผ่านวันปวารณา และได้กรานและอนุโมทนาากฐินแล้ว การถวายผ้าจ่านำพรรษาในช่วงดังกล่าวเพื่ออนุเคราะห์แก่พระสงฆ์ที่ต้องการจีวรมาเปลี่ยนของเก่าที่ชำรุด

นางวิสาขาเป็นอุบาสิกาคณแรกที่ได้รับอนุญาตให้ถวายผ้า อาบน้ำฝน (วัสสิกสาฎก) แต่พระสงฆ์ ปฐมเหตุของการถวายผ้าอาบน้ำฝนเกิดจาก ครั้งหนึ่งสมัยพุทธกาล พระศาสดาประทับ ณ พระเชตวันมหาวิหาร นางวิสาขาได้มาฟังธรรม แล้วทูลอาราธนาพระศาสดาและหมู่สงฆ์ไปฉันที่บ้านของนางในวันรุ่งขึ้น เช้าวันนั้น เกิดฝนตกครั้ง

ใหญ่ตกในทวีปทั้ง ๔ พระศาสดาจึงรับสั่งให้ภิกษุทั้งหลายสร่งसनากาย พระสงฆ์ทั้งหลายที่ไม่มีผ้าอาบน้ำฝนจึงออกมาสร่งน้ำฝนโดยร่างเปลือยกาย ประจวบกับนางวิสาขาสั่งให้นางทาสีไปนิมนต์ภิกษุมารับภัตตาหารที่บ้านของตน เมื่อนางทาสีไปถึงที่วัดเห็นภิกษุเปลือยผ้าสร่งसनากายก็เข้าใจว่า ในอารามมีแต่พวกชีเปลือย (อาชีวกนอกพระพุทธศาสนา) ไม่มีภิกษุอยู่จึงกลับบ้าน ส่วนนางวิสาขานั้นเป็นสตรีที่ฉลาดรู้แจ้งในเหตุการณ์ทั้งปวง เมื่อถวายภัตตาหารแก่พระสงฆ์มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุขในวันนั้นแล้ว จึงได้โอกาสอันควรทูลขอพร ๘ ประการต่อพระศาสดา ซึ่งหนึ่งในพรเหล่านั้นคือ การขอพุทธานุญาตในการถวายผ้าอาบน้ำฝนแก่พระสงฆ์ นางวิสาขาได้ให้เหตุผลการถวายผ้าอาบน้ำฝนว่า เพื่อให้ใช้ปกปิดความเปลือยกายในเวลาสร่งน้ำฝนของพระสงฆ์ที่ดูไม่งามดังกล่าวนั้น

วันออกพรรษา คือ วันที่สิ้นสุดระยะการจำพรรษาเป็นเวลา 3 เดือน นับจากวันเข้าพรรษาเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “วันมหาปวารณา” คำว่า “ปวารณา” แปลว่า “อนุญาต” หรือ “ยอมให้” ในวันออกพรรษานี้พระสงฆ์จะประกอบพิธีทำสังฆกรรมใหญ่ เรียกว่า มหาปวารณา เป็นการเปิดโอกาสให้ภิกษุว่ากล่าวตักเตือนกันได้ เพราะในระหว่างเข้าพรรษา พระสงฆ์บางรูปอาจมีข้อบกพร่องที่ต้องแก้ไขการให้ผู้อื่นว่ากล่าวตักเตือนได้ ทำให้ได้รู้ข้อบกพร่องของตน และยังเปิดโอกาสให้ซักถามข้อสงสัยซึ่งกันและกันด้วย

วันถัดจากวันออกพรรษา ๑ วัน หรือในวัน แรม ๑ ค่ำ เดือน ๑๑ พุทธศาสนิกชนในประเทศไทยยังนิยมไปทำบุญตักบาตรครั้งใหญ่ เรียกว่า ตักบาตรเทโว หรือ ตักบาตรเทโวโรหณะ “เทโวโรหณะ” ซึ่ง แปลว่า “การหยั่งลงจากเทวโลก” เพื่อรำลึกถึงเหตุการณ์สำคัญใน พุทธประวัติที่กล่าวว่าในวันถัดวันออกพรรษาหนึ่งวันพระพุทธเจ้าได้ เสด็จลงจาก เทวโลก เมื่อครั้งเสด็จทรงแสดงพระอภิธรรมโปรด พระพุทธมารดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ในพรรษาที่ ๗ เพื่อลงมายัง เมือง สังกัสสนครพร้อมกับทรงแสดงโลกวิจรณปาฏิหาริย์เปิดโลก ทั้งสามด้วย ซึ่งในวันนั้นสัตว์ทั้งสามโลกสามารถเห็นถึงกันในเวลา เดียวกัน คือ สวรรค์ มนุษย์ นรก จะสามารถเห็นกันหมด ทั้ง เทวดา มนุษย์ ลัตวันรก ลัตว์เดรัจฉาน เปเรตอสุรกาย ต่างเห็นกัน และกัน เป็นอัศจรรย์ด้วยพุทธานุภาพ เมื่อเห็นความอัศจรรย์นั้น ต่างเกิดมหาปิติ พากันตั้งความปรารถนาที่จะเป็นพระพุทธเจ้าใน อนาคตกาล เพราะเห็นพุทธานุภาพในวันนั้น วันนี้จึงเรียกอีกวันว่า “วันพระเจ้าเปิดโลก”

แหล่งอ้างอิง:

๑. www.th.wikipedia.org

๒. www.thaigoodview.com/node/5092

๓. พระไตรปิฎก เล่มที่ ๔ พระวินัยปิฎก เล่มที่ ๔ มหาวรรค
ภาค ๑ วัสสูปนายิกชั้นธกะ

๔. พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๙ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๒๑
ขุททกนิกาย มหานิทเทส สาริปุตตสุตตนิทเทสที่ ๑๖

พระธรรมเทศนา ชุด กำลังใจ ๕ เรื่อง การอยู่จำพรรษา กัณฑ์ที่ ๗๙ วันที่ ๖ ก.ค. ๒๕๔๔

วันนี้เป็นวันแรม ๑ ค่ำเดือน ๘ เป็นวันเข้าพรรษา การอยู่จำพรรษาเป็นพุทธบัญญัติ คือเป็นคำสั่งที่พระพุทธเจ้าได้ทรงกำหนดให้พระภิกษุทุกรูปที่เคยจาริกไปตามสถานที่ต่างๆ เมื่อถึงวันแรม ๑ ค่ำ เดือน ๘ จนถึงวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำเดือน ๑๑ จะต้องหยุดอยู่กับที่ตลอดเวลา ๓ เดือน เนื่องจากเป็นฤดูฝนเป็นเวลาที่ชาวนาชาวไร่ทำการเพาะปลูกพืชต่างๆ เวลาพระสงฆ์จาริกไปไหนมาไหนก็จะเดินผ่านไร่นาแล้วไปเหยียบย่ำทำลายพืชที่ปลูกไว้ผู้ที่เดือดร้อนก็เลยไปกราบขอร้องอนุญาตจากพระพุทธเจ้า ให้ทรงกำหนดห้ามไม่ให้พระภิกษุจาริกไปไหนตลอดระยะเวลา ๓ เดือนในช่วงฤดูฝน การอยู่จำพรรษาของพระภิกษุก็เลยเป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันมาจนถึงปัจจุบันนี้

พุทธศาสนิกชนชาวไทยมีความกระตือรือร้นเกี่ยวกับเทศกาลเข้าพรรษาและถือเป็นธรรมเนียมที่จะปฏิบัติธรรม ทำความดีกันสุดแต่ศรัทธาและสติปัญญาเพราะการประกอบคุณงามความดีทำบุญทำกุศลละเว้นจากอบายมุขทั้งหลายเป็นการเสริมสร้างบุญบารมี สร้างความสุขความเจริญที่แท้จริง คนเราจะดีจะชั่วไม่ได้ขึ้นอยู่กับผู้อื่น พระพุทธองค์ทรงแสดงไว้ แต่ขึ้นอยู่กับการกระทำของเรา การกระทำทางกาย ทางวาจา และทางใจ เป็นเหตุที่จะนำมา

ซึ่งความเจริญก็ดี ความเสื่อมก็ดี ความสุขก็ดี หรือความทุกข์ก็ดี สิ่งเหล่านี้เกิดจากการกระทำของเรา คนอื่นอาจจะมีส่วนในการ กระตุ้น หรือเป็นชนวนเหตุให้เราไปทำในสิ่งที่ดีหรือไม่ดี แต่ถ้าเราเป็นคนที่มีความมั่นคง แน่วแน่กับคุณงามความดีแล้ว ต่อให้ใครมาชวนเราไป หรือใครจะพูดกระทบกระทั่งหรือกระทำการอะไรที่จะเป็นเหตุให้เราไป ทำความไม่ดี เราก็จะไม่ทำเพราะว่าเรามีความศรัทธาในพระธรรม คำสอนที่พระพุทธองค์ทรงสั่งสอน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องบาปบุญ คุณโทษ นรกหรือสวรรค์ล้วนเป็นเรื่องจริงทั้งนั้น เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้กับทุกๆ คน ถ้าปรารถนาความสุขความเจริญในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่และเมื่อ ตายไปแล้วก็ไปสู่สวรรค์ ไปสู่สุคติต่อไป ก็ต้องพยายามสร้างแต่คุณ งามความดี ทำบุญทำกุศล ละการกระทำบาปทั้งปวง

ในช่วงเข้าพรรษาจึงเป็นธรรมเนียมปฏิบัติของศรัทธาญาติโยม สมณะชีพรามณ์ จะตั้งจิตอธิษฐานว่าจะปฏิบัติอะไรเป็นพิเศษ บางท่านอาจจะขอยกเลิกการเสพสุรายาเมาตลอดเวลา ๓ เดือน หรือเลิกสูบบุหรี่ เลิกเล่นการพนัน เลิกเที่ยวเตร่ บางท่านก็อาจจะ ขอสมาทานรักษาศีล ๕ ตลอดทั้งพรรษา บางท่านก็อาจจะสมาทาน ศีล ๘ ศีลอุโบสถไปตลอดทั้งพรรษา บางท่านก็ตั้งจิตอธิษฐานว่าจะ ทำบุญใส่บาตรทุกวัน และวันพระจะมาวัดเพื่อฟังเทศน์ฟังธรรม และ อยู่ปฏิบัติธรรม ไหว้พระสวดมนต์ นั่งสมาธิ เจริญวิปัสสนาเป็นการ สร้างบุญสร้างกุศล สร้างคุณงามความดีให้กับตน สร้างคุณค่าให้กับ

ตน คุณค่าของคนเราอยู่ที่คุณธรรมที่มีอยู่ภายในใจ

มีคนถามว่าคนดีเป็นอย่างไร คนดีก็คือคนที่มีศีลธรรมนั่นเอง ไม่เบียดเบียนผู้อื่น ไม่สร้างความทุกข์ความเดือดร้อนให้กับผู้อื่น ตั้งมั่นอยู่ในศีล ๕ คือ ละเว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ละเว้นจากการลักทรัพย์ ละเว้นจากการประพฤติดัดประเวณี ละเว้นจากการพูดปดมดเท็จและละเว้นจากการเสพสุรายาเมา นี่คือคุณสมบัติของคนดี ถ้าอยากเป็นคนดี เป็นคนที่มีคุณค่า ก็ต้องพยายามปฏิบัติให้อยู่ในทำนองคลองธรรมอย่างน้อยให้มีศีล ๕ และถ้าต้องการจะเป็นคนที่ดียิ่งขึ้นไปอีก ก็ต้องเจริญจิตตภาวนา พัฒนาจิตใจให้สูงขึ้นต้องชำระความโลภ ความโกรธ ความหลงซึ่งเป็นต้นเหตุที่ทำให้คนไม่ดี

คนไม่ดีก็เพราะความโลภ ความโกรธ ความหลงนี้แหละ ที่จะทำให้คนไม่ดี เช่นเวลามีความโลภ อยากจะได้อะไรหลายๆ แต่ไม่สามารถหามาได้ด้วยความสุจริต ก็ต้องไปลัก ไปขโมย ไปคด ไปโกง เมื่อทำไปแล้วก็กลายเป็นคนไม่ดีไป ถูกสังคมประณาม รังเกียจ ถ้าเจ้าหน้าที่ทางบ้านเมืองจับได้ ก็ต้องเอาเข้าไปขังไว้ในคุกในตาราง เพราะถ้าปล่อยไว้ข้างนอกก็จะเป็นพิษเป็นภัยกับผู้อื่น คนเราจะดีจะชั่วไม่ได้อยู่ที่สกุล เมื่อได้เกิดในสกุลสูงๆแล้วไซ้จะดีโดยอัตโนมัติชั่วอยู่ที่ตัวเรา จะร้ายจะรวยหรือจะจนก็ไม่สำคัญ เพราะคนรวยก็เป็นคนชั่วได้ คนจนเป็นคนดีก็มีอยู่เยอะ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่ามีเงินมีทองหรือไม่แต่อยู่ที่คุณงามความดีคือศีลธรรมที่มีอยู่ในใจ

ผู้ปรารถนาความสุข ความเจริญรุ่งเรืองเป็นคนดีแล้วละก็
จึงควรน้อมเอาคำสอนของพระพุทธองค์ที่สอน ให้กระทำความดี
ทั้งหลายให้ถึงพร้อม ละการกระทำบาปทั้งปวงเสีย และชำระจิตใจ
ให้ผ่องแผ้ว คือชำระความโลภ ความโกรธ ความหลงให้ออกไปจาก
จิตจากใจ ทำได้มากน้อยแค่ไหน ก็จะเป็นคนดีมากขึ้นไปเท่านั้น
ในเทศกาลการเข้าพรรษาในวันนี้ ขอให้ท่านทั้งหลายจงนำธรรมเหล่านี้
ไปพิจารณา และตั้งจิตอธิษฐานนำเอาไปปฏิบัติเพื่อความสุข
ความเจริญของท่านต่อไป การแสดงเห็นว่าสมควรแก่เวลา ขอยุติ
ไว้เพียงเท่านี้

วันพระ

Pr
Prinse

สรุปเรื่องสำคัญ เนื่องใน วันพระ

วันพระ หรือ วันธรรมสวนะ หมายถึง วันประชุมถือศีลฟังธรรมในพุทธศาสนา (ธรรมสวนะ หมายถึง การฟังธรรม) กำหนดเดือนทางจันทรคติละ ๔ วัน ได้แก่

วันขึ้น ๘ ค่ำ

วันขึ้น ๑๕ ค่ำ (วันเพ็ญ)

วันแรม ๘ ค่ำ

วันแรม ๑๕ ค่ำ (หากเดือนใดเป็นเดือนขาด ถือเอาวันแรม ๑๔ ค่ำ)

ในวันพระ พุทธศาสนิกชนถือเป็นวันสำคัญควรไปวัดเพื่อทำบุญ ถวายภัตตาหารแด่พระสงฆ์และฟังธรรม สำหรับผู้ที่เคร่งครัดในศาสนาอาจถือศีลแปดในวันพระด้วย

วันนี้มีประวัติความเป็นมาคือ วันพระนั้นเดิมเป็นธรรมเนียมของปริพาชกอัญญเดียรถีย์ (นักบวชนอกพระพุทธศาสนา) ที่จะประชุมกันแสดงธรรมทุก ๆ วัน ๔ คำ ๑๕ คำ ซึ่งในสมัยต้นพุทธกาล พระพุทธเจ้ายังคงไม่ได้ทรงวางระเบียบในเรื่องนี้ไว้ ต่อมาพระเจ้าพิมพิสารได้เข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และกราบทูลพระราชดำริของพระองค์ว่านักบวชศาสนาอื่นมีวันประชุมสนทนาเกี่ยวกับหลักธรรมคำสั่งสอนในศาสนาของเขา แต่ว่าพุทธศาสนายังไม่มี พระพุทธองค์จึงทรงอนุญาตให้มีการประชุมพระสงฆ์ในวัน ๔ คำ ๑๕ คำ และอนุญาตให้พระภิกษุสงฆ์ประชุมสนทนาและแสดงธรรมเทศนาแก่ประชาชนในวันดังกล่าว โดยตามพระไตรปิฎกเรียกวันพระว่า วันอุโบสถ (วัน ๔ คำ) หรือวันลงอุโบสถ (วัน ๑๔ หรือ ๑๕ คำ) แล้วแต่กรณี

ในประเทศไทยยังมีคำเรียกวันก่อนวันพระหนึ่งวันเป็นภาษาพูดว่า วันโกน เพราะปกติในวันขึ้น ๑๔ ค่ำ ก่อนวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เป็นธรรมเนียมของพระสงฆ์ในประเทศไทยที่จะโกนผมในวันนี้

แหล่งอ้างอิง :

๑. www.th.wikipedia.org
๒. www.dhammathai.org/day/pra.php
๓. พระไตรปิฎก เล่มที่ ๔ พระวินัยปิฎก เล่มที่ ๔

มหาวรรค ภาค ๑ อุโบสถชั้นธกะ

พระธรรมเทศนา ชุด กำลังใจ ๖

เรื่อง วันพระ

กัณฑ์ที่ ๙๖ วันที่ ๒๙ ธ.ค. ๒๕๔๔

วันนี้เป็นวันพระสุดท้ายของปีพุทธศักราช ๒๕๔๔ เป็นเวลาที่ดีที่เราจะได้มาทบทวนดูเหตุการณ์ที่ผ่านมาในระยะเวลา ๑ ปี ว่าได้ทำอะไรไปบ้างที่เป็นคุณเป็นประโยชน์ และได้ทำอะไรไปบ้างที่เป็นโทษกับตัวเราและผู้อื่น ปีหนึ่งๆพระพุทธรูปเจ้าทรงมอบวันพระให้เราถึง ๕๒ วันพระด้วยกัน เป็นมรดกของพระพุทธรูปเจ้าที่มอบให้กับพุทธศาสนิกชน พระพุทธรูปเจ้าทรงเปรียบเหมือนกับชาวนาผู้มีที่ดินนาเยอะ เวลาชาวนาตายไปก็ทิ้งที่ดินนาคือมรดกให้กับลูกหลานไว้เพื่อจะได้ทำประโยชน์ ทำมาหากิน ลูกๆหลานๆทุกคนของพระพุทธรูปเจ้าก็จะได้ที่นาคนละ ๕๒ ไร่ด้วยกัน ลูกหลานแต่ละคนที่ได้รับมรดกคือเนื้อที่นา ๕๒ ไร่ หรือวันพระ ๕๒ วันนี้ จะเอาไปทำประโยชน์ได้มากน้อยแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับสติปัญญา กำลังความสามารถของแต่ละคนที่จะกระทำกัน อย่างพวกเรานี้ ในปีนี้เราได้ทำนาหมดทั้ง ๕๒ ไร่หรือเปล่า คือเราได้มาวัดทุกๆวันพระครบ ๕๒ ครั้งหรือเปล่า

การมาวัดทุกๆวันพระเป็นเหตุที่จะนำมาในสิ่งต่างๆที่เราปรารถนา กัน คือความสุขและความเจริญ พระพุทธรูปเจ้าทรงชี้บอกถึงเหตุที่จะนำมาซึ่ง ความสุขและความเจริญในตัวของเรา ว่าเกิดจากการกระทำของเราทางกาย ทางวาจา และทางใจที่เป็นมงคล พระพุทธรูปองค์

จึงได้ทรงกำหนดพิธีกรรม การประกอบกิจทางศาสนา ให้ศรัทธา
ญาติโยมได้มาปฏิบัติที่วัดกันทุกๆวันพระ เป็นการสร้างเหตุที่จะนำ
มาซึ่งความสุขความเจริญ ความเป็นสิริมงคล เพราะเวลาที่มาวัดใน
วันพระแต่ละครั้งนั้น จะได้กระทำความดีที่เป็นมงคล เริ่มตั้งแต่การบูชา
พระรัตนตรัย การทำบุญตักบาตร ถวายสังฆทาน การสมาทานและ
รักษาศีล การฟังเทศน์ฟังธรรม และการปฏิบัติธรรมตามสมควรแก่
กำลังสติปัญญาของแต่ละท่าน

กิจกรรมเหล่านี้เป็นเหตุที่จะนำมาซึ่งความสุข ความเจริญ
เพราะเป็นการขัดเกลาชำระจิตใจที่มีมลทินเครื่องเศร้าหมอง คือ
กิเลสตัณหาที่มีอยู่ในจิตใจของปุถุชนอย่างเราอย่างท่านทุกคนด้วย
กัน ถ้ามีกิเลสตัณหามากอยู่ในใจผลก็คือความทุกข์ ความเสื่อมเสีย
ก็จะมีมาก ถ้าได้ชำระขัดเกลากิเลสตัณหาที่มีอยู่ในใจให้เบาบางลง
ไป จิตใจก็จะเป็นจิตใจที่สะอาด เป็นจิตใจที่มีความสุข มีความสงบ
กิจกรรมเหล่านี้เป็นหน้าที่ของเรา เป็นกิจที่พระพุทธเจ้าไม่สามารถ
ที่จะทำให้กับเราได้ พระพุทธองค์จึงทรงแสดงว่า อตตาทิ อตตโน
นาโถ ตนเป็นที่พึ่งของตน พวกเธอทั้งหลายจะต้องเป็นผู้ปฏิบัติตาม
ที่ตถาคตได้แสดงไว้ ตถาคตมีเพียงหน้าที่ชี้ทางให้กับพวกเธอ ว่าทาง
ที่ควรจะไปนั้นเป็นอย่างไร ไปทางทิศทางไหนจึงจะนำมาซึ่งความ
สุขความเจริญ ตถาคตจึงได้กำหนดให้มีวันพระขึ้นอย่างน้อยอาทิตย์
ละ ๑ ครั้งเพื่อที่พวกเธอทั้งหลายจะได้เข้ามาสู่พระศาสนาเพื่อจะได้

รับแสงสว่างของพระศาสนาเป็นเครื่องนำทางไป โดยปกติเวลาที่เรายืนในที่มืดยามค่ำคืน ถ้าเราไม่มีแสงไฟเช่น ไฟฉายไว้ส่องทาง เราจะมองไม่เห็นทาง เราจะหลงได้ เราจะเดินไปเหยียบหรือไปทำอะไรที่ทำให้เป็นอันตรายกับตัวเราได้ แต่ถ้ามีแสงสว่างคอยส่องทาง เราก็คงจะรู้ เราก็คงจะเห็นทางที่เราจะเดินไปจะเห็นว่ามืออะไรกีดขวาง มืออะไรที่เป็นพิษเป็นภัยอยู่หรือเปล่า

สิ่งที่มีความจำเป็นกับพวกเราทุกคนที่ยังมีความมืดบอดอยู่ในจิตใจ มีอวิชชา ความไม่รู้ มีโมหะความหลงครอบงำจิตใจ คือแสงสว่างแห่งธรรมเป็นเครื่องนำทางพาเราไป ถ้าเราไม่เข้าหาแสงสว่าง เราก็คงจะเป็นเหมือนกับคนตาบอด ที่เดินคลำทางไป ซึ่งมักจะคลำไปเดินไปในทางที่ไม่ถูก นำมาซึ่งความเสื่อมเสีย นำมาซึ่งความทุกข์ตรึงขำกับสิ่งที่เราปรารถนากันทุกคน คือความสุขความเจริญ แต่ถ้าเราได้เข้าวัดอยู่อย่างตอเนื่องทุกๆวันพระเท่ากับเรามาเอาแสงสว่างไปเป็นเครื่องนำทาง ถ้าเรามีแสงสว่างแห่งธรรมนำพาไปแล้วชีวิตของเราจะดำเนินไปได้ด้วยความเจริญรุ่งเรือง ด้วยความสันติสุข แต่ถ้าไม่มีแสงสว่างแล้ว เราจะถูกโมหะความหลงครอบงำจิตใจ ทำให้เห็นผิดเป็นชอบ เห็นกงจักรเป็นดอกบัว คือเห็นตรงกันข้ามกับความจริง ทำให้ชีวิตของเราเป็นไปแบบลุ่มๆดอนๆ ไม่ประสบกับความสุข ความเจริญที่เราปรารถนา

การเข้าวัดอย่างสม่ำเสมอจึงเป็นหน้าที่ของพุทธศาสนิกชนทุกๆ

คนที่จะพึงกระทำกัน เหมือนกับลูกที่ดีของพ่อแม่ เมื่อพ่อแม่ได้มอบ
มรดกมาให้เป็นต้นทุนแล้ว ก็ควรจะทำประโยชน์ในมรดกนั้นให้เกิด
เป็นประโยชน์เพิ่มพูนขึ้นไป พ่อให้นามา ๕๒ ไร่ อย่าเอาไปขายทิ้ง
แล้วเอาเงินไปเล่นการพนัน เอาไปเที่ยวเตร่เสียหมด ให้เอามาทำ
กิน ถ้าเป็นชาวนาเราก็ไถหว่านปลูกข้าว พอถึงเวลาเมื่อข้าวงอก
ขึ้นเต็มที่เราก็จะได้เก็บเกี่ยวผลจากผืนนา นั้น เช่นเดียวกับวันพระที่
พระพุทธเจ้าทรงมอบให้กับพวกเรา ก็เป็นเหมือนกับผืนนาเป็นเนื้อ
นาบุญนั่นเอง ให้เราพยายามทำบุญทำกุศลกันเพราะนี่แหละคือเหตุ
ที่จะนำมาซึ่งความสุขและความเจริญอย่างแท้จริงแต่ด้วยอำนาจของ
โมหะความหลงครอบงำใจของพวกเราทุกคนอยู่จึงทำให้เราเห็นผิด
เป็นชอบเห็นกงจักรเป็นดอกบัวกัน ทุกวันนี้พวกเราคอยแต่แสวงหา
สิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยกับจิตใจของเรา โดยที่เราไม่รู้ตัว มารู้สึกตัวก็สาย
เสียแล้ว เมื่อเวลาเรามีความทุกข์มากๆ ร้องไห้ร้องไห้ กินไม่ได้นอน
ไม่หลับนั้นแหละเป็นเวลาที่เรากำลังจะรู้จักว่าสิ่งต่างๆที่เราได้กระทำมา
นั้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่นำมาซึ่งความสุข ความสบายใจเลย แต่กลับกลายเป็น
กองทุกข์อันใหญ่โต เผาผลาญจิตใจเรา จนกระทั่งบางครั้งบาง
คราว ทำให้คนบางคนไม่สามารถที่จะทนอยู่ต่อสู่กับความทุกข์นั้น
ได้ถึงกับต้องทำลายชีวิตของตัวเองไป

ก็เป็นความหลงอีกอย่างหนึ่ง เป็นการสร้างความทุกข์ให้เกิด
ขึ้นอีก เพราะคนที่คิดว่าฆ่าตัวตายแล้วจะหนีพ้นจากความทุกข์ไปได้

เป็นความเข้าใจผิด เพราะความทุกข์ไม่ได้อยู่ในกาย เมื่อฆ่าตัวตาย
ไปก็ทิ้งร่างกายไว้ แต่ใจก็ยังทุกข์อยู่ เพราะต้นเหตุของความทุกข์ก็
ยังอยู่ในใจก็คือความหลง ความมีติดบอดที่ทำให้เกิดมิกิเลส มีตัณหา
แสวงหาสิ่งต่างๆที่ไม่ใช่สิ่งที้นำมาซึ่งความสุขและความเจริญให้
กับเรานั้นเอง เราจึงต้องเข้าหาพระศาสนา ให้พระศาสนาเป็นที่พึ่ง
เป็นแสงสว่างนำพาเราไป เพราะว่าพระพุทธเจ้าก็ดี พระอริยสงฆ์
สาวกทั้งหลายก็ดี ท่านเป็นผู้มีดวงตาเห็นธรรม เปรียบเหมือนกับ
คนที่ตาบอดแต่ได้รักษาตาจนตาสว่าง แล้วเห็นทุกสิ่งทุกอย่างตรงกัน
ข้ามกับคนที่ตายังมีติดบอดอยู่ ถ้าลองสังเกตดู เวลานั่งหลับตาเราจะ
ไม่เห็นสิ่งต่างๆที่มีอยู่ในศาลาหลังนี้เลย แต่ถ้าลืมตาเราก็มองเห็นทุก
สิ่งทุกอย่าง เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้าและพระอรหันตสาวกทั้งหลาย
ท่านลืมตาท่านแล้ว ท่านตื่นแล้ว ท่านได้ตื่นจากความไม่รู้ ความ
หลง อวิชชา โมหะทั้งหลาย ท่านสามารถเห็นสิ่งต่างๆได้ตามความ
เป็นจริง เห็นว่าอะไรเป็นทุกข์ เห็นว่าอะไรเป็นสุข แต่พวกเรา
ยังเป็นเหมือนคนตาบอดอยู่ เราจึงเห็นกลับตรงกันข้ามกับพระพุทธเจ้า
และพระอรหันตสาวกทั้งหลาย เห็นว่ากองทุกข์เป็นความสุขกัน เรา
จึงสะสมกองทุกข์เข้ามาเผาหัวใจ โดยที่เรารู้สึกตัว มารู้สึกตัวก็
สลายไปเสียแล้ว เพราะไม่ได้ยึดพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
เป็นผู้นำทางนั่นเอง

แต่ถ้าได้เข้าวัดอย่างสม่ำเสมอเราจะได้ยินได้ฟังพระธรรมคำ

สอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งเปรียบเหมือนกับแสงสว่างที่จะคอยบอก
 เราว่าอะไรเป็นคุณ อะไรเป็นโทษ อะไรเป็นประโยชน์และอะไรไม่
 เป็นประโยชน์ ถ้าเรานำไปประพฤติปฏิบัติตามแล้วเราก็จะประสบ
 กับความสุขความเจริญ อย่างเวลามาที่วัด ก็ได้ทำบุญทำทานกัน
 นี่ก็เป็นบุญ บุญนี้แปลว่าความสุข เป็นเหมือนกับอาหารของใจ เวลา
 เราทำบุญแล้วใจเราจะมีความสุข ตรงกันข้ามกับเวลาที่เราไปได้ชั่ว
 ของหรือได้อะไรมา แทนที่ใจเราจะมีความสุข ใจเรากลับมีความหิว
 กระหายเพิ่มขึ้น เพราะว่าเมื่อได้สิ่งใดมาแล้วก็จะเกิดความโลภเพิ่ม
 ขึ้นมา อยากจะได้เพิ่มขึ้นไปอีก ความโลภหรือความอยากนี้เป็นตัวที่
 สร้างความรู้สึกหิว ความรู้สึกไม่พอให้เกิดขึ้นกับใจของเรา

แต่ในทางตรงกันข้ามเวลาเราเสียสละ เราให้สิ่งของที่เป็นของๆ
 เราให้กับผู้อื่น ใจของเราก็มีความสุข เพราะใจของเราก็รู้สึกเบาขึ้น
 เพราะว่าเราได้ปลดปล่อยสิ่งที่เราต้องมาคอยกังวล คอยดูแลรักษา
 ให้ออกไปจากใจเรา สิ่งของต่างๆที่มีเหลือใช้ เงินทองข้าวของต่างๆ
 นั้น ถ้าเราไม่มีความจำเป็นมาเก็บไว้มันก็จะกลายเป็นภาระกับจิตใจ
 ของเรา เราจะต้องคอยดูแลรักษา ต้องมีความห่วง มีความกังวล และ
 เวลาเกิดสูญเสียไป หายไป โดยที่เรายังไม่ได้ตั้งใจที่จะให้สิ่งนั้นเสีย
 ไป สูญไป เราก็จะเกิดความเศร้าโศกเสียใจขึ้นมา แต่ถ้าเราได้ตั้งใจ
 ไว้ว่าจะเสียสละสิ่งเหล่านี้แล้วคือไม่ต้องการให้สิ่งเหล่านี้อยู่กับเรา
 แล้ว เรานำไปให้ผู้อื่น ไปช่วยเหลือผู้อื่น ก็จะทำให้ใจเราสบายขึ้น

เพราะได้ปลดเปลื้องภาระที่เป็นของหนักอก หนักใจ ที่อยู่กับเราให้ออกไปจากใจของเรา

ใจของเราโดยธรรมชาติแล้วไม่มีความจำเป็นกับสิ่งใดทั้งสิ้นในโลกนี้ สิ่งต่างๆ ที่พวกเราแสวงหากันนอกเหนือจากความจำเป็นคือปัจจัย ๔ แล้ว ถือว่าเป็นสิ่งที่นำความทุกข์มาให้กับใจมากกว่าให้ความสุข เพราะว่าความสุขของใจที่แท้จริงเกิดขึ้นจากความสงบของใจ ใจจะสงบได้ก็ต่อเมื่อใจได้ปล่อยวางสิ่งต่างๆ ที่ใจไปเกี่ยวข้องอยู่ด้วย เพราะเวลาใจไปเกี่ยวข้องกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดใจมักจะถูกความหลงหลอกให้หลง ให้ยึด ให้ติดกับสิ่งนั้นๆ โดยคิดว่าถ้าไม่มีสิ่งเหล่านั้นแล้วจะทุกข์ จะยาก จะลำบาก หรือจะตาย นี่เป็นความหลงผิดของใจ คิดว่าการที่จะมีความสุขได้จะต้องมีสิ่งต่างๆ มากมาย บำรุงบำเรอทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย จะต้องมียาตำแหน่ง จะต้องมีคนคอยมาสรรเสริญเยินยอให้ความเคารพ ซึ่งเป็นความเข้าใจผิดของใจ เพราะโดยสภาพความจริงแล้วใจไม่มีความจำเป็นกับสิ่งเหล่านี้เลย

ใจสามารถมีความสุขได้โดยไม่มีสิ่งเหล่านี้ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ทรงพิสูจน์ให้เราเห็นแล้วว่าพระพุทธองค์ได้ทรงสละทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเราทั้งหลายปรารถนา กัน ไม่ว่าจะเป็นสมบัติข้าวของเงินทอง ตำแหน่งยศถาบรรดาศักดิ์ต่างๆ คำสรรเสริญเยินยอต่างๆ จากคนทั้งหลาย หรือความสุขนั้น พระพุทธองค์ทรงมีพร้อมบริบูรณ์แล้ว ในขณะที่เป็นลูกของกษัตริย์ คือลูกของพระเจ้าแผ่นดิน แต่กับสิ่งเหล่า

นั่นในใจของพระพุทธเจ้ากลับไม่เห็นว่าเป็นสิ่งที่ให้ความสุข เพราะ
พระพุทธเจ้าท่านเป็นปัญญาชนเป็นผู้ฉลาด ท่านสามารถมองเห็นทะลุ
เห็นสิ่งต่างๆ ที่พวกเรามองไม่เห็นกัน นั่นก็คือความทุกข์ที่ซ่อนเร้น
อยู่ในสิ่งเหล่านั้น สิ่งต่างๆ ที่เรามีกันไม่ว่าลาภ ยศ สรรเสริญ หรือ
ความสุข ล้วนแต่มีความทุกข์ซ่อนเร้นอยู่เพราะเป็นของไม่เที่ยงนั่นเอง
อยู่กับเราวันนี้แต่อาจจะสูญหายจากเราไปในวันพรุ่งนี้ก็ได้ เป็นสิ่งที่
เราไม่สามารถจะควบคุมได้ บังคับให้เป็นของๆ เราได้อย่างแท้จริง

นี่เป็นสิ่งที่เรามองไม่เห็นกัน มีพระพุทธเจ้าและพระสงฆ์สาวก
เท่านั้นที่จะเห็นสิ่งเหล่านี้ได้ เพราะท่านชวนชาวศึกษาปฏิบัติอยู่อย่าง
ต่อเนื่อง เมื่อท่านเห็นว่าสิ่งเหล่านี้เป็นโทษ ไม่เป็นคุณ เป็นประโยชน์
แล้ว ท่านจึงตัดสิ่งเหล่านี้ออกไป แล้วดำรงตนอยู่อย่างเรียบง่าย
ไม่มีทรัพย์สินสมบัติข้าวของอะไรพิเศษ นอกจากปัจจัย ๔ ซึ่งเป็นสิ่งที่
จำเป็นต่อการครองชีพเท่านั้นเอง แต่ภายในใจของท่านนั้นเป็นใจ
ที่มีความอิสระ เป็นใจที่ไม่มีความกดดันจากกิเลสและตัณหา ส่วน
พวกเรายังเป็นทาสของกิเลสและตัณหาอยู่ เราจึงอยู่เฉยๆ ไม่ได้ อยู่
โดยที่ไม่มีความต่างอะไร เพราะถูกอำนาจของกิเลสตัณหาคอยกดดัน
ให้ต้องออกไปหาสิ่งต่างๆ มาเลี้ยงใจของเรา ถ้าไม่เห็น ไม่ได้ยิน ไม่
ได้ฟัง ไม่ได้สัมผัส ไม่ได้ดมกลิ่นที่เราชอบ สัมผัสกับรสที่เราชอบแล้ว
เราจะมีความรู้สึกไม่สบายใจ แต่ถ้าได้สัมผัสสิ่งเหล่านี้แล้ว เราจะมี
ความสุขใจ แต่เป็นความสุขใจชั่วประเดี๋ยวประด๋าว เป็นความสุขใจ

ที่ไม่ได้ให้ความอึด ไม่ได้ให้ความพอ เพราะว่าหลังจากนั้นแล้วเราก็จะต้องออกไปแสวงหามาเพิ่มขึ้นไปอีกอยู่เรื่อยๆ

ชีวิตของเราตั้งแต่เกิดมาก็เป็นอย่างนี้มาตลอด มีแต่ความพยายามที่จะหาของต่างๆมาบำรุงบำเรอตลอดเวลา แต่ชีวิตของเราก็ไม่เคยพบกับคำว่าพอ คำว่าอึดลัทธิ เพราะว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เป็นสิ่งที่จะทำให้ใจของเราเกิดความอึด เกิดความพอขึ้นมา สิ่งที่จะทำให้ใจเกิดความอึด ความพอขึ้นมาได้ มีเพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือความสงบของใจ ถ้าใจสงบนิ่งแล้วใจจะมีความอึด มีความพอ แต่ถ้าใจยังไม่สงบ ยังไม่นิ่งแล้ว ใจยังจะมีความหิว มีความอยาก มีความโลภอยู่ นี่แหละคือเรื่องราวของพวกเรา คือปัญหาของพวกเรา ที่เกิดจากความไม่รู้จักรักรัทธิของตัวของเราเองว่า อะไรเป็นสิ่งที่ทำให้เรามีความสุข อะไรเป็นสิ่งที่ทำให้เรามีความทุกข์ ถ้าไม่ได้พบกับพระพุทธศาสนา ชีวิตของเราก็จะเป็นไปในลักษณะของคนที่ยังจะครุ่นเงา ลองคิดดูซิว่า เราถึงจะครุ่นเงาของเราได้หรือเปล่า เวลาเห็นเงาที่ทอดไปข้างหน้าเรา เราก็เดินตามเพื่อที่จะไปจับเงาที่ทอดอยู่ข้างหน้า พอไปถึงจุดที่เงาตั้งอยู่ เงาก็จะเคลื่อนที่ไปแล้วตามการเคลื่อนไหวของร่างกาย

นี่คือลักษณะของกิเลสและตัณหา เขาจะทำให้เราเกิดความรู้สึกว่าเรายังไม่พอ เรายังต้องการสิ่งนั้นสิ่งนี้เพิ่มขึ้นมาอีก เหมือนกับตุ่มน้ำที่มีรอยร้าว เติมเท่าไรก็ไม่รู้จักเต็มลัทธิ เพราะว่าตุ่มมันรั่ว ถ้ารู้ว่าตุ่มรั่ว แล้วอุดรอยรั่วเสีย หลังจากนั้นเวลาเติมน้ำให้เต็มตุ่ม

แล้ว น้ำก็จะเต็มอยู่ในตุ่มตลอดเวลา เพราะว่าไม่มีรอยร้าวที่จะทำให้ น้ำนั้นพร่องออกจากตุ่มไป ฉะนั้นใจของเราก็คงเหมือนกัน เหตุที่ใจของเรา มีความรู้สึกว่ามันไม่เต็ม ไม่อึด ไม่พอ ก็เป็นเพราะว่าใจของเรามีรอย ร้าวอยู่นั่นเอง รอยร้าวของใจก็คือกิเลสตัณหาที่เกิดจากโมหะอวิชชา ความมืดบอด ความลุ่มหลงนั่นเอง เราจึงต้องเข้าหาพระพุทธเจ้า หาพระพุทธศาสนาทุกๆวันพระ อย่างที่ท่านได้มากระทำกันนี้แหละ เป็นวิธีที่จะช่วยให้ท่านได้มีแสงสว่างนำพาชีวิตของท่าน ไปสู่จุดที่ท่านปรารถนา กัน นั่นก็คือความอึด ความพอ ความสุขที่แท้จริง ซึ่งจะเกิดจากการที่ท่านทั้งหลายได้มาปฏิบัติศาสนกิจกันอย่าง ต่อเนื่อง ทุกๆวันพระมีการบูชาพระรัตนตรัย ทำบุญตักบาตรถวายทาน สมาทานศีลรักษาศีล ฟังเทศน์ฟังธรรม เมื่อกลับไปบ้านก็ปฏิบัติ ธรรมต่อตามแต่ความสามารถ เจริญจิตตภาวนา ทำจิตให้สงบแล้ว ก็เจริญวิปัสสนาคือปัญญา ทำความเข้าใจให้ถูกต้องกับสิ่งต่างๆที่เรามาเกี่ยวข้องกับคำว่า สภาพที่แท้จริงของเขานั้นเป็นอย่างไร เขาเป็นของเที่ยงหรือเป็นของไม่เที่ยง เป็นสุขหรือเป็นทุกข์ เป็นของๆเราหรือไม่ใช่เป็นของๆเรา

นี่คือสิ่งที่เราจะต้องปฏิบัติกันอย่างต่อเนื่อง ถ้าอยากจะประสพกับความสุขที่แท้จริง ไม่ใช่ว่าทุกๆปีเวลาขึ้นปีใหม่เราก็ตักวันสักครั้งหนึ่ง แล้วก็ไปขอพรจากพระ ขอความสุขความเจริญจากพระ ซึ่งเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ เพราะพรคือความสุขความเจริญนั้นเป็นผล

ที่จะเกิดขึ้นจากการกระทำของเรา ทางกาย ทางวาจา และทางใจ ในการที่จะสร้างความสุขความเจริญให้เกิดขึ้น ด้วยการกระทำทาง กายวาจาและใจนั้น เราต้องรู้จักวิธีการกระทำที่ถูกต้อง ถ้าไม่รู้จักราก็จะไม่สามารถสร้างความสุขความเจริญให้กับตัวเราได้ เราจึงจำเป็นต้องเข้าวัด แต่การเข้าวัดนี้ไม่ได้มาขอพร ไม่ได้มาขอความสุขความ เจริญ แต่มาขอแสงสว่างแห่งธรรม มาขอให้ช่วยสอน ช่วยบอก ช่วย ชี้ว่าหนทางที่จะพาเราไปสู่ความสุขความเจริญนั้นทำอย่างไร เดิน อย่างไร คือให้คิดอย่างไร ให้พูดอย่างไรและให้ทำอย่างไร เราจึง ต้องเข้าวัดด้วยเหตุนี้เอง

แต่การเข้าวัดเพียงปีละครั้งจะไม่พอเพียงเพราะเหมือนกับเวลา เดินในที่มืด เราฉายไฟฉายเพียงแค่แวบเดียว ก็จะมีแสงสว่างเพียง แวบเดียวเช่นกัน หลังจากนั้นก็จะมืดไปอีก พระพุทธเจ้าจึงทรงสอน ให้พวกเราทุกคน เข้าวัดกันอย่างน้อยอาทิตย์ละ ๑ ครั้ง จึงได้กำหนด วันพระขึ้นอาทิตย์ละ ๑ ครั้ง แต่ในสมัยนี้เนื่องจากว่าบ้านเมืองของ เราได้เปลี่ยนแปลงไปมาก ด้วยอำนาจของความหลงนั้นแหละ เมื่อ ก่อนนี้เรามีวันหยุดในวันพระและวันโกนกัน ทุกคนก็มีโอกาสได้เข้าวัด ได้ศึกษาได้ทำบุญทำกุศลกัน แต่สมัยนี้บ้านเมืองเรา ด้วยอำนาจของ ความหลง ทำให้มีความปรารถนาที่จะแสวงหาโลกียทรัพย์มากกว่า อริยทรัพย์ พวกเราก็เลยหลงตามคนที่เขาแสวงหาโลกียทรัพย์กัน เขาหยุดวันเสาร์อาทิตย์กัน เราก็เลยต้องหยุดวันเสาร์อาทิตย์ตาม

เขาไป จึงทำให้เวลาวันหยุดของเราไม่ตรงกับวันพระ เลยทำให้เราไม่ค่อยได้เข้าวัดเข้าวากัน

แต่ถ้าเราเป็นคนฉลาด ถึงแม้ว่าเราจะมีวันหยุดเป็นวันเสาร์วันอาทิตย์และไม่ตรงกับวันพระก็ตาม เราก็ยังสามารถทำวันเสาร์และวันอาทิตย์ของเราให้เป็นวันพระขึ้นมาได้ เพราะว่าวันพระที่แท้จริงไม่ได้ขึ้นอยู่กับวันที่กำหนดไว้ จะต้องเป็นวันขึ้น ๘ ค่ำ ขึ้น ๑๕ ค่ำ อย่างนี้เป็นต้น เพราะว่าวันพระนี้หมายความว่า เป็นวันที่ให้เราเข้าหาพระศาสนา ถ้าเราเข้าวัดตามวันพระที่เขากำหนดไว้ไม่ได้ เราก็เข้าวัดในวันที่เรามีเวลาว่าง เช่นวันหยุด ในวันเสาร์และวันอาทิตย์ เราก็ยังสามารถที่จะเข้ามาวัดได้ เพราะว่าในวัด เราก็ยังสามารถปฏิบัติกิจต่างๆที่เขาปฏิบัติกันในวันพระได้ อย่างที่วัดนี้ ทุกๆวันจะมีพระลงมาทำกิจของท่านอย่างนี้เป็นปกติ ญาติโยมก็สามารถทำบุญใส่บาตรได้ สามารถถวายสังฆทานได้ มีการแสดงธรรมเทศนาให้ฟังอยู่ทุกวันเสาร์และวันอาทิตย์เช่นเดียวกับวันพระ

มีอย่างเดียวที่ ไม่ได้มีกระทำเหมือนกับในวันพระก็คือ การสมาทานศีล และการให้ศีล แต่การสมาทานหรือการให้ศีลนั้น ก็เป็นเพียงแต่เป็นการบอกให้ทราบเท่านั้นเองว่า ศีลนั้นมีอะไร เพราะว่าศีลเป็นสิ่งที่ให้กันไม่ได้ พระไม่สามารถเอาศีลของพระให้ญาติโยมได้ พระเพียงแต่มีหน้าที่สอนบอกว่าศีลนั้นมีอะไรเท่านั้นเอง สำหรับคนที่ยังไม่รู้จะได้รู้ว่าศีลคือการประพฤติที่ดีงามนั้นประกอบไปด้วยอะไร

แต่พวกเราส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธอยู่แล้ว เราเคยได้ยินได้ฟังมาตลอด ตั้งแต่เราเป็นเด็กจนกระทั่งโตในเรื่องศีลทั้งหลายว่ามีอะไรบ้าง ถ้าเราต้องการที่จะรักษาศีล ก็ไม่จำเป็นจะต้องไปหาพระ ไปขอพระขอศีล จากท่าน เราเพียงทำความเข้าใจ ตั้งจิตอธิษฐานไว้ว่า วันนี้เราจะรักษาศีลกี่ข้อก็ว่าไป ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ก็สุดแท้แต่กำลังศรัทธาของแต่ละท่าน อย่างนี้เราก็สามารถที่จะรักษาศีลได้แล้ว เราไม่ต้องไปคิดว่าเวลาไม่มีพระแล้ว เราจะไม่สามารถรักษาศีลได้ นี่เป็นความเข้าใจผิด เพราะศีลเป็นความประพฤติที่ดีงามของเรานั้นเอง คือพูดดีทำดี นี่แหละที่เรียกว่าศีลเป็นการกระทำที่ไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับตนและผู้อื่น ถ้าเรามีศีลแล้วจิตใจของเราก็จะสงบ จิตใจของเราก็จะสบาย จิตใจของเราก็จะมีความสุขทุกซทุกความรื่นเริงใจ

ถ้าท่านทั้งหลายไม่สามารถเข้าวัดตามเวลาที่เขากำหนดไว้ให้เป็นวันพระได้ ก็ขอให้ท่านกำหนดวันใดวันหนึ่ง ที่ท่านมีเวลาวางใจจากภาระกิจการงานของท่าน เช่นวันเสาร์และวันอาทิตย์ และขอให้ท่านเข้ามาวัดเถิด เพราะวันนี้แหละเป็นการกระทำที่ฉลาด เป็นการกระทำที่จะนำมาซึ่งสิ่งที่ท่านปรารถนา กัน คือความสุขความเจริญ เพราะความสุขความเจริญเป็นสิ่งที่ไม่สามารถให้กันได้ หรือขอจากกันได้ เป็นสิ่งที่ทุกคนจะต้องทำกันเอง พระพุทธองค์จึงทรงสอนว่า อุตตาคิ อุตตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งของตน ถ้าปรารถนาความสุขความเจริญ เราก็ต้องสร้างเหตุที่จะทำให้เกิดความสุขความเจริญ

นั่นเอง เหมือนกับขานาชาวไร่ ถ้าต้องการผลไม้มันชนิดใดชนิดหนึ่ง ก็ต้องปลุกต้นไม้มันชนิดนั้นที่จะให้ผลไม้มันนั้นออกมา เช่น ต้องการทุเรียน ก็ต้องปลุกต้นทุเรียน ต้องการส้ม ก็ต้องปลุกต้นส้ม แต่ถ้าไปนั่งภาวนาจุฑฐูป ๓ ดอกที่ศาลพระภูมิ ขอให้พระภูมิส่งเงาะส่งทุเรียน ส่งส้มมาให้ ก็จะต้องขอไปจนวันตาย แต่ก็ไม่ได้สิ่งเหล่านั้นเพราะไม่ใช่เหตุนั่นเอง

เช่นเดียวกับความสุขและความเจริญนั้น เกิดขึ้นจากการกระทำของเราทางกาย ทางวาจา และทางใจ โดยอาศัยพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าเป็นเครื่องนำพาเราไป ถ้าเราเข้าหาพระธรรมคำสอน ศึกษาและประพฤติปฏิบัติตามแล้ว เชื่อได้เลยว่าชีวิตของเราจะประสบแต่ความสุขและความเจริญด้วยกันทุกคน สุขความเจริญนี้ขอเน้นหน่อยว่าไม่ได้หมายความว่าต้องร่ำรวย จะต้องมีตำแหน่งสูงๆ จะต้องมีคนสรรเสริญเยินยอ แต่ความสุขความเจริญที่แท้จริงคือใจที่มีความสงบ มีความอึด มีความพอ ไม่มีความทุกข์ที่เกิดจากการกระทำความชั่ว ความเลวร้ายทั้งหลาย นี่ต่างหากคือความสุขและความเจริญจึงขอให้ท่านทั้งหลาย จงระลึกถึงพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า และนำเอามรดกที่พระพุทธเจ้าทรงมอบให้กับเราก็คือ วันพระนี้มาสร้างประโยชน์ให้กับตัวเราตามกำลังแห่งศรัทธา ความเชื่อ สติปัญญา ความเฉลียวฉลาด วิริยะ ความขยันหมั่นเพียร ขันติ ความอดทน แล้วพรอันประเสริฐทั้ง ๔ ประการ คือความเจริญ

ด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ย่อมเป็นของท่านอย่างแน่นอน การ
แสดงให้เห็นว่าสมควรแก่เวลา ขอยุติไว้เพียงเท่านี้

วันตาย

(แต่ใจไม่มีวันตาย)

พระธรรมเทศนา ชุด กำลังใจ ๔๖
เรื่อง ใจไม่มีอายุขัย
กัณฑ์ที่ ๔๐๒ วันที่ ๒๖ ก.ค. ๒๕๕๒

เรื่องของสังขารร่างกายก็เป็นอย่างนี้แหละ เป็นธรรมดา
เป็นไปตามเวลาของเขา แต่ใจไม่ได้เป็นเหมือนร่างกาย ใจไม่ได้แก่
ไม่ได้เจ็บ ไม่ได้ตายตามร่างกาย ใจยังเป็นใจอยู่เหมือนเดิม ใจจะ
เปลี่ยนเฉพาะคุณสมบัติที่มีอยู่ในใจ จากการมีกิเลสไปสู่การไม่มี
กิเลส จากการมีกิเลสน้อยไปสู่การมีกิเลสมาก จากการมีกิเลสมากไป
สู่การมีกิเลสน้อย การเปลี่ยนแปลงของใจอยู่ในลักษณะนี้ แต่ใจไม่มี
อายุขัย ไม่มีวันแก่ ไม่มีวันตาย แต่ยังมีวันทุกข์มีวันเจ็บอยู่ トラบใด
ที่ยังมีกิเลสอยู่ในใจ ก็ยังมีความทุกข์ทรมานใจอยู่ ถ้าไม่มีกิเลสหลง
เหลืออยู่ในใจแล้ว ก็จะไม่มีความทุกข์ทรมานใจ จะมีแต่ความสุข
อย่างเดียว จึงควรให้ความสำคัญแก่ใจมากกว่าร่างกาย เพราะทำ

อะไรร่างกายไม่ได้ เขาต้องเป็นไปตามเรื่องของเขา ส่วนที่ทำได้เป็นเพียงส่วนปลีกย่อย เช่นให้อาหาร ให้น้ำให้ยา เวลาที่เขาต้องการ ก็พอพุงให้อยู่ได้ไปตามขั้นตอนของเขา ถ้าขาดสิ่งที่จะควรจะได้ ก็จะไม่เร็ว จะเจ็บไข้ได้ป่วยเร็วขึ้น แล้วก็ตายเร็วขึ้น ไม่ว่าจะดูแลรักษาเขาอย่างไร ความจริงของเขาก็ยังเป็นเช่นเดิม เขายังต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตายไปในที่สุด แต่ใจที่มาเป็นเจ้าของร่างกายนี้ ไม่ได้แก่ ไม่ได้เจ็บ ไม่ได้ตายตามร่างกาย แต่จะทุกข์ตามร่างกายถ้าไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน ให้เกิดปัญญา ให้ปล่อยวาง ให้เห็นว่าร่างกายไม่ได้เป็นใจ จึงต้องศึกษาความสัมพันธ์ของใจและกาย ตั้งแต่จุดเริ่มต้นที่ใจและกายมาพบกัน ก็ตอนที่อยู่ในครรภ์ ตอนที่มีการปฏิสนธิ ตอนที่มิเชื้อของพ่อของแม่มาผสมกัน แล้วก็มีการปฏิสนธิวิวัฒนาการคือ ใจ มาจับจองเป็นเจ้าของ อยู่คู่กันมาจนถึงเวลาคลอด แล้วก็เจริญเติบโตขึ้นมา เป็นผู้หลักผู้ใหญ่ เป็นผู้ชรา เจ็บไข้ได้ป่วยด้วยโรคภัยต่างๆ แล้วในที่สุดร่างกายก็หยุดทำงาน ใจที่ได้มาพบปะได้อยู่คู่กับร่างกายก็จากไป ใจก็ไปต่อ

กายก็ไปส่วนของกาย ไปสู่ดินน้ำลมไฟ ใจก็ไปตามอำนาจของบุญของบาป ไปตามอำนาจของกรรม ถ้าใจมีกรรมอยู่เต็มดวง มีกรรมเต็ม ๑๐๐ ก็ไปสู่พระนิพพาน ไปสู่การสิ้นสุดแห่งการเวียนว่ายตายเกิด ถ้าใจไปตามอำนาจของบุญก็ไปสู่สุคติ ไปเป็นเทพ เป็นพรหม เป็นพระอริยบุคคลตามลำดับ หรือกลับมาเกิดเป็นมนุษย์มาสร้าง

บุญสร้างบาปใหม่ ถ้าไปตามอำนาจของกรรมก็ไปสู่อบาย ไปสู่นรก
เปรตเดรัจฉานอสุรกาย นี่คือเรื่องของใจและกาย เมื่อมองอย่างนี้
แล้วร่างกายก็เป็นเหมือนเสื้อผ้าอารมณ์ชุดหนึ่งของใจเท่านั้นเอง
จึงไม่ควรให้ความสำคัญต่อร่างกายมากจนเกินไปเหมือนกับที่ไม่
ได้ให้ความสำคัญกับเสื้อผ้าอารมณ์ของร่างกาย เท่ากับที่ให้ความสำคัญ
ต่อร่างกาย เราซื้อเสื้อผ้าอารมณ์มาสวมใส่ เวลาขาดก็โยนทิ้ง
ไป แล้วก็ซื้อชุดใหม่มาสวมใส่ ตราบใดที่ร่างกายยังหายใจอยู่ ก็ยังต้องมี
เสื้อผ้าอารมณ์ไว้สวมใส่ เราจึงดูแลรักษาร่างกายมากกว่าดูแลรักษา
เสื้อผ้าอารมณ์ เพราะร่างกายมีความสำคัญกว่าเสื้อผ้าอารมณ์ เช่น
เดียวกับกายกับใจ ก็เป็นอย่างนั้น กายเป็นเหมือนเสื้อผ้าอารมณ์ของ
ใจ แต่ใจมีความสำคัญกว่าเสื้อผ้าอารมณ์ของใจ คือร่างกาย ปัญหา
ของพวกเราส่วนใหญ่ เนื่องจากมีความเห็นผิดเป็นชอบ ขาดสัมมาทิฐิ
ความเห็นที่ถูกต้อง จึงไปให้ความสำคัญต่อร่างกาย คือเสื้อผ้าอารมณ์
ของใจ มากกว่าให้ความสำคัญต่อใจ ใจจึงขาดการดูแลรักษา ใจจึง
ต้องทุกข์ทรมานไปกับความเป็นไปของร่างกาย เวลาคิดถึงความแก่
ก็ไม่สบายใจ คิดถึงความเจ็บไข้ได้ป่วยก็ไม่สบายใจ คิดถึงความตาย
ก็ไม่สบายใจ ถ้าเป็นอย่างนี้ก็แสดงว่าใจขาดการดูแลรักษาให้
มีสัมมาทิฐิ ให้เห็นว่ากายไม่ใช่ใจ ให้เห็นว่ากายต้องแก่ต้องเจ็บต้อง
ตายเป็นธรรมดา ไม่มีใครยับยั้งได้ นอกจากการไม่มีกายเท่านั้น ถ้า
ใจไม่ไปไขว่คว้าหาร่างกายมาครอบครอง ใจก็ไม่ต้องมาทุกข์ทรมาน

กับร่างกาย

ใจนี้อยู่ได้อย่างมีความสุขโดยไม่ต้องมีร่างกาย เช่นใจของ
พระพุทธเจ้าใจของพระอรหันต์ หลังจากทีร่างกายของท่านดับไป
แล้ว ได้ปรินิพพานแล้ว ใจของท่านไม่ได้ตายไปกับร่างกาย ไม่ได้หายไปไหน ใจของท่านก็ยังเป็นใจอยู่ แต่เป็นใจที่สะอาดบริสุทธิ์ เป็นใจ
ที่ปราศจากความโลภความโกรธความหลง เมื่อไม่มีความโลภโกรธ
หลง ใจของท่านก็ไม่มี ความอยากจะมีร่างกาย อยากจะมีภพมีชาติ
ท่านจึงไม่ได้ไปไขว่คว้าไปจับจองเอาร่างกายมาเป็นสมบัติ ใจของ
ท่านอยู่อย่างสุขสบาย ไม่มีความทุกข์เข้ามาเกี่ยวข้องเลย ถ้าได้ดูแล
รักษาใจ อบรมสั่งสอนใจ ให้เห็นโทษ ของการมีร่างกาย มีภพมีชาติ
แล้ว แต่ถ้ายังมีการเกิดอยู่ ย่อมมีการแก่ มีการเจ็บ มีการตายเป็น
ธรรมดา เหตุที่ทำให้ไปเกิดก็คือความอยาก อยากได้รูปเสียงกลิ่น
รส อยากมีอยากเป็น อยากไม่มีอยากไม่เป็น ท่านจึงปฏิบัติเพื่อ
ตัดความอยากทั้ง ๓ ประการนี้ คือการตัดหาความอยากในกาม
ภวตัดหาความอยากมีอยากเป็น วิภวตัดหาความอยากไม่มีอยาก
ไม่เป็น เมื่อได้ตัดความอยากทั้ง ๓ ประการนี้แล้ว ใจก็ไม่มีอะไรพลัก
ดันให้ไปจับจองร่างกาย จับจองภพชาติอีกต่อไป ใจจึงไม่มีความทุกข์
ทรมานเกี่ยวกับร่างกาย นี่คือการรักษาใจให้อยู่เหนือความทุกข์ ต้องรู้
ว่าใจอยู่ตามลำพังได้ การไม่มีอะไรเลยนี้ดีที่สุด เพราะว่าได้อะไรมา
ก็เท่ากับได้ความทุกข์มา มีอะไรก็เท่ากับมีความทุกข์ เพราะทุกสิ่งทุก

อย่างที่มีอยู่เป็นอยู่ ที่ใจได้มาครอบครองนั้น ล้วนเป็นไตรลักษณ์ทั้งนั้น เป็นอนิจจังทุกขังอนัตตา ทุกขังก็แปลว่าเป็นกองทุกข์ เวลาได้อะไรมาก็เท่ากับได้ความทุกข์มา ในทางตรงกันข้ามเวลาเสียอะไรไปก็เท่ากับเสียความทุกข์ไป ผู้มีปัญญามีสัมมาทิฐิจะเห็นอย่างนี้ จะไม่อยากได้อะไรเพราะได้อะไรมาก็เท่ากับได้ความทุกข์มา จะไม่เสียตายเวลาที่เสียไปเพราะเท่ากับเสียความทุกข์ไป นี่คือความจริงที่พวกเรา มองไม่เห็นกัน

เนื่องจากเราถูกความหลงครอบงำใจ ทำให้เห็นตรงกันข้าม เห็นผิดเป็นชอบ เห็นงจกรเป็นดอกบัว เห็นว่าได้อะไรมาเท่ากับได้ความสุขมา เห็นว่าเวลาเสียอะไรไปเท่ากับเสียความสุขไป เวลาได้อะไรมาจึงดีอกดีใจ เวลาได้ลูกมาดีอกดีใจกันใหญ่ พอเวลาเสียลูกไป หรือเสียคนนั้นคนนี้ไปก็ร้องไห้ร้องไห้กัน แทนที่ควรเป็นตรงกันข้าม คือเวลาได้ลูกมาต้องร้องไห้ เพราะได้บ่วงมา เป็นนักปราชญ์ต้องร้องอย่างนั้น เพราะได้กองทุกข์มา บ่วงเป็นเครื่องพันธนาการ ที่จะผูกจิตให้ตกอยู่ในกองทุกข์ พอรู้ว่าได้ลูกบิ๊บกี้ร้องเลยว่าบ่วง ต้องหนีแล้ว ไม่เอาแล้ว ไม่เสียตายเลยเวลาหนีไป เพราะมีปัญญามีสัมมาทิฐิ เห็นว่าเป็นกองทุกข์ หนีจากกองทุกข์ไป แต่คนที่ไม่มีปัญญาจะเห็นตรงกันข้าม เวลาได้ลูกมาก็ดีอกดีใจคิดว่าได้ความสุขมา พอสูญเสียลูกไปก็เสียอกเสียใจ คิดว่าเสียความสุขไป แต่ความจริงเป็นการเสียความทุกข์ไปมากกว่า เพราะไม่ต้องทุกข์กับลูกอีกต่อไป ตราบใดที่ยังมีลูก

อยู่ ก็ยังต้องทุกข์กับลูกต่อไป ถึงแม้จะเจริญเติบโตเป็นผู้หลักผู้ใหญ่มี
ครอบครัวแล้วก็ตาม ใจก็ยังอดที่จะทุกข์ไปกับเขาไม่ได้ เพราะความ
หลง เพราะอุปาทานความยึดติดในตัวเขา ว่าเป็นของเราเป็นลูกเรา
เมื่อเป็นเราเป็นของเราก็มืดหน้าความอยาก อยากให้สิ่งที่เป็นเรา
เป็นของเราได้ดีไปตลอด ไม่อยากให้สิ่งที่ไม่ดีเกิดขึ้น แต่ธรรมชาติ
ของทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ ไม่ได้เป็นอย่างที่ใจอยากให้เป็นกัน สิ่ง
ต่างๆในโลกนี้มีขึ้นมีลงเป็นธรรมดา มีเจริญมีเสื่อมเป็นธรรมดา มี
ดีมีไม่ดีเป็นธรรมดา เป็นของคู่กันเสมอ ผู้มีความมืดบอดด้วยโมหะ
ความหลง จะไม่ยอมมองหรือมองไม่เห็นกัน จะเห็นแต่ส่วนที่ดีแล้วก็
อยากจะทำให้ดีไปตลอด จะไม่ยอมมองในส่วนที่ไม่ดี เช่นเวลาพูดเรื่อง
ความตายนี้ทุกคนจะต่อต้าน ว่าเป็นความคิดที่อับม่งคล ไม่ควรคิด
เป็นผลงานของความมืดบอด ของความหลง ของอวิชชา ที่ไม่ยอม
มองความจริงที่ไม่ชอบมอง ชอบมองความจริงในส่วนที่ดีที่เจริญ ไม่
ชอบมองความจริงในส่วนที่เสื่อมในส่วนที่ดับ จึงเหมือนกับว่าส่วน
ที่ไม่เจริญส่วนที่เสื่อมส่วนที่ดับนี้ไม่มี พอมีเกิดขึ้นมาก็ตกอกตกใจ
เสียอกเสียใจ เศร้าโศก กินไม่ได้นอนไม่หลับ นี่เป็นเพราะใจไม่ได้
รับการอบรมสั่งสอน ให้รู้ถึงสภาพความเป็นจริงของสิ่งต่างๆ ที่ใจ
ได้มาสัมผัสได้มาครอบครอง

การฟังเทศน์ฟังธรรมเป็นการจุดประกายแห่งสัมมาทิฐิ คือความ
เห็นที่ถูกต้อง เวลาฟังเทศน์ฟังธรรมจะได้ยินเรื่องของอนิจจังทุกขัง

อนัตตาเสมอ เพราะเป็นความจริง ที่จะทำให้จิตมีภูมิคุ้มกัน เพราะเมื่อจิตรู้แล้วว่าอะไรจะเกิดขึ้น จิตก็จะปรับตัวให้รับกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้ โดยไม่มีความสะทกสะท้านหวาดกลัวแต่อย่างใด แต่ถ้าจิตไม่ได้รับการอบรมสั่งสอนให้รู้ถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้น ความจริงที่จะต้องพบจะต้องประสบ พอพบแล้วก็จะไม่รู้จักริธีปฏิบัติ จะเกิดการต่อต้านขึ้นมา ไม่ยอมรับความจริงที่ได้เปลี่ยนไป จากการมีชีวิตอยู่สู่ความตาย ถ้าไม่ได้รับการอบรมให้รับรู้ไว้ล่วงหน้า ว่าจะต้องเป็นอย่างนี้ ก็จะได้เตรียมตัวเตรียมใจ พอถึงเวลาที่จะก้าวสู่ความตาย ก็จะทุกข์ทรมานใจ ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี เพราะเคยอยู่กับการมีชีวิตจนติดเป็นนิสัย จนคิดว่าจะมีชีวิตไปตลอด พอจะต้องพบกับความตาย ต้องสูญเสียชีวิตไป จะไม่รู้ว่าจะต้องทำตัวอย่างไร เหมือนกับเวลาที่มีน้ำท่วม ถ้ารู้ล่วงหน้า ก็จะเตรียมตัวรับกับเหตุการณ์ได้ ข้าวของต่างๆ ที่จะถูกน้ำท่วม ก็ขนย้ายไปเก็บไว้ในที่สูงที่ปลอดภัย ถ้าจำเป็นต้องออกไปนอกบ้าน ไปไหนมาไหน ก็เตรียมเรือพายไว้ อาหารการกินต่างๆ ก็เตรียมไว้ พอน้ำท่วมก็อยู่ได้ เพราะได้เตรียมรับเหตุการณ์ไว้แล้ว ไม่เดือดร้อน เช่นเดียวกับเรื่องของความแก่ความเจ็บความตายของร่างกาย การพลัดพรากจากสิ่งต่างๆหรือบุคคลต่างๆ การประสบกับสิ่งต่างๆที่ไม่พึงปรารถนา ถ้าไม่ได้รู้ไว้ล่วงหน้าก่อนว่าจะเกิดขึ้น ก็จะได้ไม่เตรียมตัวเตรียมใจไว้ พอถึงเวลาที่จะไม่รู้จะทำอย่างไร จะเกิดความทุกข์ทรมานใจขึ้นมา ถ้ารู้ล่วงหน้าแล้ว ก็จะเตรียมตัวเตรียม

ใจไว้ก่อน จะรู้จักวิธีรับกับเหตุการณ์ต่างๆ

เพราะใจไม่ได้เป็นอะไรไปกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นแล้ว ก็ผ่านไป แต่ใจยังคงอยู่เหมือนเดิม แต่จะอยู่ในสภาพไหน อยู่ในสภาพนับ ๑๐ ยืนอยู่บนลำแข้งลำขาของตนได้ เหมือนกับนักต่อสู้บนสังเวียน ที่ไม่ว่าจะโดนหมัดมากมายขนาดไหน ก็จะไม่ล้ม จะไม่ถูกนับ ๑๐ เพราะมีความแกร่งพอที่จะรับกับหมัดทุกชนิดได้ จะหนักจะเบาอย่างไรจะไม่เป็นปัญหา จะไม่ล้มลงนอนกับพื้นให้นับ ๑๐ เพราะไม่มีอะไรทำลายใจได้ ความแค้นความเจ็บความตายของร่างกายทำลายใจไม่ได้ ลูกกระเบิดนิวเคลียร์ก็ทำลายใจไม่ได้ สิ่งที่จะทำลายใจได้ก็คือความมืดบอด ความโง่เขลาเบาปัญญา พอไม่มีปัญญาก็ไม่รู้วิธีที่จะทำใจ ไม่ให้หวั่นไหว ไม่ให้ทุกข์ทรมานไปกับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น การรักษาใจจึงต้องเป็นการอบรมสั่งสอนใจ ให้รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เพราะตอนนี้ใจไม่ได้อยู่ลำพัง ถ้าใจอยู่ลำพังใจ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไร ก็ไม่ต้องรู้อะไรก็ได้ แต่ตอนนี้ใจมาเกี่ยวข้องกับหลายเรื่องหลายสิ่งด้วยกัน มาเกี่ยวข้องกับร่างกายในเบื้องต้น พอคลอดอกออกมาก็มาเกี่ยวข้องกับบิฑามารดาปู่ย่าตายายญาติพี่น้อง เพื่อนสนิทมิตรสหาย มาเกี่ยวข้องกับสามีภรรยาบุตรธิดาหลานเหลน มาเกี่ยวข้องกับสมบัติต่างๆ มาเกี่ยวข้องกับบุคคลต่างๆ มาเกี่ยวข้องกับรูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะชนิดต่างๆ แต่ไม่รู้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นอย่างไร อนาคตของเขาจะเป็นอย่างไร ไม่เคยคิดไม่เคย

รู้ คิดว่าจะเป็นอย่างนี้ไปตลอด ถ้ารู้ว่าจะไม่เป็นอย่างนี้ก็ไม่ยอมคิด
แต่กลับภาวนาขอให้ไม่ให้เปลี่ยนไป ขอให้เป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ให้ดี
กว่านี้ ไม่ให้เลวกว่านี้ แต่ไม่ได้เป็นไปตามความปรารถนาของใจ สิ่ง
ต่างๆต้องเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยตามเวลาของเขา

จึงต้องฟังเทศน์ฟังธรรมเพื่อให้รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ฟังแล้วก็
ต้องนำเอาไปสั่งสอนใจต่อ เพราะการได้ยินได้ฟังเพียงระยะเวลา
สั้นๆนี้ ถ้าไม่นำเอาไปขยายผลงานต่อ ไม่เอาไปพิจารณาต่อ เดียวก็
จะลืม เพราะใจต้องคิดหลายเรื่องด้วยกัน พอคิดเรื่องอื่นแล้ว เรื่อง
ที่ได้ยินได้ฟังมานี้ก็จะค่อยๆถูกกลบไปหายไป แล้วก็ลืมไป เหมือน
กับไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ถ้าอยากให้เป็นปัญญาที่สามารถดูแล
รักษาใจได้ ก็ต้องเอาไปบำเพ็ญต่อ เอาไปเจริญต่อ มี ๓ เรื่องนี้ที่ควร
จะจำไว้คือ ๑. อนิจจังไม่เที่ยง ๒. เป็นทุกข์ ๓. ไม่ใช่ตัวเราไม่ใช่
ของเรา ท่องจำไปทุกวันทุกเวลา ไม่ต้องไปคิดเรื่องอื่นถ้าไม่จำเป็น
ถ้าจำเป็นก็คิดไป พอคิดเสร็จก็กลับมาคิดเรื่องไม่เที่ยง เป็นทุกข์ ไม่ใช่
เราไม่ใช่ตัวเราไม่ใช่ของเราต่อ ถ้าคิดอย่างนี้แล้วจะปล่อยวางได้ จะ
มีความสุขมีความสุขสบายใจมากขึ้น จะเห็นว่าได้แบกกongทุกข์มาด้วย
ความหลง เพราะไม่เห็นอนิจจังทุกขังอนัตตานี้เอง พอเห็นแล้วก็รู้ว่า
ฝันความจริงไม่ได้ ยังไงๆก็ต้องไม่เที่ยงต้องหมดไปต้องเปลี่ยนไป ถ้า
ไปยึดไปติดไปห่วงไปหวังก็ต้องทุกข์ทรมานใจ เพราะไม่ใช่ของเรา
ไม่ใช่ตัวเรา ตัวเราเป็นสิ่งที่เรามองไม่เห็นกัน ตัวเราที่พูดอยู่นี้ก็คือใจ

แต่พอพิจารณาไปปฏิบัติลึกเข้าไปแล้ว แม้แต่ตัวเราก็มารู้ว่าไม่ใช่เป็นตัวเรา เป็นเพียงสมมุติที่ใจสมมุติขึ้นมาเอง สมมุติว่าเราคิด เรารู้ แต่ความจริงไม่มีเรา มีแต่ความรู้หรือผู้รู้ ไม่มีเราคิด มีแต่ความคิด เป็นสภาวะธรรม เหมือนกับมีเสียง แต่ไม่มีเสียงของคนนั้นคนนี่ เป็นเหมือนเสียงลมที่พัดใบไม้กิ่งไม้แล้วปรากฏเป็นเสียงขึ้นมา ไม่มีตัวตนที่ทำให้เกิดเสียงนั้น เป็นเรื่องของธรรมชาติ ตัวที่ทำงานในจิต คือความคิด ความรู้สึก ความจำได้หมายรู้ ความรับรู้รูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะ ที่มาสัมผัสกับตาหูจมูกลิ้นกาย เป็นสภาวะธรรมทั้งนั้น เป็นธรรมชาติ ไม่มีตัวเรา มีแต่ความรู้หรือผู้รู้ ตัวเราเกิดจากความหลงของใจ ที่สมมุติว่ามีเรามีตัวเรา แต่ความจริงเป็นเพียงสมมุติ

ถ้าปฏิบัติจนเห็นไตรลักษณ์ในส่วนภายนอกแล้ว เห็นไตรลักษณ์ในรูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะ ในสิ่งของต่างๆ ในบุคคลต่างๆ ในร่างกายแล้ว ก็จะปล่อยสิ่งเหล่านั้นไปหมด เมื่อปล่อยแล้วใจก็จะเข้ามาข้างใน จะไม่สนใจกับเรื่องภายนอก จะสนใจเรื่องภายใน ที่ยังสร้างปัญหาสร้างความทุกข์ให้กับใจอยู่ ด้วยเรื่องตัวเราของเรา ยังรู้สึกว่ามีตัวเราของเราอยู่ในใจ ก็ต้องเข้าไปแยกแยะตัวเราของเราให้ออกจากใจ ให้ใจว่างจากตัวเราของเรา อะไรที่เป็นตัวเราของเรา ก็ต้องเอาอนัตตาเข้าไปแก้ เพราะไม่มีอะไรเป็นตัวเราของเรา ข้างนอกไม่มีตัวเราของเราแล้ว ข้างในก็ไม่มีตัวเราของเราเช่นกัน แต่ในเบื้องต้นถ้ายังเกี่ยวข้องกับเรื่องข้างนอกอยู่ ก็ยังต้องใช้สมมุติ

คือตัวเรา ว่าใจเป็นเราไปก่อน เพื่อการแยกแยะเปรียบเทียบ ว่าใจเป็นเรา ส่วนร่างกายไม่ใช่เราอย่างนี้เป็นต้น พอเข้าไปถึงในใจแล้ว ใจก็ไม่ใช่เราอีกเหมือนกัน ไม่มีเรา เราเป็นความเพ้อฝัน เกิดจากการปรุงแต่งของอวิชชาของโมหะความหลง ถ้ายังมีตัวเราของเรา ความสุขที่มีอยู่ภายในใจก็จะว่าเป็นความสุขของเรา ความทุกข์ก็จะเป็นความทุกข์ของเรา ก็จะเกิดตัณหา อยากจะให้สุขอย่างเดียว อยากไม่ให้ทุกข์ เป็นภวตัณหาและวิภวตัณหา ถ้าไม่มีตัวเราของเราแล้ว พิจารณาว่าสุขทุกข์เป็นสภาวะธรรม เป็นของคู่กัน มีเกิดมีดับเป็นธรรมดาสุขเกิดขึ้นได้ทุกข์ก็ดับได้ ทุกข์เกิดขึ้นได้ทุกข์ก็ดับได้ ถ้าไม่มีตัวตนแล้วก็จะไม่มีตัวไปรับความสุขหรือความทุกข์ ก็จะปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติ เมื่อปล่อยแล้วมันก็จะหายไป เพราะเกิดจากตัวหลงที่ไปสร้างมันขึ้นมา เมื่อตัวสุขตัวทุกข์ที่มีในใจหายไปหมดแล้ว ก็จะเหลืออยู่แต่ความว่างของใจ เหลือแต่ความบริสุทธิ์ของใจ ซึ่งเป็นความสุขอีกแบบหนึ่ง เป็นความสุขที่ไม่มีเกิดไม่มีดับ ไม่มีเสื่อมที่เรียกว่าปรमंसขัง เพราะเป็นปรमंसขณญัง ว่างจากทุกสิ่งทุกอย่าง ว่างจากไตรลักษณ์ ว่างจากอนิจจังทุกขังอนัตตา ว่างจากอัตตา ตัวตน ว่างจากทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นสมมุติ

ตัวตนนี้เป็นสมมุติ อนัตตาก็เป็นสมมุติ ที่ลบล้างตัวตนที่เป็นสมมุติเช่นเดียวกัน เมื่อตัวตนถูกทำลายด้วยอนัตตาแล้ว ก็หายไปด้วยกันทั้งคู่ เหมือนยากับเชื้อโรค เมื่อเชื้อโรคถูกทำลายไปแล้ว

ก็ไม่ต้องรับประทานยาอีกต่อไป เมื่อตัวตนในใจหายไปแล้ว ก็ไม่ต้อง
เจริญสัพเพธัมมานันตตาอีกต่อไป เพราะอนิจจังทุกขังอนัตตาเป็น
เพียงเครื่องมือหรืออาวุธ ที่ใช้ทำลายความหลงเท่านั้นเอง ความ
หลงที่ไม่เห็นอนิจจังทุกขังอนัตตา เมื่อได้ทำลายไปหมดแล้ว อาวุธอัน
เลิศอันประเสริฐนี้ก็ไม่ต้องใช้อีกต่อไป เหมือนกับยาที่ได้ทำลายเชื้อ
โรคจนหมดไปแล้ว ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บหลงเหลืออยู่ในร่างกายแล้ว ก็
ไม่ต้องรับประทานยาอีกต่อไป ฉันทะเมื่อปัญญาคือไตรลักษณ์นี้
ได้ทำลายความหลงทุกชนิดที่มีอยู่ในใจจนหมดไปแล้ว เป็นความว่าง
เป็นความสุขล้วนๆแล้ว ก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาอนิจจัง
ทุกขังอนัตตาอีกต่อไป ปัญหาต่างๆที่เคยสร้างความทุกข์ทรมานให้
แก่ใจก็หายไปหมด ที่นี้มองอะไรก็จะลึกแต่ว่ามอง เห็นอะไรก็ลึก
แต่ว่าเห็น ได้ยินอะไรก็ลึกแต่ว่าได้ยิน สัมผัสอะไรก็ลึกแต่ว่าสัมผัส
แต่จะไม่มีติดหาความอยากกับสิ่งต่างๆที่ได้สัมผัสรับรู้ รู้ตามความ
เป็นจริงของเขา แต่ถ้าต้องมีการตอบโต้หรือปฏิบัติต่อสิ่งต่างๆ ก็
จะปฏิบัติไปตามเหตุตามผล ไปตามความจำเป็น แต่จะไม่มีความวิตก
กังวล มีความอยากให้เป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ ถ้าทำอะไรได้ก็ทำไป
เห็นเขาเดือดร้อนช่วยเหลือเขาได้ก็ช่วยเหลือเขาไป แต่จะไม่มา
วิตกกังวลเวลาช่วยเขาไม่ได้แล้วจะทำอย่างไร ช่วยไม่ได้ก็ช่วยไม่ได้
เขาจะตายก็ตายไป แต่จะไม่มาวิตกกังวลหรือเสียอกเสียใจ เพราะ
ใจก็รู้อยู่แล้วว่าในที่สุดก็ต้องเป็นอย่างนั้น ไม่ว่าใครก็ตาม ต่อให้ช่วย

กันก็ครั้งในรอบในที่สุดก็ต้องมีรอบสุดท้าย หนึ่งยังมีรอบสุดท้ายเลย
แล้วชีวิตของเราทำไมจะไม่มียุบสุดท้ายบ้าง ก็ต้องมีรอบสุดท้าย
เช่นเดียวกัน งานเลี้ยงย่อมมีวันสิ้นสุด ไม่มีงานเลี้ยงไหนที่จะเลี้ยง
กันไปตลอด นั่นแหละคือชีวิตของพวกเรา เป็นอย่างนั้น ชีวิตของ
พวกเราเป็นเหมือนงานเลี้ยง เลี้ยงกันไปเรื่อยๆ เลี้ยงวันนี้แล้ว พรุ่ง
นี้ก็เลี้ยงต่อ มะรืนนี้ก็เลี้ยงต่อ ลักวันหนึ่งก็ต้องไปถึงวันสุดท้ายของ
งานเลี้ยง นั่นแหละคือสิ่งที่เราต้องศึกษา

สรุปแล้วสิ่งที่เราต้องจำให้แม่นยำตลอดเวลาก็คือ อนิจจัง ทุกขัง
อนัตตา ขอให้จำ ๓ คำนี้ไว้ แล้วนำเอาไปปฏิบัติเถิด จะอยู่อย่าง
ปลอดภัยจากความทุกข์ทั้งหลาย

ประวัติ

ท่านอาจารย์ สุชาติ อภิชาโต

คณะศิษย์ของท่านอาจารย์สุชาติ อภิชาโต ได้รับเมตตาสั่งสอนธรรมะจากท่านอาจารย์ ซึ่งเป็นธรรมะที่ฟังง่าย แต่ลึกซึ้ง ท่านเทศนาจากใจ จากรู้ของท่าน เชื่อว่าผู้ฟังคงต้องรู้สึกถึงความสว่างจากความหลงไปชั่วครู่ที่ได้ตั้งใจฟังพระธรรมเทศนาสอนสั่งของท่านอาจารย์ ในวาระโอกาสที่ได้รับฟังพระธรรมเทศนา คณะศิษย์ได้กราบนมัสการถามถึงประวัติท่านอาจารย์ ท่านจึงได้เมตตาถ่ายทอดให้ศิษย์ได้รับฟังโดยสังเขป เรื่องราวของท่านอาจารย์นั้นนอกจากเป็นแนวทางปฏิบัติแล้ว ยังสร้างศรัทธาและเป็นกำลังใจได้เป็นอย่างดี

โดยเฉพาะประวัติของท่านเมื่อฟังแล้วสามารถที่จะเชื่อม
คนร่วมสมัยให้สามารถเข้ามาสนใจธรรมะได้ เพราะชีวิตของท่าน
อาจารย์ ก็ยังถือว่าท่านเกิดมาร่วมสมัยกับพวกเรา ทำให้เราเห็นว่า
ธรรมะไม่ใช่สิ่งที่ล้าสมัยหรือเสื่อมไปตามกาลเวลา ครั้งเมื่อสมัยท่าน
ยังศึกษาอยู่ระดับมัธยมท่านได้มีโอกาสศึกษาในโรงเรียนนานาชาติ
ซึ่งในสมัยนั้นโรงเรียนนานาชาติยังไม่แพร่หลายเท่าปัจจุบัน จึงนับ
ว่าท่านมีโอกาสดำเนินการศึกษาที่สร้างพื้นฐานความคิดที่ร่วมสมัย
อย่างมาก ท่านอาจารย์จบชั้นมัธยมที่โรงเรียนเซเว่นเดย์แอตเวน
ดิส จากนั้นจึงไปศึกษาต่อด้านวิศวกรรมศาสตร์ ที่รัฐแคลิฟอร์เนีย
ประเทศสหรัฐอเมริกา ตามหลักสูตรท่านจะต้องศึกษา ๔ ปี แต่
ท่านจะต้องเรียนไปด้วยทำงานไปด้วยจึงใช้เวลา ๕ ปี จึงจะจบการ
ศึกษา แม้ท่านอาจารย์จะศึกษาอยู่เมืองนอกมาหลายปี ในที่สุดท่าน
ก็ได้ตัดสินใจออกมา

“
ธรรมะที่ฟังง่าย แต่ลึกซึ้ง
”

ท่านได้เมตตาเล่าให้ศิษย์ฟังว่า ท่านเป็นคนที่มีความฝันที่ชัดเจนที่ขอความสงบอยู่แล้ว นิสัยของท่านไม่ค่อยหลงไปกับแสงสีเสียงเท่าไร ชีวิตของท่านมีธรรมะจัดสรรให้เป็นไปเองตามขั้นตอนของชีวิต ครั้นเมื่อศึกษาจบท่านก็เริ่มต้นคิดว่าจะดำเนินชีวิตไปทางไหนดี ท่านทำงานกับบริษัทไอศกรีมยี่ห้อหนึ่งอยู่ระยะหนึ่ง จากนั้นท่านก็ได้ลาออกจากงาน อย่างไรก็ตามท่านก็ไม่ได้รู้สึกดี้นรอยากที่จะหางานที่สร้างรายได้ดีทุกอย่างคนทั่วไปชักเท่าไรเพราะขณะนั้นท่านคิดเสมอว่า ชีวิตของคนทำงานไปซัก ๓๐ ปี แล้วก็แก่ แล้วก็ตาย ไม่รู้จะทำไปทำไม ท่านจึงอยากที่จะหาการดำเนินชีวิตที่ดีกว่าการใช้ชีวิตแบบนี้

ต่อมาท่านอาจารย์บังเอิญได้มาพบกับเพื่อนชาวต่างชาติซึ่งแนะนำหนังสือธรรมะฉบับภาษาอังกฤษให้ท่านอ่าน เมื่อท่านอ่านแล้วเกิดความสนใจอย่างมาก ถึงกับต้องเขียนจดหมายไปขอหนังสือเพิ่มเติมจากประเทศศรีลังกา จากนั้นท่านก็ได้ใช้ชีวิตโดยลาออกจากงานแล้วทดลองปฏิบัติธรรมโดยลงมือขั้ววัตรเหมือนนักบวชดู

ท่านคิดว่าหากท่านสามารถปฏิบัติได้ท่านก็สามารถบวชเป็นพระได้ ต่อมาธรรมะก็จัดสรรชีวิตของท่าน ท่านได้บวชสมดังปรารถนาที่วัดบวรนิเวศวิหารราชวรวิหาร และได้มีโอกาสฝากตัวเข้าเป็นศิษย์อยู่ลึกลงกับพระหลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน ณ วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี เป็นเวลาถึง ๙ พรรษา และในท้ายที่สุดท่านก็ได้ย้าย

มาอยู่ ณ วัดญาณสังวรารามฯ จวบจนถึงปัจจุบัน ส่วนหนึ่งของพระธรรมเทศนาที่ท่านได้เมตตาเล่าถึงประวัติของท่านให้คณะศิษย์ฟัง คณะศิษย์ได้เรียบเรียงมาได้ดังนี้

“...อาตมาจบวิศวะฯ แต่หางานที่ชอบไม่ได้ มีแต่งานควบคุมการก่อสร้างแต่ชอบงานออกแบบ ก็เลยไม่ได้ทำงานด้านวิศวะฯ พอดีมีฝรั่งอยากเปิดร้านขายไอศกรีม ตอนที่อยู่เมืองนอกเคยทำงานร้านขายไอศกรีมก็เลยมีประสบการณ์ด้านนี้ ฝรั่งก็เลยให้เป็นผู้จัดการให้จัดตั้งระบบ จ้างคนงาน หาอะไรต่างๆ มาร้านนี้ไม่ใช่ร้านขายไอศกรีมธรรมดาแต่เป็นชนิดที่ต้องผสมปรุงแต่งเป็นพวกไอศกรีมชั้นดี ซึ่งในสมัยนั้นไม่ค่อยมีขายในเมืองไทย ส่วนใหญ่เป็นไอศกรีมถ้วย ใส่ลึบประด กล้วย เครื่องปรุงหลายอย่าง ตามรสชาติที่ต้องการที่ทำงานก็อยู่ใกล้บ้านด้วยสะดวกสบายดี เงินเดือนเยอะกว่าวิศวกร

เสียอีก ถ้าเป็นวิศวกรก็ต้องไปทำงานในกรุงเทพฯ ต้องไปเช่าบ้านอยู่ ต้องเดินทางไปทำงาน เงินเดือนก็จะหมดไปกับค่าใช้จ่าย สู้ที่บ้าน เราไม่ได้ รถสองแถวบาทเดียวก็ถึงที่ทำงาน งานก็ไม่จำเป็นต้องทำ ทั้งวัน พอจัดระบบเสร็จแล้วก็คอยดูแลควบคุมดูแล จะนั่งกินกาแฟ อ่านหนังสือพิมพ์ ไปเล่นน้ำบ้างก็ทำได้ ไม่ต้องทำทั้งวัน เวลามีลูกค้า มากก็ช่วยกันทำ แต่ธรรมชาติก็ไม่ค่อยมากนักในวันทำงานเพราะเป็น สถานที่ตากอากาศ จะมากี่วันเสาร์วันอาทิตย์ วันธรรมชาติจะไม่ค่อย มีคนเท่าไรอากาศมาจึงพอใจ

ทำงานได้ ๖ เดือน ระหว่างทำงานได้หนังสือธรรมะมาอ่าน ก็เลยได้ศึกษาธรรมะเป็นครั้งแรกในชีวิต ช่วงกรกฎาคมหรือ สิงหาคม ได้อ่านหนังสือแล้วก็สนใจ ก็เขียนไปขอและซื้อหนังสือมา เพิ่ม ได้หนังสือสติปัญญาสมาธิมา ได้แนวทางปฏิบัติ ก็ลองปฏิบัติดู ท่าน สอนพระภิกษุให้นั่งสมาธิก่อน ให้ไปหาที่สงบตามโคนไม้ แล้วก็ให้นั่ง ขัดสมาธิหลับตา ตั้งสติไว้ที่ลมหายใจเข้าออก ดูลมหายใจเข้าออกไป อ่านหนังสืออยู่ ๒-๓ เดือน ก็เกิดเอะใจขึ้นมา ว่า ยังไม่ได้ปฏิบัติสักที มีแต่อ่านอย่างเดียว ก็ เลยนั่งตอนนั้นเลย นั่งไปตอนต้นก็ฟุ้งซ่านก็เลย ท่องพระมหาสติปัญญาสูตรไปก่อนท่องไป ประมาณสัก ๔๐ นาที ก็หายฟุ้งซ่าน จึงนั่งดู ลมหายใจต่อไปได้ จิตก็ค่อยสงบลงไปในช่วง

แรกๆก็นั่งแบบนี้ ก่อนที่จะดูลมหายใจก็จะท่องพระสูตรมหาสติปัฏฐานสูตรไปก่อน แล้วก็ดูลมหายใจต่อ จิตก็จะสงบเย็นสบาย ไม่ลงลึก แต่ไม่ฟุ้งซ่าน จะลงลึกก็ตอนที่นั่งไปแล้วเจ็บปวด ตอนนั้นก็นึกขึ้นมาเองว่าต้องบริหาร ก็เลยบริหารมอญจั่งๆไป บริกรรมไป ไม่นานความเจ็บก็หายไป จิตก็นิ่งสงบ เกิดความมหัศจรรย์ใจขึ้นมาว่าจิตเปลี่ยนไปได้อย่างนี้ ด้วยการบริกรรมนี้เอง เวลาเจ็บจะทรมานใจ จะอยากหนีจากความเจ็บ อยากจะให้ความเจ็บหายไป ตอนนั้นถ้าไม่มีอะไรควบคุมความอยากไว้ จะทนนิ่งต่อไปไม่ได้ ก็เลยต้องใช้การบริหาร พอบริหารไปเดี๋ยวเดียวความเจ็บก็หายไปเลยความเจ็บ จิตมันนิ่งสงบ สบาย ทำให้เกิดมีฉันทะวิริยะที่อยากจะปฏิบัติให้มากขึ้น

“

**ได้ฝึกนั่งสมาธิจนเห็นว่าการทำงาน
กับการนั่งสมาธิจะไปคนละทางกัน**

”

ได้ฝึกนั่งสมาธิจนเห็นว่าการทำงานกับการนั่งสมาธิจะไปคนละทางกัน จึงต้องตัดสินใจว่าจะเอาอย่างไรดี ถ้าอยากจะเจริญก้าวหน้าทางสมาธิก็ไม่ควรจะทำงานอีกต่อไป อาตมาไม่ค่อยเสียดายเงินทอง กินกล้วยเดี่ยวข้างถนนก็ได้ กินอาหารในโรงแรมก็กินได้ ได้ทุกอย่าง ไม่ไปยึดติดกับการอยู่การกินเสียเท่าไร แต่กังวลเรื่องของจิตใจมากกว่าที่ไม่มั่นคงหวั่นไหวกับเรื่องนั้นเรื่องนี้ พอได้พบธรรมะได้นั่งสมาธิ ได้เห็นความแน่วแน่มั่นคง ขณะที่จิตใจสงบ แต่พอออก

จากสมาธิไปสัมผัสกับธุรกิจการงานต่างๆ เกิดความปั่นป่วนขึ้นมา ก็เลยเห็นความแตกต่างระหว่างการอยู่ในสมาธิกับการทำงาน ไปคนละทางเลย ถ้าต้องการความสงบความสบายใจก็ต้องตัดเรื่องการทำงานออกไป

ก็เลยไปลาฝรั่ง ทำได้แค่หกเดือน ฝรั่งก็คิดว่าจะลาออกเพราะต้องการเงินเดือนเพิ่มจึงถามว่าต้องการเงินเดือนเพิ่มหรือไม่ จึงตอบว่าไม่

หรือก ตอนนีพอดีได้มาศึกษาธรรมะ ได้มาฝึกนั่งทำสมาธิ รู้สึกว่าการทำงานกับการทำสมาธิมันขัดกัน อยากไปนั่งทำสมาธิมากกว่า ทางโลกก็สัมผัสมาพอควรแล้ว เทียบก็เทียบมาพอสมควรแล้ว แต่ความสุขทางด้านความสงบยังไม่ได้เท่าที่ควร อยากจะสัมผัสให้มากกว่านี้ ก็เลยอยากจะออกจากงาน ก็เลยจะปฏิบัติซักรปีหนึ่งทดลองดูว่าเป็นอย่างไรจะก้าวหน้าไปในทางปฏิบัติไหม ถ้าได้ก็จะไปบวช ถ้าไปไม่ได้ก็จะกลับมาทำงาน แล้วก็เลิกนั่งสมาธิไปเลยเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้านั่งสมาธิแล้วทำงานไปด้วยก็เหมือนอาบนํ้าร้อนนํ้าเย็นผสมกัน จะร้อนก็ไม่ร้อน จะเย็นก็ไม่เย็น มันอุ่นๆ ทำงานทางโลกก็จะไม่เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควร ถ้าได้สมาธิแล้วแต่ยังทำงานทางโลกอยู่ก็จะไม่เจริญทางธรรมะเท่าที่ควรเพราะอยู่คนละทิศละทาง ถึงเวลาต้องเลือกทางใดทางหนึ่ง ก็เลยขอเวลาซักรปีหนึ่งอยู่กับการปฏิบัติ

ตอนนั้นเป็นเดือนพฤศจิกายน บอกล่วงหน้าหนึ่งเดือนจะออกจากงาน ๓๑ ธันวาคม ๒๕๖๖ พอออกแล้ววันที่ ๑ ก็เริ่มต้นขังตัวเองอยู่ในบ้าน ตอนนั้นอยู่คนเดียว ไม่มีใครอยู่ด้วย เป็นห้องแถวอยู่ในตลาดนาเกลือ ตอนเช้าตื่นขึ้นมาก็จะนั่งสมาธิ ท่องพระสูตรไปก่อน แล้วก็ดูลมหายใจเข้าออก หลังจากนั้นก็ลุกขึ้นมา ล้างหน้าล้างตาทำกิจอย่างอื่น ลงมาเดินจงกรม อ่านหนังสือธรรมะ สลับกับนั่งสมาธิ ตอนนั้นก็กินอาหารวันละมื้อ ทำกับข้าวกินเองบ้าง ออกไปซื้อของข้างนอกบ้าง กินวันละมื้อ แล้วก็ถือศีล ๘ ไม่ไปหาความสุขจากรูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะ แต่ก็ไม่เคยไปวัด ปฏิบัติตามหนังสือ ส่วนใหญ่จะนั่งสมาธิเดินจงกรม อ่านหนังสือธรรมะ ทำอยู่สามอย่างนี้อยู่แต่ในบ้าน กวาดบ้านถูบ้าน ทำไปคนเดียว ตอนนั้นครูบาอาจารย์ไม่มีมีแต่หนังสือธรรมะที่ได้มาจากประเทศศรีลังกาเป็นภาษาอังกฤษที่ฝรั่งแปลจากพระไตรปิฎก เช่น ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร มหาสติปัฏฐานสูตร โดยเฉพาะมหาสติปัฏฐานสูตรที่เรายึดเป็นอาจารย์ตื่นเช้าขึ้นมาก็ต่องสูตรนี้ นั่งสมาธิท่องเข้าไปในใจเหมือนกับสวดมนต์แต่เป็นภาษาอังกฤษ ท่องไปก็เข้าใจความหมายว่าให้ทำอะไร

ในเบื้องต้นให้ไปหาที่สงบวิเวกตามโคนไม้ กำหนดจิตดูลมหายใจเข้าออก เมื่อออกจากสมาธิให้มีสติในการยืน เดิน นั่ง นอน แล้วก็ให้พิจารณาดูกาย ดูอาการสามสิบสอง ดูซากศพ ดูอสุภะ อะไรต่างๆเหล่านี้ แล้วให้พิจารณาดูเวทนาว่า มีสุข

“
**การบวชเหมือนกับถูกจับขัง
 อยู่ในกรง ก็เลยยังกลัวๆ กลัวว่า
 ตอนนั้นก็ทรมานใจ
 พอสมควร ตอนที่ยังตัดสินใจไม่ได้
 แต่พอตัดสินใจได้แล้ว
 ก็โล่งอกไปเลย เบาใจ บวชก็บวช**
 ”

มีทุกข์ มีไม่สุข ไม่ทุกข์ เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา เป็นอนิจจัง ทุกขัง เป็น
 อนัตตาแล้วก็ให้ปล่อยวางตามความเป็นจริง ปฏิบัติอย่างนี้ไปตาม
 ลำพัง ตอนนั้นยังไม่รู้จักครูบาอาจารย์ที่ไหน หนังสือธรรมะก็ได้มา
 จากที่วัด ได้มาจากคนที่มาเที่ยวพัทยา เป็นฝรั่ง ค่อยกันแล้วเขาเห็น
 ว่าชอบทางนี้ ก็เลยเอาหนังสือธรรมะให้อ่าน พออ่านได้เล่มหนึ่งก็
 ตัดใจก็เขียนจดหมายไปขอที่ประเทศศรีลังกา เขาก็ส่งหนังสือมา
 ให้อ่านอาตมาก็อ่าน อ่านแล้วก็ปฏิบัติไปคนเดียว

ตั้งใจจะลองปฏิบัติสักปีหนึ่ง ดูว่าจะไปถึงไหน พอครบเวลา
 ปีหนึ่ง ก็ถามตัวเองว่าจะเอาอย่างไรต่อไปเพราะเสบียงคือเงินที่มี
 ไว้สำหรับใช้จ่ายค่าอาหารก็จะหมด ถ้าอยากจะทำปฏิบัติต่อไปก็ต้องไป
 บวช ถ้าบวชจะมีเวลาปฏิบัติได้เต็มที่ถ้าไม่บวชก็จะไม่ได้ปฏิบัติ ต้อง

ไปทำงาน ใจหนึ่งก็ไม่อยากจะบวช ก็เลยยังหวังความสุขทางตาหู จมูกลิ้นกาย ความเป็นอิสราภาพที่จะไปไหนมาไหน เพราะคิดว่าการ บวชเหมือนกับถูกจับเข้าขังอยู่ในกรง ก็เลยยังกลัวๆ กลัวๆ ตอนนั้นก็ ทรมาณใจพอสมควร ตอนที่ยังตัดสินใจไม่ได้ แต่พอตัดสินใจได้แล้ว ก็โล่งอกไปเลย เบาใจ บวชกับบวช ก็เลยไปกราบปรึกษาพระที่อยู่วัด ใกล้บ้าน เป็นวัดที่มีความเคร่งครัดในพระธรรมวินัย เป็นวัดที่ชาว บ้านนับถือเลื่อมใส ชื่อวัดช่องลมนาเกลือ ไปกราบท่านเจ้าอาวาส ท่านเป็นพระอุปัชฌาย์ด้วย กราบเรียนว่าอยากจะบวช แต่ไม่อยากจะ ทำพิธีกรรมต่างๆ อยากจะภาวนา เพราะกำลังปฏิบัติตามแนว สติปัฏฐาน ๔ อยู่

ท่านก็บอกว่า วัดของท่านมีพิธีกรรม มีกิจนิมนต์ ถ้าบวชกับท่าน ก็ต้องอยู่จำพรรษากับท่าน ๕ พรรษาตามพระธรรมวินัย ท่านแนะนำ ว่า ถ้าอยากจะบวชแล้วภาวนา ให้ไปบวชกับสมเด็จพระญาณสังวรฯ ที่วัดบวรฯ ถ้าอยากจะไปภาวนาไปปฏิบัติ ท่านจะอนุญาตให้ไปอยู่ กับครูบาอาจารย์ลูกศิษย์หลวงปู่มั่น นั่นเป็นครั้งแรกที่ได้ยินชื่อของ หลวงปู่มั่น เพราะตอนที่ปฏิบัติ นั้น อาศัยหนังสือที่ได้มาจากประเทศ ศรีลังกา เป็นหนังสือที่คัดมาจากพระสูตร เป็นภาษาอังกฤษ ก็เลย ไม่ทราบว่าจะพระปฏิบัติในประเทศไทย มีอยู่ที่ไหนบ้าง ก็เลยมุ่งไปที่ วัดบวรนิเวศฯ ก็ไม่รู้จักสมเด็จพระญาณสังวรฯ แต่ทราบว่าที่นั่น มีพระชาวต่างประเทศพำนักอยู่ ก็เลยไปหาพระชาวต่างประเทศ

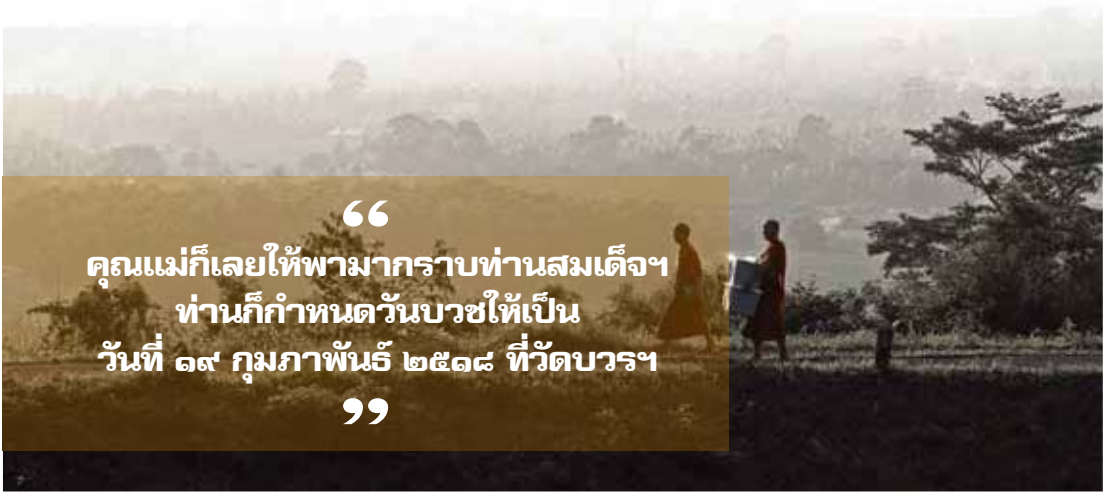

รูปหนึ่ง ท่านเป็นชาวอังกฤษบวชมาได้ ๑๐ พรรษา ก็สนทนารธรรม กับท่าน เล่าให้ท่านฟังเป็นภาษาอังกฤษ ท่านฟังแล้วท่านก็อาสาว่าจะไปกราบทูลสมเด็จพระญาณฯ ให้ เรื่องที่จะขอบวช

พอไปกราบทูลเสร็จ สมเด็จพระญาณฯ ก็รับสั่งให้ไปเฝ้า ท่านก็ถามคำถามสองคำว่า รู้จักใครในวัดนี้ไหม ตอบท่านว่าไม่รู้จักใครเลย เพราะเพิ่งมาครั้งแรกท่านก็ถามว่ามีพ่อแม่หรือเปล่าตอบว่ามี ท่านก็บอกให้พามาพบหน่อย ก็เลยนัดวันพบ แล้วก็กลับไปบอกคุณพ่อคุณแม่ คุณแม่ก็เลยให้พามากราบท่านสมเด็จฯ ท่านก็กำหนดวันบวชให้ เป็นวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๘ ที่วัดบวรฯ ให้บวชคู่กับอีกคนหนึ่งที่เป็นบวชชั่วคราว บวชประมาณ ๑๕ วัน เขาเพิ่งจบมาจากสหรัฐฯ จบปริญญาโท เป็นลูกนายพล เวลาบวชเขาก็มีแขกมาเยอะร่วม ๑๐๐ คน แต่เรามีเพียง ๔ คน มีพ่อแม่มีน้องสาวแล้วก็ลูกพี่ลูกน้องอีกคนหนึ่ง เพราะไม่ได้บอกใคร ขอบทำอะไรเจียบๆ ตอนที่ลาออกจากงานก็ไม่ได้บอกใคร ตอนที่อยู่บ้านปฏิบัติธรรมก็ไม่ได้บอกใคร เพราะไม่รู้จักจะทำอะไร ไม่มีเหตุผลอะไรที่ต้องบอก เป็นเรื่องของเร ไม่ใช่เรื่องของคนอื่น ก็คืออยู่อย่างหนึ่ง บวชแล้วก็ไม่มีใครตามมายุ่งก็มีคนหนึ่งรู้ เขาต้องการให้เราไปทำงาน ก็ส่งโทรเลขมาตาม

อยู่ที่วัดบวรฯ พอถึงช่วงนั้นมีพระฝรั่งได้ไปวัดป่าบ้านตาดกัน ก็เลยรู้ว่าทางภาคอีสานมีวัดป่าบ้านตาด มีหลวงปู่เทสก์ มีวัดหลวงปู่ฝั้นที่มีชื่อเสียง ก็เลยคิดว่าจะลองไปดู และก็ทราบวิธีที่จะไป

“
คุณแม่ก็เลยให้พามากราบท่านสมเด็จพระ
ท่านก็กำหนดวันบวชให้เป็น
วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๔ ที่วัดบวรฯ
”

วัดป่าบ้านตาด ตอนนั้นก็ไม่รู้จักวัดป่าบ้านตาด มีพระต่างประเทศ
จะไปที่นั่นบอกว่า เวลาไปวัดป่าบ้านตาด ต้องเขียนจดหมายไปขอ
อนุญาตจากท่านอาจารย์ปัญญา ก่อน ท่านเป็นพระชาวอังกฤษ พวก
ชาวต่างชาติจะติดต่อทางวัดผ่านท่านอาจารย์ปัญญา ท่านจะไปกราบ
เรียนหลวงตาอีกทีหนึ่ง หลวงตาก็จะอนุญาต เราก็เลยเขียนจดหมาย
ไปหาท่านอาจารย์ปัญญา เขียนเป็นภาษาอังกฤษ ท่านก็เลยไม่รู้ว่
เราเป็นคนชาติไหน ใช้ชื่ออภิชาโตภิกขุ ท่านก็ไปกราบเรียนหลวง
ตาก็บอกว่าไปได้ พอถึงเวลาเราก็ไป บวชวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ แล้ว
ก็อยู่ที่วัดบวรฯประมาณเดือนครึ่ง ประมาณต้นเดือนเมษายน จำได้
ว่าก่อนวันจักรี ก็นั่งรถไฟขึ้นไป รถไฟออกตอนเย็นไปถึงนั้นก็เข้ามิด
ทางวัดก็เมตตาให้มีญาติโยมอุปฐากที่อยู่อุดรฯ มารับไปส่งที่วัดเลย

ถึงพอดีใกล้จะออกบิณฑบาต หลวงตาท่านก็เพิ่งลงมา ก็เลยไป
กราบท่าน ท่านก็พูดว่า อยู่ไม่ได้ละ อยู่ได้ชั่วคราว กฎีไม่วาง เสรี
แล้วท่านก็ไม่พูดอะไร ต้องรีบเตรียมตัวบิณฑบาตก็อยู่ไปเรื่อยๆจน

ประมาณสัก ๑ เดือนก่อนจะเข้าพรรษา ท่านก็จะบอกพระที่มาขออยู่จำพรรษาว่า องค์ไหนอยู่ได้ องค์ไหนอยู่ไม่ได้ พอมาถึงเราท่านก็บอกว่า ท่านจำได้ไหมว่าวันที่ท่านมานี้ ได้ตกลงกันไว้แล้วว่าอยู่ไม่ได้ อยู่ได้ชั่วคราว ดังนั้นท่านก็อยู่ไม่ได้แน่ หลวงตาท่านพูดอย่างนั้น เสร็จแล้วหลวงตาก็แสดงธรรม เกือบ ๒ ชั่วโมงก็จะเลิกประชุม ก็ลุกขึ้นมาราบพระพร้อมๆกัน ท่านก็พูดว่าท่านที่มาจากวัดบวรฯ ท่านจะอยู่ก็อยู่นะ ก็เลยได้อยู่ต่อ อยู่ที่นี่ก็มีกติกากว่าถ้ายังไม่ได้ ๕ พรรษาก็จะไม่ให้ไปไหน นอกจากมีเหตุขอขาดบาตตาย มีธุระจำเป็นที่จะต้องไปทำ แต่ถ้าจะไปเที่ยวที่นั่นที่นี่ ท่านจะไม่ให้ไป ให้อยู่ให้ได้ ๕ พรรษาก่อน ถ้าได้ ๕ พรรษาแล้ว ถ้าท่านยังเห็นว่าไม่ได้เรื่อง ยังไม่ได้หลักได้เกณฑ์ จะขอลาไปธุดงค์ ท่านก็จะไม่ให้ไป จะต้องให้ท่านอนุญาตก่อนว่าสมควรไปได้แล้วถึงจะไปได้

พออยู่ได้ ๕ พรรษา ก็ขอกราบลาท่านมาเยี่ยมบ้าน ท่านก็อนุญาตให้กลับมา พักได้ประมาณ ๒ อาทิตย์ก็กลับ ตอนกลับก็แวะไปภาวนาที่เขื่อนจุฬาภรณ์ ตอนนั้นเป็นเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๒๓ อยู่ภาวนาได้ประมาณ ๑ อาทิตย์ ก็ได้ชาวเครื่องบินตก เครื่องบินที่ครูบาอาจารย์ ๕ รูปโดยสาร ท่านมรณภาพ ก็เลยอยากจะกลับไปวัด ไม่ทราบว่าจะช่วยทำอะไรบ้าง พอไปถึงวัดก็ทราบที่ท่านไม่ให้พระเณรไปช่วยทำอะไร ท่านต้องการให้พระเณรภาวนา เพราะงานข้างนอกเป็นงานหยาบ งานข้างในเป็นงานละเอียด ถ้ากำลังทำงาน

ข้างในแล้วออกไปทำงานข้างนอก ก็จะทำให้งานข้างในเสียได้ ท่าน
เลยไม่ให้พระเถระไป มีแต่ท่านกับพระเถระรูปสองรูปไปดูผลงานของ
ครูบาอาจารย์ที่มรณภาพไป นี่ก็เป็นเหตุที่ทำให้เราไม่ค่อยได้ไปไหนเท่า
ไหร่ ตั้งแต่เริ่มปฏิบัติมานี้ ก็ไม่เคยไปเกี่ยวข้องกับงานต่างๆ ตั้งแต่ได้
หนังสือธรรมะมาอ่าน หนังสือก็บอกให้เข้าข้างใน ปฏิบัติเข้าข้างในอยู่
ตลอด ไม่มีเหตุดึงให้เราไปข้างนอก เราก็เป็นคนนอกศาสนาด้วยไม่
ได้อยู่ในบ้านที่นับถือพระพุทธศาสนา ที่ไปวัดเป็นประจำ ไปประกอบ
พิธีกรรมต่างๆ งานบุญต่างๆ ก็เลยไม่มีความผูกพันกับพิธีกรรมและ
งานบุญต่างๆ พอมาสัมผัสรับรู้เรื่องของพระศาสนา ก็มารู้เรื่องการ
ภาวนาเลย ก็เลยไม่ต้องผ่านเรื่องพิธีกรรมเรื่องการทำบุญต่างๆ พอ
เริ่มปฏิบัติแล้ว ก็จะไม่เอาแต่เดินจงกรมนั่งสมาธิเท่านั้น

ตลอดเวลาเกือบ ๙ ปีได้ออกจากวัดเพียง ๓ ครั้งเท่านั้นเอง

“
“พอไปถึงวัดก็ทราบว่
ท่านต้องการให้พระเถระภาวนา
เพราะงานข้างนอกเป็นงานหยาบ
งานข้างในเป็นงานละเอียด”
”

อยู่ที่นั่นก็เคยเข้าเมืองอุดรฯเพียง ๔ ถึง ๕ ครั้ง ไปกนิมนต์ครั้งสองครั้ง ซึ่งนานๆจะมีซักครั้งหนึ่ง แล้วไปหาหมอสองสามครั้ง เพราะเป็นไข้ป่าไปให้หมอฉีดยาให้ นอกนั้นไม่ได้ไปไหนเลย อยู่อุดรฯก็ไม่เคยไปกราบครูบาอาจารย์องค์อื่นเลย ไม่เคยมีความรู้สึกว่าจะต้องไปเพราะรู้ว่าไปแล้วก็เท่านั้น ไปท่านก็สอนให้กลับมาให้นั่งภาวนาอยู่ดี ไม่ได้ไปไหนหรอก ไปหา ครูบาอาจารย์ก็เรียบร้อยก็เหมือนกันทั้งนั้น ท่านก็สอนเรื่องทาน

ศีล ภาวนา ทำให้เจอเถอะ ถ้าได้อาจารย์ภายในใจแล้วไม่ต้องไปหาอาจารย์ข้างนอก ผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นเห็นเราตถาคต มันอยู่ตรงนั้นแหละ ทำใจให้สงบเถอะ จิตสงบแล้วจะไม่ไปหาใครอีก จะรู้ว่าอยู่ในตัวเรา แต่ธรรมต่างๆที่ได้ยินได้ฟังก็สำคัญ เพราะถ้าไม่ได้ยินได้ฟังก็จะไม่รู้เรื่องปัญญา เรื่องธรรมะ ต้องอาศัยคนที่ผ่านมาแล้ว แต่รู้อย่างเดียวไม่พอต้องเอามาปฏิบัติให้มีขึ้นในใจ อย่างที่หลวงตามหาบัวว่าท่านพูดเสมอว่า ที่ได้ยินได้ฟังได้อ่านมาเนี่ยความจำนะไม่ใช่ความจริง ความจริงต้องเกิดจากการปฏิบัติ ความสงบเราก็ได้ยินมานานแล้วแต่มันสงบหรือยังในใจเรา ต้องทำให้เป็นความจริงขึ้นมาให้ได้ เมื่อมีความสงบแล้วจิตจะมีฐาน เวลาพิจารณาทางปัญญาจะเห็น

ไตรลักษณ์ ก็ปล่อยวางได้

วัดของหลวงตาท่านก็ให้ทำอย่างนั้น ท่านไม่ให้ไปไหน ไม่ให้ทำงานอื่น ท่านเข้มงวดมากเรื่องงานภายนอกสำหรับพระเถร ถ้าจะทำก็ทำเท่าที่จำเป็นจริงๆ เช่นทำไม้กวาด ปีหนึ่งก็ต้องไปตัดกิ่งไผ่กัน ต้องใช้กบไสแก่นขนุนไว้สำหรับชักย้อมจีวรทุก ๑๕ วัน จะชักย้อมจีวรกันครั้งหนึ่ง จะทำพร้อมกันทั้งวัด นอกจากนั้นก็จะทำข้อวัตรต่างๆ คือบิณฑบาต ปัดกวาด ทำความสะอาดศาลา ตอนเช้าฉันเสร็จก็ช่วยกันกวาดกุฎศาลา ตอนบ่ายก็ฉันน้ำปานะ ปัดกวาด แล้วก็สร่งน้ำ จากนั้นก็เดินจงกรมนั่งสมาธิ วันที่มีประชุมก็จะไปรวมกันที่ศาลาตอนก่อนค่ำ

สมัยนั้นหลวงตาจะเรียกประชุมประมาณอาทิตย์ละ ๑ ครั้ง ตอนนั้นร่างกายท่านยังแข็งแรง ไม่มีญาติโยมไปมาก ช่วงเสาร์อาทิตย์จะมีญาติโยมจากอุดรฯ มาสัก ๒-๓ เจ้า มาใส่บาตร ส่วนใหญ่จะได้อาหารจากบิณฑบาต เสริมด้วยอาหารจากโรงครัว และผลไม้ที่ปลูก

ไว้ในวัด พวกกล้วย มะละกอ สับปะรด มะม่วง แล้วแต่ฤดู ไม่มี
ภารกิจมาก ฉันทเสร็จเร็ว แยกกันกลับไปที่พักเร็ว มุ่งไปที่การภาวนา
อย่างเดียว เดินจงกรมนั่งสมาธิ เวลาพระออกมาเพ้นพ่านก็จะถูกไล่
ไปภาวนา ถ้าออกมาเพ้นพ่านบ่อยๆ ก็ไล่ออกจากวัดเลย ถ้าภาวนาไม่

เป็นจะเครียด เพราะไม่มีอะไร
ให้ทำ ถ้าภาวนาเป็นก็จะได้
ประโยชน์มาก ได้ภาวนาอย่าง
เต็มที่ งานภายนอกท่านไม่ส่ง
เสริม เวลาจะสร้างกุฏิแต่ละ
ครั้ง ท่านต้องพิจารณาว่าจำ

เป็นจริงๆ ถึงจะให้สร้าง ท่านต้องการให้มีเวลาภาวนามากๆ พระ
เถระท่านก็ไม่รับมากเกินไป เพราะว่า ๑.ถ้ามีมากก็ต้องสร้างที่อยู่เพิ่ม
๒.มีมากก็จะควบคุมอย่างใกล้ชิดไม่ได้ สมัยที่เราไปตอนแรกท่านรับ
พระประมาณ ๑๖ หรือ ๑๗ รูป ต่อมาท่านก็รับเพิ่มเป็น ๑๘-๑๙ รูป
เนื่องจากครูบาอาจารย์ต่างๆ ได้มรณภาพไปตามลำดับ พระเถระจึง
มุ่งมาที่วัดป่าบ้านตาดมากขึ้น ท่านก็เลยเมตตารับมากขึ้น ปีที่เราออก
มาก็รับประมาณ ๒๕ รูป

อยู่ที่นั่นได้ ๙ พรรษา พอได้ ๕ พรรษาก็ลา กลับมาเยี่ยมบ้าน
ครั้งหนึ่ง พอออกพรรษา ๘ ก็ขอลาออกมาภาวนาแล้วก็มาเยี่ยม
บ้านด้วย เป็นปลายปี ๒๕๒๕ มาแวะเยี่ยมบ้านก่อน แล้วก็มาที่วัด

ญาณฯเป็นครั้งแรก ได้ยินว่าสมเด็จพระญาณสังวรฯเป็นผู้สร้างวัดนี้
หลวงปู่เจี๊ยะเคยมาอยู่เป็นเจ้าอาวาส ก็เลยมาดูว่าเป็นอย่างไร พัก
อยู่ได้ประมาณ ๒ อาทิตย์ แล้วก็กลับไปพักอยู่ที่สวนของวัดช่องลม
ประมาณ ๓ เดือน แล้วก็เดินทางกลับไปวัดป่าบ้านตาด กลับไปจำ
พรรษาปี ๒๕๒๖ เป็นพรรษาที่ ๙ ออกพรรษาทางบ้านก็ส่งข่าวมาว่า
พ่อไม่สบาย ท่านเป็นโรคมะเร็งที่ก้านคอ ก็เลยขอลาท่านออกมา
เพื่อจะมาอยู่ใกล้พ่อดูแลพ่อ มาพักอยู่ที่วัดโพธิ์สัมพันธ์ในเมืองพญา
ก่อนจะเข้าพรรษาพ่อก็ถึงแก่กรรม แล้วก็เฝ้า เสร็จงานเฝ้าแล้วใกล้ๆ
เข้าพรรษาเลยไม่ได้กลับไปบ้านตาด ตอนที่มาก็ไม่ได้คิดว่าจะมาแบบ
ไม่กลับ ใกล้เข้าพรรษาแล้วเห็นว่ามีพระเข้าไปอยู่กันเยอะ ถ้ากลับ
ไปก็ทำให้คนอื่นไม่ได้อยู่ก็เลยคิดว่าได้อยู่มานานพอควรแล้ว
คือ ๙ พรรษา พอออกมาแล้วก็ไม่ได้กลับไปอีกเลยก็เลยไม่ได้กลับ

มาอยู่ที่วัดโพธิ์สัมพันธ์ที่พญาอยู่พรรษาหนึ่ง ออกพรรษา
รับจันเสร็จแล้ว ก็มาอยู่ที่วัดญาณฯในปลายปี ๒๕๒๗ พรรษาที่
๑๐ จำพรรษาอยู่ที่วัดโพธิ์สัมพันธ์ในเมืองพญา พรรษา ๑ ถึง ๙ จำ
พรรษาอยู่ที่วัดป่าบ้านตาด พรรษา ๑๑ ถึง ๓๗ อยู่ที่วัดญาณฯ มา
อยู่ที่วัดญาณฯตั้งแต่ปลายปี ๒๕๒๗ ตอนต้นก็พักอยู่ข้างล่าง พอปี
พ.ศ. ๒๕๓๐ ก็ย้ายขึ้นมาอยู่บนเขาชีโอน ช่วงนั้นหลวงตาท่านก็มา
พักอยู่ที่สวนของวัดช่องลม ท่านก็จะแวะมาดู มีอยู่ครั้งหนึ่งท่านมา
ปลื้กวิเวก โรคหัวใจกำเริบ ท่านอยากจะหาที่สงบ ท่านมาตอนช่วง

บ่อยๆ มาองค์เดียว ท่านบอกว่าจะมาพักบนเขา พอลงจากรถท่านก็
ขี่มาที่ศาลาหลังนี้และบอกว่าจะพักที่นี่ ก็เลยจัดให้ท่านพักบนศาลา
นี้ ท่านบอกว่าพรุ่งนี้ท่านจะไม่ฉัน ท่านต้องการความสงบอย่าง
เดียว วันรุ่งขึ้นก็มีญาติโยมมารับท่านกลับไป เวลาท่านผ่านมาทาง
นี้ ท่านก็จะแวะมาอยู่เรื่อยๆ ปีสองปีท่านก็แวะมาครั้งหนึ่ง มีอยู่ครั้ง
หนึ่งทราบว่าคุณจะมาพักที่สวนของวัดช่องลม ก็เลยไปรอรับท่าน
และกราบท่านที่นั่น ตั้งแต่ออกมา ก็ได้พบได้กราบท่านอยู่เรื่อยๆ ก็
เลยไม่ได้กลับไปวัดป่าบ้านตาดอีกเลย ตั้งแต่ปลายปี ๒๕๒๖ มา
นี้ยังไม่เคยกลับไปวัดป่าบ้านตาดเลย ความสำคัญของวัดป่าบ้านตาด
อยู่ตรงที่เป็นสถานที่ที่สงบ มีครูบาอาจารย์คอยสอน คอยแก้ปัญหา
ต่างๆ ให้ ถ้าอยู่ที่ไหนที่สงบก็เหมือนกับอยู่ที่วัดป่าบ้านตาด

วัดญาณฯ ซึ่งก่อนหน้านี้นี้เคยมาพักอยู่ชั่วคราวแต่ตอนนั้นพัก
อยู่ข้างล่าง ข้างบนยังไม่ได้มาบุกเบิก ยังเป็นป่าเป็นเขาอยู่ ผู้สร้าง

วัดนี้อยากให้เป็นวัดป่าวัดกรรมฐาน เจ้าคุณวัดบวราก็ไม่ถนัดเรื่องกรรมฐานกัน ก็เลยไม่ได้มาอยู่ สมเด็จฯจึงต้องไปขอพระครูบาอาจารย์ทางภาคอีสานให้มาอยู่ เคยนิมนต์หลวงปู่เจี๊ยะมาอยู่ มาอยู่ซักพรรษาหรือสองพรรษาแล้วท่านก็ไป จนได้นิมนต์พระอาจารย์

ยี่ห้วนจากวัดถ้ำกลองเพลมาเป็นหัวหน้าสงฆ์ให้กับวัดนี้ ท่านก็อยู่มาหลายพรรษา ท่านเห็นว่าบนเขานี้วิเวกดีก็เลยขออนุญาตสมเด็จฯ ขึ้นมาพัฒนา พาญาติโยม แบกไม้แบกข้าวของต่างๆขึ้นมาทำศาลา ทำกระต๊อบ ๒-๓ หลัง จากนั้นก็มีการพัฒนามาเรื่อยๆ อาตมามาวัดญาณฯ ปลายปี ๒๕๒๗ ก็พักอยู่ข้างล่างก่อนประมาณ ๒ ปีกว่า พอปี พ.ศ. ๒๕๓๐ เดือนมีนาคม ก็ขึ้นมาอยู่บนเขาชีโอน

ก็อยู่มาจนถึงทุกวันนี้ อยู่ประมาณซัก ๑๔ ปี ทำกิจกรรมรวม

กับพระที่อยู่ข้างล่าง บิณฑบาตก็บิณฑบาตร่วมกันฉันอาหารที่ฉันที่ศาลาเดียวกัน เพียงแต่เวลาอยู่ก็แยกกันอยู่ ถ้าต้องการความสงบก็ขึ้นมาอยู่บนเขา ถ้ายังไม่ถนัดยังไม่พร้อมก็อยู่ข้างล่างไปก่อน อยู่ข้างล่างก็ใกล้ศาลาไม่ต้องเดินไกล น้ำไฟมีพร้อม ถ้าอยู่บนนี้ก็ต้องเดินไกลหน่อยประมาณ ๓ กิโลเมตร เดินลงไปแต่เช้ามีดยังไม่สว่าง ต้องลงไปให้ทันออกบิณฑบาตประมาณตีห้าสี่สิบห้า ถึงประมาณตีสี่ครึ่ง ฝนตกก็ไป ถ้าเป็นพายุก็ต้องรอให้หยุดก่อน ถ้าตกแบบธรรมดาพอการร่มได้ก็เดินไป ใช้เวลาประมาณ ๔๕ นาที ลงไปถึงประมาณตีห้าครึ่ง นั่งพักอยู่ ๑๕ นาที รถก็มารับไปบิณฑบาต...”

เรื่องราวดังกล่าวเรียบเรียงจากที่ท่านอาจารย์ได้เมตตาเล่าให้คณะศิษย์ฟัง เมื่อได้มีโอกาสเข้าไปกราบนมัสการในโอกาสต่างๆ ซึ่งเป็นเรื่องราวชีวิตของท่านบางส่วน ข้อวัตรรวมถึงสิ่งที่ท่านปฏิบัติและยึดถือ ท่านอาจารย์ได้สอนคณะศิษย์ด้วยวิธีที่ดีที่สุดคือ “การทำให้ดู” เป็นตัวอย่าง จากที่ได้รับเมตตาให้มีโอกาสใกล้ชิดท่านอาจารย์ ท่านอาจารย์สุชาติเป็นพระที่ไม่ชอบพิธีรีตองที่ไม่เป็นประโยชน์ ท่านเรียบง่าย รักความสงบ สันโดษ ไม่โอ้อวดตน ท่านพูดน้อย และพูดเท่าที่จำเป็น ท่านมักจะทำกิจหลายประการด้วยตัวท่านเอง หากไม่จำเป็นแล้วท่านจะไม่รบกวนใครเลยแม้แต่กระทั่งพระน้อยหรือลูกศิษย์ที่ใกล้ชิด ท่านจะเน้นสอนให้เราเอาเวลาไปปฏิบัติภาวนา และเอาใจใส่ในเรื่องของตนเองให้มาก

สิ่งหนึ่งที่คณะศิษย์เรียนรู้จากการสังเกตจากท่านคือ การเป็นผู้มีปัญญาละเอียด ก็จะเป็นผู้มีสติที่ละเอียด การทำอะไรอยู่บนพื้นฐานของความไม่เบียดเบียน ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น จากการที่ได้คุยกับท่าน ทำให้เรามีสติคิดเสมอว่าจะส่งใจไปคิด ไปพูด ไปฟังดู ไปรู้อะไร ให้ถามตนเองก่อนว่าเป็นสาระเป็นประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่นหรือไม่ เป็นการเบียดเบียนตนเองและผู้อื่นหรือไม่ ท่านสอนให้มีตนเป็นที่พึ่งแห่งตน โดยเฉพาะเรื่องธรรมะแล้วท่านสอนให้พึ่งตัวเองทั้งสิ้น ท่านสอนพวกเราเสมอว่า ท่านทำหน้าที่ของท่านดีที่สุด คือการสั่งสอนพวกเราให้ถูกต้อง ส่วนเราจะรับได้ทำได้แค่ไหนนั้นขึ้นอยู่กับตัวของพวกเราเอง เพราะธรรมะเป็นปัจจัยตั้ง รู้ได้เฉพาะตน ท่านว่าสิ่งที่ฟังมายังเป็นเพียงความจำไม่ใช่ความจริง ความจริงต้องเกิดจากการเอามาพากเพียรปฏิบัติให้ถึงใจ ให้เป็นธรรมะของเราจริงๆให้ได้

สุดท้ายนี้ทางคณะศิษย์ผู้จัดทำหนังสือธรรมะเล่มนี้หวังเป็นอย่างยิ่งว่าผู้ที่อ่านจะได้รับประโยชน์จากหนังสือเล่มนี้ รวมถึงประวัติของท่านอาจารย์ที่ได้รวบรวมเรียบเรียงมานี้ หากมีความผิดพลาดประการใดก็ขออภัยมา ณ ที่นี้ และขออำนาจคุณพระรัตนตรัย มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งสูงสุด โปรดดลบันดาลให้ท่านทั้งหลายประสบความสำเร็จทั้งทางโลก ทางธรรม บริบูรณ์พร้อมด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ มีความคล่องตัวในการดำเนินชีวิต トラบเข้าสู่พระนิพพานด้วยเทอญ

ป้ายบอกทางท้ายเล่ม: ให้รักษาที่ของจริง

พระธรรมเทศนาเมื่อ วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖

อย่าไปยึดติดเป็นของเรา ถ้าไปยึดติดเราก็จะทุกข์ เพราะของไม่ใช่ของเรา เดี่ยวเขาก็ต้องจากเราไป ถ้าเราไม่ยึดติดเวลาเขาไปเราก็ไม่ทุกข์ ถ้าเราไม่อยากทุกข์เราก็ต้องปลงเรื่อยๆ สอนใจอยู่เรื่อยๆ ไม่มีอะไรเป็นของเรา เป็นของชั่วคราว แม้แต่ร่างกายนี้ก็ไม่ใช่ของเรา เป็นเหมือนบ้านที่เราอยู่อาศัยชั่วคราว ใจไม่ได้เป็นร่างกาย ใจเป็นผู้รู้ ให้รู้เฉยๆ อย่าไปยุ่งกับทุกอย่าง เต็มแรงเต็มกากับทุกสิ่งทุกอย่าง ทำเท่าที่ทำได้ ทำให้อยู่ในกรอบของเหตุผล แต่ต้องรู้ว่าเป็นการกระทำชั่วคราว ไม่ว่าเราจะทำอะไร ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้มันเป็นของชั่วคราว เหมือนของเด็กเล่น ไม่ใช่ของสำคัญของจริงแท้ ของจริงแท้ก็คือใจเรา ที่เราต้องทำ จะทำอะไรเราก็ต้องทำเพื่อใจเรา ถ้าจะทำเพื่อคนนั้นคนนี้ ทำเพื่อสิ่งนั้นสิ่งนั้นก็ทำได้ แต่อย่าไปหลง

ให้รู้ว่าทำไปอย่างนั้นแหละ ทำได้ก็ทำไปถ้าเป็นประโยชน์ แต่มันเป็นประโยชน์ชั่วคราว ไม่เหมือนใจที่เป็นประโยชน์ที่ถาวร เช่นเราจะดูแลบ้านหรือดูแลข้าวของอะไร ดูแลได้ แต่มันก็เป็นประโยชน์ชั่วคราว มันมีวันจบ มันมีวันสิ้น ร่างกายเรานี้ก็ดูแลได้ แต่ถึงเวลามันก็ต้องจบ มันก็ต้องสิ้น อย่าหลงอย่าลืมความจริงอันนี้ อย่าทำอะไรจนลืมความจริงว่า มันเป็นของชั่วคราว อย่าคิดว่ามันเป็นของถาวร อย่าทำจนถึงกับยอมทำลายจิตใจตัวเอง ด้วยการทำความไม่ดีต่างๆ ทำบาปทำกรรม ทำบาปแล้วมันก็จะเป็นที่โทษกับจิตใจทั้งในปัจจุบันและในอนาคต ปัจจุบันก็คือใจเครียดใจทุกข์ใจวุ่นวายตายไปก็ต้องไปใช้กรรมในอบายต่อ ถ้าทำอย่างนี้อย่าไปทำ ถ้าจะต้องไปทำบาปเพื่อรักษามัน ก็อย่าไปทำ ยอมเสียมันดีกว่า เสียของดีกว่าเสียศีลนะ ศีลนี้สำคัญ ศีลเป็นตัวรักษาใจ เป็นเครื่องคุ้มครองจิตใจ ผู้มีศีลแล้วใจจะเย็นใจจะสบาย ถ้าทำบาปแล้วใจจะร้อนร้อนใจจะวิตกกังวลหวาดกลัว อย่าลืมของจริง ของจริงคือใจ ส่วนของทุกอย่างนั้นเป็นของปลอมหมด เป็นของชั่วคราว เราจะสร้างฐานะการเงินการทอง สร้างอะไรต่างๆ ให้มันดีขนาดไหน ให้มันวิเศษขนาดไหน ให้ใหญ่ขนาดไหนมันก็มีวันหมด มันก็มีวันจบ แต่ใจเราไม่มีวันจบ ใจเราเป็นของถาวร เป็นสิ่งที่ถาวร แต่เราไม่รักษาใจให้มันถาวรแบบสบาย เรากลับทำให้มันถาวรแบบทุกข์ ถาวรแบบต้องเวียนว่ายตายเกิด ต้องถาวรแบบพระพุทธเจ้า ถาวรแบบปรมมังสุขัง ถาวรแบบ

ไม่มีการเวียนว่ายตายเกิด นี่คือน้ำที่ของเรา ใจนี้เป็นของเรา และ
ไม่มีใครรักษาใจสร้างใจให้ดีขึ้นนอกจากเรา แต่เราต้องอาศัยคำสอน
ของพระพุทธเจ้าเป็นเครื่องมือ ถ้าไม่มีคำสอนเราจะไม่รู้จักใจ
เราจะไม่รู้จักวิธีรักษาใจ เราก็จะมัวไปรักษาสິงที่เป็นของปลอม
เช่น รักษาสมบัติข้าวของเงินทอง เกียรติยศ ฐานะอะไรต่างๆ ซึ่ง
มันก็เป็นของชั่วคราว พอร่างกายนี้ตายมันก็จบ เราต้องมารักษาใจ
ด้วยการทำทาน ด้วยการรักษาศีล ด้วยการภาวนา อันนี้แหละที่จะ
ทำให้ใจของเรา เป็นสมบัติที่น่าเก็บเอาไว้ น่าครอบครอง ตอนนี้ใจเรา
มีแต่ความทุกข์ มีแต่ความวิตกกังวล ความหวาดกลัว ความเครียด
ความว้าวุ่นซุ่นมัว ความอดทนระอาใจ ความเศร้าสร้อยหงอยเหงาน
เศร้าโศกเสียใจ อันนี้เป็นสิ่งที่เราไม่ดูแล ความทุกข์เหล่านี้เกิดขึ้น
เพราะเราไปดูแลของปลอมกัน พอไปดูแลของปลอมก็อยากให้ของ
ปลอมเป็นของจริง ของปลอมมันจะเป็นของจริงไม่ได้หรอก ของไม่
เที่ยงอยากให้มันเที่ยงไม่ได้หรอก ของมันเป็นทุกข์อยากให้เป็นสุขไม่
ได้ มันก็เลยทำให้ใจเราเครียดขึ้นมา เพราะทำในสิ่งที่มันเป็นไปไม่ได้
เราอย่าไปทำมัน ให้ดูมันเป็นของปลอมนะ

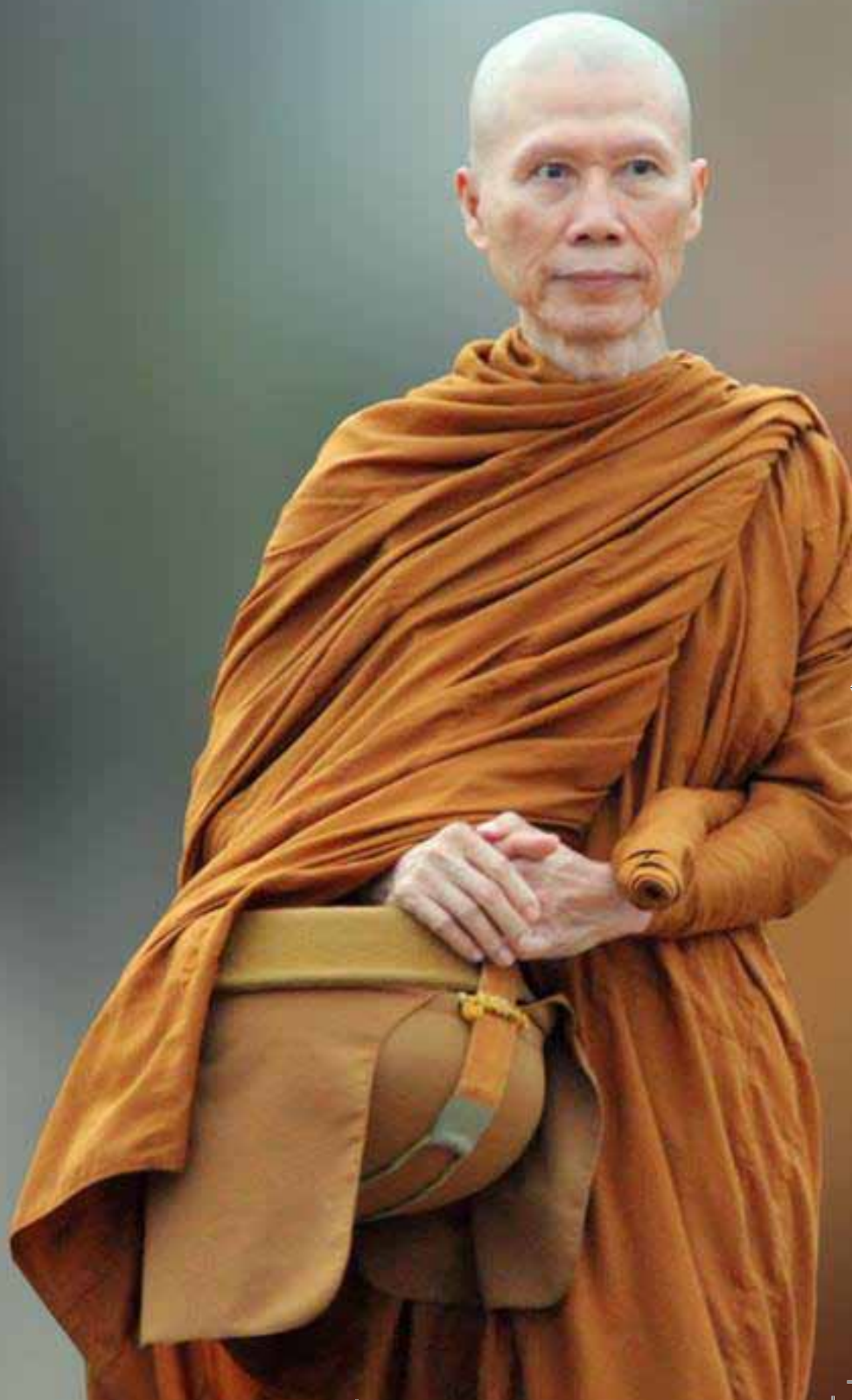

ท่านอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

“ การจะทำอะไรให้สำเร็จได้
ขึ้นอยู่กับพื้นฐานความตั้งใจ
พื้นฐานแปลว่าความตั้งใจ
ตั้งใจที่จะทำอะไรอย่างใดอย่างหนึ่ง
แล้วก็อยู่ที่สัจจะความจริงใจ
อย่างที่พระพุทธเจ้าทรงตั้งสัจจะพื้นฐาน
ตอนที่ประทับอยู่ใต้ต้นโพธิ์ว่า
จะนั่งภาวนาไปจนกว่าจะตรัสรู้
ถ้ายังไม่ตรัสรู้จะไม่ลุกจากที่ประทับไป
แม้เลือดจะเหือดแห้งไปก็จะไม่ลุก
ยอมเสียชีวิต เอาชีวิตเขาแลกกับการตรัสรู้
นี่คือความตั้งใจของพระพุทธเจ้า ”

หนังสือกำลังใจ ๕๙

กัณฑ์ที่ ๔๓๘ เรื่องความตั้งใจ

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

รายนามผู้ร่วมบริจาคปัจจัยในการจัดพิมพ์หนังสือ “ป้ายบอกทาง ฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๒”

(กราบขออภัยมา ณ ที่นี้ หากสะกดชื่อ-สกุล ผิดพลาด หรือ ตกหล่นไม่ได้ระบุชื่อบุชื้อท่านใด)

รายนาม	ปัจจัย (บาท)
๑. หลวงพ่อแก้ว	๕๐๐
๒. หลวงพ่ออี๋เวทย์	๕,๐๐๐
๓. คุณปรียา บัญชาวัฒน์ และลูกหลาน	๑,๐๐๐
๔. คุณสุรีนา สุนทรนาค และลูกหลาน	๑,๐๐๐
๕. คุณอารียา สารทูลสิงห์ และลูกหลาน	๕,๐๐๐
๖. คุณมาลินี ปริชาน	๓,๕๐๐
๗. คุณประสิทธิ์-กาญจนา และครอบครัวปริชาน	๑๐,๐๐๐
๘. คุณกิตติพล ทวนทอง	๑๐,๐๐๐
๙. คุณรชตาพร ฉัตรอภิชัย และครอบครัว	๑,๐๐๐
๑๐. คุณยศกร ธนาภิวัฒน์นุกร	๒๐๐
๑๑. คุณอรภัทรา บุญยประวิตร และเพื่อน	๔,๐๐๐
๑๒. กลุ่มคนปิดทองหลังพระ	๓๐๐
๑๓. คุณกิตติภพ ทองเปาว์	๑๐๐
๑๔. คุณสิวะรัตน์ พัชรเรืองพัฒน์	๖๐๐
๑๕. คุณณัฐพล ปฐมกสิกุล และครอบครัว	๑๕,๐๐๐
๑๖. คุณชัยญา อนุเคราะห์ และเพื่อน	๑,๔๕๐
๑๗. คุณสืบศักดิ์ อยู่เจริญธรรม	๕๐๐
๑๘. คุณณัฐมา จีงวิวัฒน์วงศ์ และครอบครัว	๓๐๐
๑๙. คุณกนกวรรณ ไชยถาวร และเพื่อนๆ	๑,๐๐๐
๒๐. คุณพัชรภรณ์ ประจักษ์เสรี และครอบครัว	๖๐๐
๒๑. คุณธนภุต วรสูตร และเพื่อนๆ	๑๐,๒๖๐
๒๒. คุณกฤตพันธ์ ก้าวสัมพันธ์	๒๐๐
๒๓. คุณเจนวิทย์ อภิขัยนันท์	๑,๐๐๐
๒๔. อาจารย์บัณฑิตฐ เทศศิริ และคณาจารย์โรงเรียนผู้รู้ ญ.ส.ส	๔,๔๐๐
๒๕. คุณชุตินันต์ นพขัยนันท์	๑,๐๕๐
๒๖. คุณสมณา โลหะวิศวานิช และคุณแม่สมล วัฒนาวรรเทิงกุล	๒,๒๐๐
๒๗. คุณรัฐพร โลหะวิศวานิช	๕๐๐

๒๘. คุณนัยนิตย์ สุขเจริญผล	๖๐๐
๒๙. คุณชัตติยา ธรรมานนท์	๑,๐๐๐
๓๐. คุณสมชัย แสงเลิศศิลปะชัย และครอบครัว	๑๒๐
๓๑. นางพวงเพชร-น.ส.จุฑาทิพย์ - น.ส.สุปณีย์ เจริญลาก	๑๐,๐๐๐
พ.ต.อ.สุรชัย แบบประเสริฐ - น.ส.ปภากร แบบประเสริฐ	
น.ส.ภาวีย์ ตฤณดิษฐ์ และนางนันท อรุณยา	
๓๒. ครอบครัวสุขสวัสดิ์	๑,๐๐๐
๓๓. คุณหญิงสุพัตรา มาศดิตถ์	๓,๐๐๐
๓๔. นายแพทย์ปราชญ์ บุญยวงศ์วิโรจน์ และครอบครัว	๖,๐๐๐
๓๕. คุณสมประสงค์ บุญยะชัย	๖,๐๐๐
๓๖. คุณอรทัยรัชต์ ภูมิวงศ์พิทักษ์ และครอบครัว	๖,๐๐๐
๓๗. คุณอนันต์ ภูสิทธิกุล	๖,๐๐๐
๓๘. คุณสมจิตร อัครพันธุ์ และครอบครัว	๓,๐๐๐
๓๙. คุณนิสิต จันทร์สมวงศ์ และครอบครัว	๓,๐๐๐
๔๐. คุณเมธี จันทร์จารุภรณ์ และครอบครัว	๓,๐๐๐
๔๑. คุณกมลลา วุฒิเลิศเดชา และครอบครัว	๑,๐๐๐
๔๒. คุณธนภน วัฒนกุล	๖,๐๐๐
๔๓. คุณปาริชาติ ชูโชติแก้ว และครอบครัว	๖,๐๐๐
๔๔. คุณณชัย ชูโชติแก้ว	๖๐๐
๔๕. ครอบครัวนายแพทย์บำรุง-ประสมศรี สิงคาลวนิช	๔,๐๐๐
๔๖. คุณสาวตรี วุฒิโคโรและครอบครัว	๙๐๐
๔๗. คุณอุบลรัตน์ เต่งไตรรัตน์	๕๐๐
๔๘. คุณพูลสุข รัตนทยานนท์	๕๐๐
๔๙. คุณสุทธิรักษ์ ทรัพย์สินทร์	๕๐๐
๕๐. คุณวัฒนวรรณ สงวนเรื่องและครอบครัว	๕๐๐
๕๑. คุณสุชาดา นิมนานิตย์	๖๐๐
๕๒. คุณเอี่ยมพร พิษพันธ์ และคณะคุณปู่	๓,๐๐๐
๕๓. คุณอำภา กาญจนวิโชติ และครอบครัว	๖๐๐
๕๔. คุณแม่แก้ว สถิตนันทากุล และครอบครัว อุทิศแต่เพียงชวด แซ่ลิ้ม	ไม่ได้ระบุ
๕๕. ผู้มีจิตศรัทธาแต่ไม่ประสงค์ออกนามอื่นๆ	๑๗,๒๙๔
รวมปัจจัยร่วมบุญทั้งสิ้น	<u>๑๗๕,๔๗๔</u> บาท

ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอน้อมถวายปัจจัย เพื่อจัดพิมพ์หนังสือธรรมะ “**ป้ายบอกทาง**” เพื่อเป็นธรรมทาน ถวายบูชาแด่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ทุกๆ พระองค์ พระธรรม และพระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ของข้าพเจ้าทั้งหลาย และขออานิสงส์ในการสร้างป้ายบอกทางในครั้งนี้ จงมาเป็นปัจจัยให้ข้าพเจ้าทั้งหลาย หากปรารถนาซึ่งพระโพธิญาณก็ขอให้สำเร็จดังปรารถนา ให้สั่งสมเป็นปัจจัยเพื่อเข้าสู่พระนิพพาน หากไม่ถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบันนี้ ขอให้ในทุกภพทุกชาติที่เกิดขึ้น ให้ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้มีความเห็นตรง เห็นชอบ เห็นรอบ ประกอบด้วยสัมมาทิฐิ เป็นผู้มีความรู้แจ้งแทงตลอดในทางโลกและทางธรรม เข้าถึงธรรมได้โดยง่าย เป็นผู้ไม่มีอด ไม่มีจน ไม่หลงทาง ได้พบได้ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า พระอรหันต์สาวก ให้ได้เกิดในแผ่นดินของพระพุทธศาสนา อันเป็นเหตุให้พบ เข้าถึงธรรม และมรรคผลนิพพาน ในที่สุดแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายด้วยเทอญ นิพพานะ ปัจจะโย โหตุ

ข้าพเจ้าทั้งหลายขอถวายอานิสงส์นี้ แด่ประเทศชาติ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพระบรมวงศานุวงศ์ อานิสงส์ใดจะพึงบังเกิดแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขออานิสงส์ทุกประการนั้นพึงสำเร็จแก่บิดามารดา และผู้มีพระคุณของข้าพเจ้าในทุกภพทุกชาติ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านท้าวจตุมหาราชทังสี ท่านพญายมราช พระแม่ธรณี เทพ พรหม เทวดาผู้ปกป้องรักษาข้าพเจ้าทั้งหลายทั้งปวง ครอบครัว เพื่อนสนิท มิตรสหาย แลบุคคลที่ข้าพเจ้ารัก แลแม้แต่ศัตรูของข้าพเจ้าทั้งหลาย สัตว์โลกเพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย

ทั้งหลาย ขอท่านทั้งหลายโปรดโมทนาบุญในครั้งนี้ของข้าพเจ้าทั้งหลายด้วยเทอญ

**สิทธิกิจจัง สิทธิกัมมัง สิทธิการิยะ ตถาคโต
สิทธิเตโซ ขโยนิจจัง สิทธิลาโภ นิรันตารัง สัพพะสิทธิ ะวันตุเต**

**“
สพพทานํ ธมมทานํ ชินาติ
การให้ธรรม ชนะการให้ทั้งปวง
”**

พิมพ์ที่ : บริษัทจามจุรีโปรดักส์ จำกัด

26 ถนนพระรามที่ 2 ซอย 83 แขวงสามยุค เขตบางขุนเทียน
กรุงเทพฯ 10150 โทร. 02 415-8320-1,081-812-3674